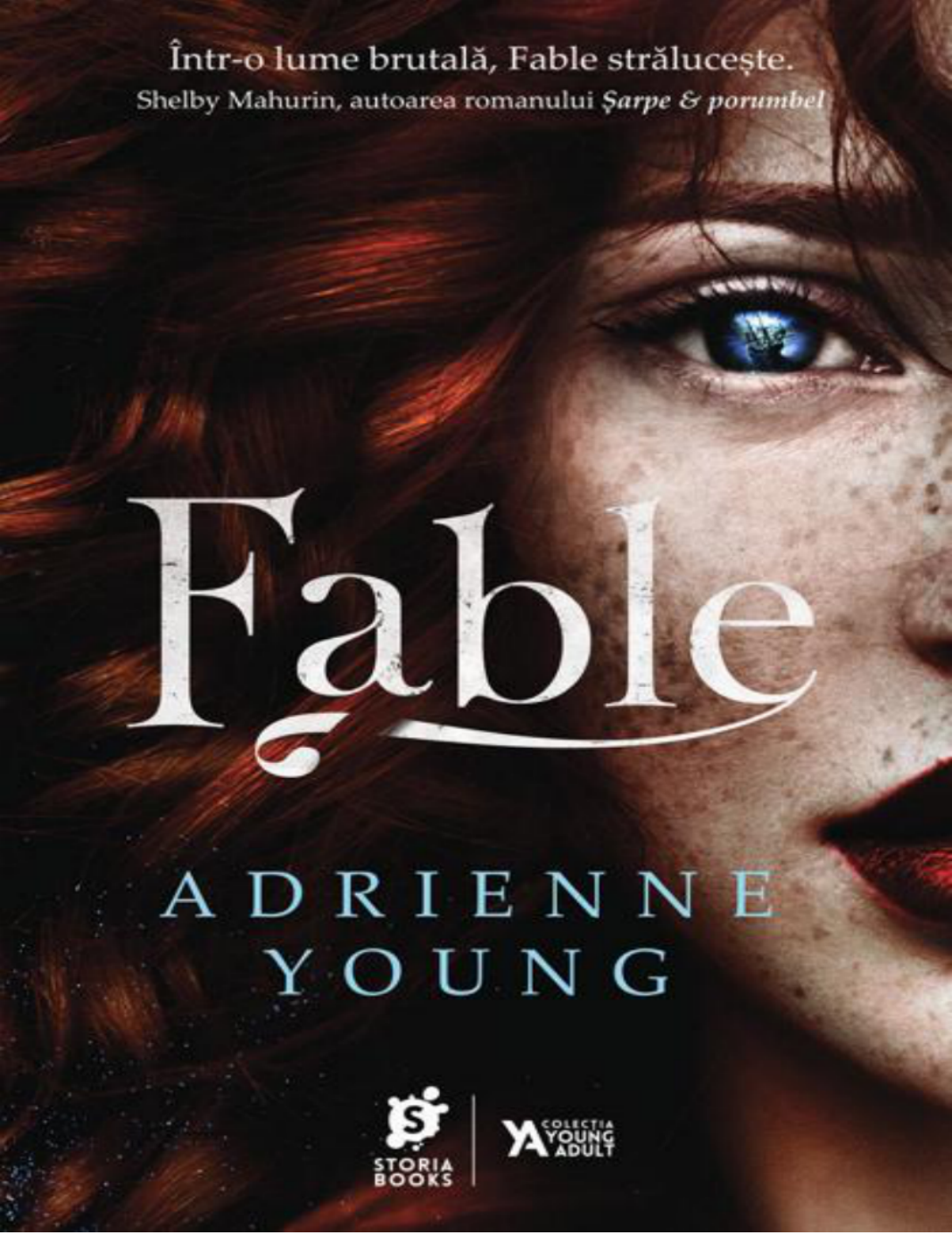
Într-o lume brutală, Fable strălucește.
Shelby Mahurin, autoarea romanului Șarpe & porumbel
Fable
ADRIENNE YOUNG
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

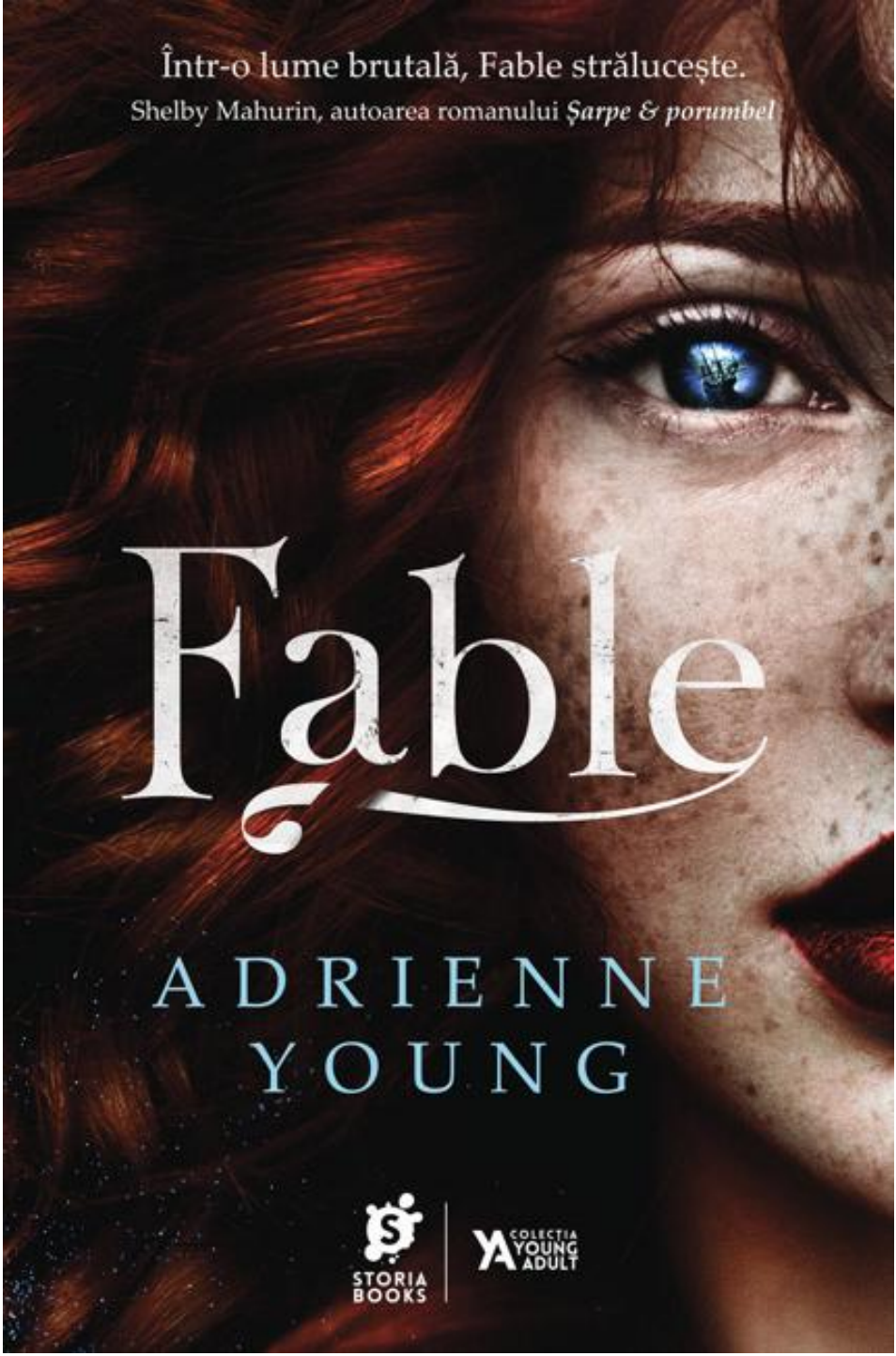
Într-o lume brutală, Fable strălucește.
Shelby Mahurin, autoarea romanului *Șarpe & porumbel*
Fable
ADRIENNE YOUNG
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

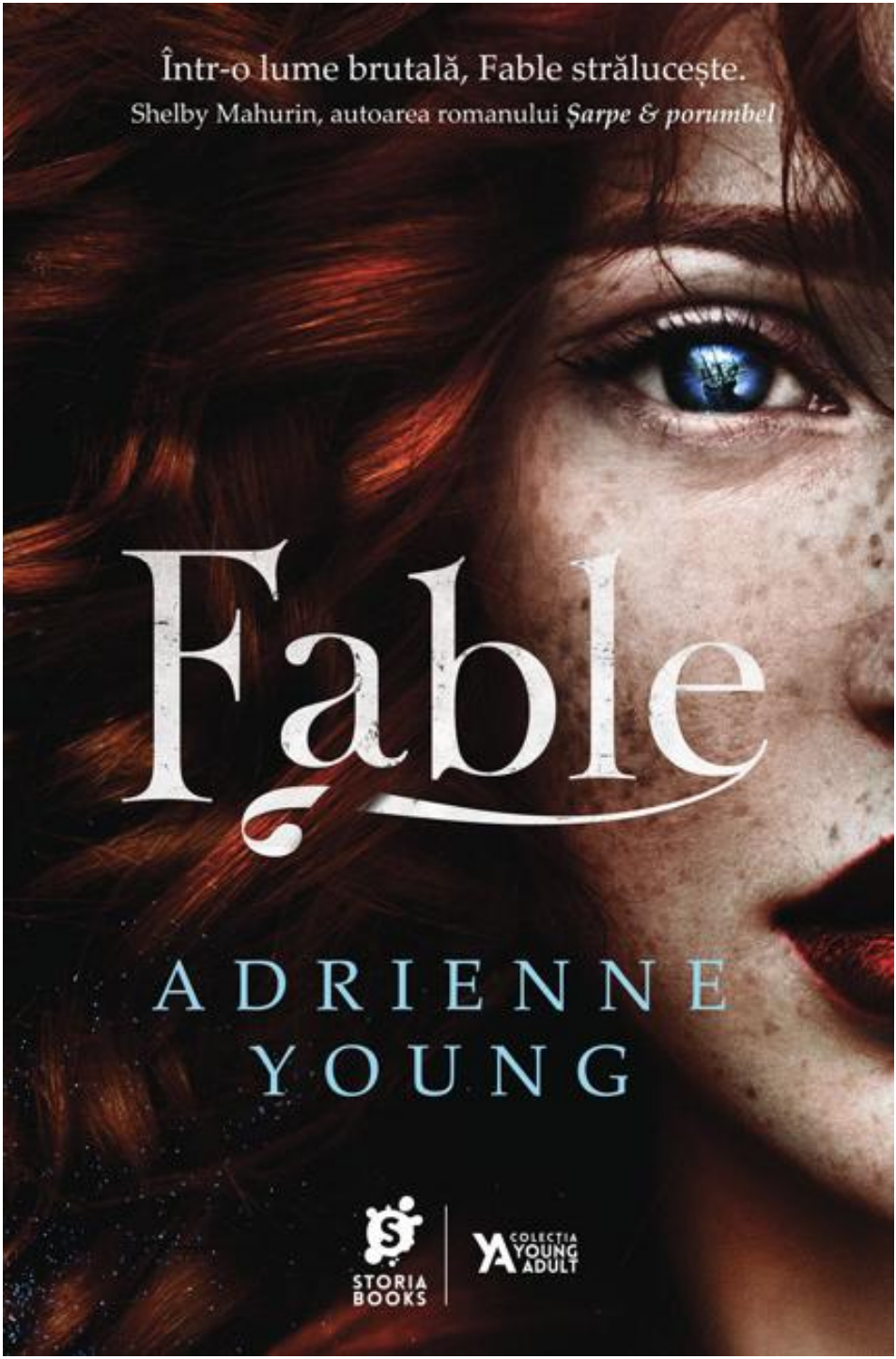

Despre autor

Copyright © 2020 by Adrienne Young

All rights reserved.
© Storia Books, ٢٠٢١, pentru ediția în limba română

Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază şi încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediţiei autorizate a cărţii susţii în continuare drepturile de autor. Îţi mulţumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: Fable
Autor: Adrienne Young

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, ADRIENNE Fable / Adrienne Young ; trad. din engleză de Bogdan Voiculescu. - Bucureşti : Storia Books, 2021
ISBN 978-606-9072-24-0
eISBN 978-606-9072-74-5

Pentru a fi la current curent cu noutăţile şi ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) şi urmăreşte-ne pe Facebook (@storiabooks) şi pe Instagram (@storia.books).

„Marea sărată și promisiunea unui secret ascuns în adâncurile ei m-au îndemnat să citesc cartea pe nerăsuflate.“ – Shea Ernshaw, autoarea romanului Blestemul mării

„Într-o lume brutală, Fable strălucește, e tenace, dar vulnerabilă, și nu-i este teamă să facă tot ce trebuie ca să supraviețuiască.“ – Shelby Mahurin, autoarea romanului Șarpe & porumbel

„Cadrul nautic ilustrat în colori vii, scufundările dramatice în mare și salvările curajoase, nu unul, ci doi adversari formidabili, și povestea de dragoste amețitoare transformă acest roman într-o lectură ideală atât pentru navigatorii apelor, cât și pentru oamenii de uscat.“ – The Bulletin of the Center for Children’s Books

„Un roman maritim captivant și bogat în detalii senzoriale. Pentru cititorii care nu se satură de protagonistele puternice.“ – Kirkus

„Ca autoare, punctul forte al lui Young este priceperea cu care inventează atât protagoniste puternice, cât și lumi pline de detalii realiste.“ – Culturess

PENTRU TATĂL MEU.
MI-A TREBUIT O CARTE ÎNTREAGĂ
CA SĂ-MI IAU RĂMAS-BUN.â

40 . 25 . 3

144 . 24 . 4

228 . 21 . 2

3 . 16 . 5

86 . 21 . 11

112 . 29 . 3

56 . 16 . 7

Capitolul 1

Nenorocitul ăla iar pleca fără mine.

Printre copaci i-am văzut pe Koy și pe ceilalți împroșcând nisip cu picioarele în timp ce se desprindeau de mal. Schiful a alunecat pe apă și am alergat mai repede, călcând cu tălpile goale printre rădăcinile întortocheate ale copacilor și pietrele îngropate pe cărare. Am ieșit din hățiș chiar când s-a lăsat vela și am văzut rânjetul de pe buzele lui Koy.

— Koy! am strigat eu, dar nu a dat semne că m-ar fi auzit în rumoarea valurilor.

Am coborât panta în goană, până la spuma lăsată de un val în retragere, am înfipt un picior în nisipul ud, am sărit și am zburat lovind din picioare pe deasupra valurilor unduioase, spre pupă. Am apucat parâma cu o mână și m-am izbit de bordaj, târșâind picioarele în apă în timp ce schiful se punea în mișcare. Nimeni nu mi-a întins mâna să mă ajute și m-am cățărat peste parapet înjurând în șoaptă.

— Bună săritură, Fable.

Koy a apucat cârma, îndrumând barca spre reciful de sud, cu privirea în zare.

— Nu știam că vii.

Mi-am adunat părul cu degetele și l-am înnodat în creștet, privindu-l furioasă. Era a treia oară săptămâna asta când încerca să plece fără mine la scufundări cu dragorii. Dacă Speck n-ar fi fost beat mai tot timpul, l-aș fi plătit pe el să mă ducă la recif, nu pe Koy. Dar îmi trebuia o barcă pe care să mă pot baza.

Vela s-a întins subit deasupra mea, în bătaia vântului, și a împins schiful, iar eu m-am așezat pe un loc liber între doi dragori cu pielea zbârcită.

Koy mi-a întins mâna.

— Banul.

Am privit peste capul lui spre insulele-barieră, unde catargele navelor comerciale se clătinau în bătaia vântului aspru. Corabia Marigold încă nu apăruse, dar avea să apară până în zori. Am scos moneda din pungă și, scrâșnind din dinți, i-am pus-o în palmă lui Koy. Îmi luase deja atâția bani, încât practic îi plătisem schiful pe jumătate.

Am prins viteză și apa a năvălit pe lângă noi, trecând de la turcoazul palid al apelor de la mal la albastru-închis, pe măsură ce ne depărtam de țărm. Barca s-a înclinat și m-am rezemat pe spate, aplecându-mă și plimbând mâna pe suprafața apei. Soarele era în mijlocul cerului și mai aveam câteva ore până la reflux. Timp berechet să-mi umplu sacul cu pyre pentru negoț.

Am strâns cureaua de la brâu, verificând fiecare unealtă.

Ciocan, dălți, șpițuri, lopățică, lupă.

Majoritatea dragorilor părăsiseră reciful de est cu luni în urmă, dar am intuit că încă se ascundea mult pyre în apele acelea și am avut dreptate. După săptămâni întregi în care m-am scufundat acolo de una singură, am găsit depozitul sub o stâncă curățată de dragori și pietrele mi-au umplut punga cu bani.

M-am ridicat în bătaia vântului și am adunat șuvițele de păr roșcat-închis care-mi fluturau în față. M-am prins de catarg și m-am aplecat peste margine, privind apa care gonea pe sub noi.

Încă nu.

— Când o să ne spui ce ai găsit acolo, jos, Fable?

Koy mi-a întâlnit privirea, strângând mâna pe timonă. Ochii lui erau negri ca cele mai întunecate nopți de pe insulă, când furtunile ascundeau luna și stelele de pe cer.

Ceilalți au ridicat ochii la mine în tăcere, așteptând să răspund. Observasem că mă urmăreau mai atent pe chei și îi auzisem șoptind pe plajă. După săptămâni întregi de capturi sărace, dragorii începeau să-și piardă răbdarea, ceea ce nu era de bine niciodată. Dar nu mă așteptam ca în final cel care mă întreabă pe față să fie tocmai Koy.

Am ridicat din umeri.

— Scoici.

Koy a râs, clătinând din cap.

— Scoici, a repetat el.

Era mai tânăr decât majoritatea dragorilor de pe Jeval, pielea lui încă nu se zbârcise și nu făcuse pete albe de la stat toată ziua în soare. Dar își câștigase locul printre ei cu vârf și îndesat, furând destui bani cât să cumpere schiful și să-și înceapă propria afacere de transport.

— Exact, am spus eu.

Când mi-a întâlnit privirea din nou, umorul îi dispăruse din ochi și am strâns din dinți, încercând să ascund tremurul din colțurile gurii. Se împlineau patru ani de când am fost abandonată pe plaja fierbinte ca focul, lăsată să mă descurc pe cont propriu. Nevoită să curăț carene ca să primesc pește stricat când nu mai puteam de foame și bătută iar și iar când mă scufundam în zonele revendicate de alți dragori. Am avut parte de multă violență pe Jeval, dar până acum reușisem să mă feresc de Koy. Era foarte periculos să-i atragi atenția.

M-am urcat pe parapetul de la pupă și am lăsat să-mi alunece pe buze rânjetul malițios cu care înfierasem spatele lui Koy pe plajă. Era un ticălos, dar și eu eram la fel. Și, dacă-i arătam cât de frică îmi era de el, n-aș fi făcut decât să devin o pradă mai ușoară. Fusesem nevoită să supraviețuiesc pe Jeval și mai curând aș fi pierdut o mână decât să las pe cineva să-mi fure șansa de a scăpa. Mai ales acum, când eram atât de aproape.

M-am desprins de catarg și schiful a dispărut de sub mine în timp ce cădeam în apă. Trupul meu s-a prăbușit în mare și am plutit spre suprafață, lovind din picioare ca să mă încălzesc în apa rece, înconjurată

de bule cristaline care se înălțau în jurul meu. Curentul atingea marginea recifului de est și de aceea apa era mai rece de partea asta a insulei. Era unul dintre motivele pentru care știam că aici, jos, mai era încă destul pyre care nu fusese dragat.

Barca lui Koy s-a depărtat repede, cu vela curbată pe fundalul cerului senin. După ce a dispărut în spatele insulelor-barieră, am pornit înapoi, în direcția opusă, înspre mal. Înotam cu fața în apă, ca să măsor din ochi reciful de dedesubt. Rozul, oranjul și verdele coralului reflecta lumina soarelui precum paginile atlasului întins pe biroul tatălui meu. Am găsit reperul, un coral-evantai galben-deschis cu o frunză frântă.

Am ieșit la suprafață și mi-am verificat iar cureaua, inspirând încet, umplându-mi pieptul, și apoi expirând cu aceeași viteză, așa cum mă învățase mama. Plămânii mi s-au întins și apoi s-au strâns, golindu-se cu o încordare familiară a coastelor, după care am început să respir mai repede, inspirând și expirând în rafale, ca în final să-mi umplu plămânii o ultimă dată, la capacitate maximă, și să mă scufund.

M-am îndreptat spre culorile vii care străluceau pe fundul apei, tăind apa cu brațele, și urechile mi-au pocnit. Presiunea mi-a apăsat trupul și, simțind că apa încearcă să mă tragă înapoi spre suprafață, m-am lăsat să cobor mai departe. Un banc de pești cu dungi roșii a trecut pe lângă mine, roind în jurul meu în timp ce coboram. Albastrul infinit se întindea în toate direcțiile când am aterizat ușor cu picioarele pe marginea unui coral verde care se înălța ca niște degete strâmbe. M-am apucat de marginea stâncii de deasupra lui și am început să cobor spre spărtură.

Găsisem pyre aici când scotoceam reciful în căutare de crabi cu care să-l plătesc pe bătrânul din port pentru că-mi reparase lupa. În tăcere, murmurul stins al nestematelor mi-a intrat în oase și, după ce trei zile în șir m-am chinuit să ajung la ele, am avut o clipă de noroc. Mă împinsesem cu picioarele pe un ieșind stâncos, vrând să pornesc spre suprafață, și atunci un strat de afloriment s-a rupt, descoperind o linie frântă de bazalt punctată cu pete albe, indicii pe care le știam atât de bine. Nu puteau însemna decât un lucru – pyre.

Pe seama rezervei ăsteia câștigasem mai mulți bani de la negustorii de pe Marigold în trei luni decât în ultimii doi ani luați împreună. Mai aveam nevoie de câteva săptămâni și după aceea nu va mai trebui să mă scufund printre recifele astea niciodată.

Am aterizat cu picioarele pe piatră și am apăsat stânca cu palma, pipăind încrețiturile. Vibrația stinsă a nestematei susura sub vârfurile degetelor mele, ca rezonanța unor bucăți de metal după ciocnire. Tot mama mă învățase și asta – cum să ascult nestematele. Jos de tot, în cala Ciocârliei, mi le așezase pe rând în mâini, șoptindu-mi pe când echipajul dormea în hamace atârnate de tavan.

Le auzi? Le simți?

Am luat uneltele de la curea și am potrivit vârful dălții în șanțul cel

mai adânc, după care am lovit-o cu ciocanul, sfărâmând suprafața treptat. Judecând după forma colțului, sub el se afla o bucată de pyre mărișoară. Valora vreo patru monede.

Soarele oglindit în solzi argintii strălucea tot mai tare deasupra mea, pe măsură ce din ce în ce mai mulți pești coborau în căutarea hranei, și am ridicat privirea, mijind ochii în lumina orbitoare. Sub suprafață, departe, în apa tulbure de-a lungul recifului, plutea un trup. Rămășițele unui dragor care se pusese în calea cuiva sau care nu-și plătise vreo datorie. Fusese legat cu picioarele de o piatră uriașă, acoperită cu scoici, și lăsat acolo ca ființele mării să-i sfâșie carnea de pe oase. Nu era prima sentință de genul ăsta pe care o vedeam executată și trebuia să fiu atentă, altfel aș fi avut și eu parte de același sfârșit.

Restul de aer a început să-mi ardă în piept, brațele și picioarele mi s-au răcit și am lovit dalta o ultimă oară. Crusta albă și aspră a crăpat, o bucată colțuroasă din stâncă s-a desprins și am zâmbit, eliberând câteva bule printre buze. Am întins mâna și am atins bucata de pyre roșie și sticloasă care mi-a întâlnit privirea ca un ochi înroșit.

Când vederea a început să-mi fie împresurată de negru, m-am împins cu picioarele de stâncă și am înotat spre suprafață, cu plămânii urlând după aer. Peștii s-au împrăștiat în jurul meu ca un curcubeu rupt în bucăți și am scos capul deasupra apei, gâfâind. Norii se întindeau în dâre subțiri deasupra mea, dar albastrul tot mai întunecat al orizontului mi-a atras atenția. De dimineață simțisem un iz de furtună în adierea vântului. Dacă furtuna ar fi împiedicat corabia Marigold să ajungă în zori la insulele-barieră, ar fi trebuit să țin bucata de pyre la mine mai mult decât ar fi fost sigur. Nu aveam ascunzișuri infinite și zi de zi mă urmăreau tot mai multe priviri.

Am plutit pe spate, lăsând soarele să-mi acopere pielea cât mai mult și să mă încălzească. Deja cobora spre creasta înclinată care se înălța deasupra insulei Jeval și trebuia să mai fac pe puțin șase-șapte scufundări ca să desprind nestemata. Trebuia să ajung în capătul celălalt al recifului înainte să se întoarcă Koy după mine.

Dacă avea să se întoarcă după mine.

Încă trei-patru săptămâni și voi avea destui bani ca să-mi plătesc călătoria în Strâmtori, să-l găsesc pe Saint și să-l silesc să se țină de cuvânt. Aveam doar paisprezece ani când m-a abandonat pe insula asta infamă a tâlharilor și, de atunci, în fiecare zi m-am chinuit să adun banii de care aveam nevoie ca să plec în căutarea lui. După patru ani, mă întrebam dacă mă va recunoaște când în sfârșit îi voi bate la ușă. Dacă își va aminti ce mi-a spus în timp ce-mi grava brațul cu vârful cuțitului lui din os de balenă.

Dar tatăl meu nu era genul de om care uită.

Nici eu nu eram.

Capitolul 2

E rau cinci reguli. DOAR cinci.

Și i le-am recitat tatălui meu iar și iar când am crescut destul ca să mă pot urca pe catarge cu mama. Mă privea în lumina slabă a lumânării în cabina lui de pe Ciocârlie, cu o mână pe toc și cu cealaltă pe paharul verde de rachiu de pe birou.

1. Ține cuțitul la îndemână.

2. Niciodată în viața ta să nu datorezi cuiva ceva.

3. Nimic nu e gratis.

4. Întotdeauna formulează minciunile plecând de la adevăr.

5. Niciodată și sub nicio formă să nu dezvălui cine sau ce e important pentru tine.

După ce m-a abandonat pe Jeval, am respectat cu sfințenie regulile lui Saint în fiecare zi și datorită lor am supraviețuit. Măcar atâta lucru mi-a lăsat când a ridicat pânzele și a plecat, fără să privească în urmă.

Tunetele uruiau deasupra noastră când ne-am apropiat de țărm, cerul se întuneca și șoaptele furtunii animau aerul. Am studiat orizontul, urmărind formele valurilor. Corabia Marigold era pe drum, dar, dacă urma o furtună grea, nu mai ajungea dimineață la insulele-barieră. Și, dacă nu ajungea, nu puteam să fac schimbul.

Ochii negri ai lui Koy au coborât la plasa cu scoici din poala mea. Punga cu pyre desprinsă din recif era ascunsă într-una dintre ele. Nu mai eram fata proastă de odinioară. Înțelesesem repede că, legând punga lângă unelte, așa cum făceau ceilalți dragori, îi invitam să mi-o taie de la curea. Și nu-i puteam opri. Nu mă măsuram cu ei din punct de vedere fizic, așa că, de când îmi fusese furată captura ultima oară, începusem să ascund nestematele și banii înăuntrul peștilor eviscerați sau în scoici.

Am plimbat vârful degetului pe cicatricea de la încheietura mâinii, urcând de-a lungul liniilor ei ca rădăcinile unui copac, pe interiorul antebrațului, până la cot. Multă vreme, am supraviețuit pe insulă numai datorită ei. Jevalezii erau superstițioși și nimeni nu voia să se amestece cu o fată care purta un asemenea semn. La numai câteva zile după ce m-a părăsit Saint, un bătrân pe nume Fret a împrăștiat zvonul că aș fi fost blestemată de demonii mării.

Schiful a încetinit și m-am ridicat în picioare, sărind parapetul cu plasa atârnată peste umăr. Urcând pe plajă prin apă, am simțit privirea lui Koy și l-am auzit mormăind în spatele meu. Pe Jeval, fiecare om lupta pentru sine, mai puțin când era rost de câștig prin uneltiri. Și fix asta făcea Koy – uneltea.

Am pornit de-a lungul apei spre creasta muntoasă, cu privirea la versantul ei stâncos, atentă după umbra vreunei persoane care m-ar fi

urmărit. În amurg, marea s-a făcut purpurie și ultimele licăriri palide de lumină au dansat pe suprafața apei până când soarele a dispărut.

Degetele mele bătucite au găsit șanțurile bine știute din bolovanul negru și m-am cățărat pe el, urcând până când spuma valurilor care se spărgeau pe partea opusă m-a împroșcat în față. Frânghia pe care o legasem de marginea râpei cobora și dispărea în apa de dedesubt.

Am luat scoica crăpată din plasă și am vârât-o sub cămașă, apoi m-am ridicat și mi-am umplut plămânii cu aer. Imediat ce apa s-a ridicat în urma spargerii unui val, am sărit de pe culme în mare. Era tot mai întuneric, cu fiecare minut, dar m-am ținut de frânghie și am urmat-o în adânc, spre umbrele pâlcului de alge brune, ale căror fibre înalte, ca niște panglici, se ridicau de pe fundul mării în fire groase și unduitoare. Privite de dedesubt, frunzele lor erau ca un acoperiș auriu, care colora apa în nuanțe verzi.

Coboram înot și peștii țâșneau printre lujeri, iar rechinii recifului se luau după ei, vânându-și cina. Golfulețul de față era unul dintre singurele locuri unde puteam să pescuiesc, pentru că apa învolburată strica capcanele de stuf folosite de ceilalți dragori. Însă coșurile-capcană pe care navigatorul tatălui meu mă învățase să le împletesc rezistau valurilor. Am înfășurat frânghia groasă în jurul pumnului și am tras, dar capcana nu s-a clintit, înghesuită de curent între stâncile de sub mine.

M-am lăsat cu picioarele pe coș și m-am proptit de piatră, încercând să-l eliberez cu lovituri de picior din locul în care zăcea pe jumătate îngropat în mâlul gros. Văzând că nu se urnește, m-am aplecat, am apucat capacul împletit cu degetele și am tras de el până când s-a rupt, izbindu-mă de stânca aspră din spate.

Un biban de mare s-a strecurat afară prin deschiderea lui înainte s-o pot acoperi și, văzând că scapă, am blestemat și vocea mi s-a risipit în apă. Înainte să poată scăpa și celălalt pește, am strâns capacul rupt la piept și am apucat bine capcana cu brațul.

Am pornit în sus de pe fundul apei, urmând frânghia până la ieșindul colțuros ascuns printre umbre. M-am folosit de daltă ca să desprind piatra pe care o fixasem cu alge și aceasta mi-a căzut în palmă, descoperind o gaură săpată în spatele ei. Înăuntru, bucățile de pyre pe care le adunasem în ultimele două săptămâni luceau ca niște cioburi de sticlă. Era unul dintre singurele mele ascunzișuri de pe insulă care încă nu fuseseră descoperite. Îmi așterneam capcanele de pește în golfulețul ăsta de ani întregi și oricine m-ar fi văzut plonjând aici ar fi văzut și cum ies cu captura. Poate că cineva s-a gândit că îmi ascund și nestematele aici, dar nimeni nu le-a găsit.

Am umplut punga de la curea cu pyre și am pus piatra la loc. Mușchii picioarelor deja îmi ardeau după ce mă scufundasem ore întregi și am înotat spre suprafață cu ultimele mele puteri. Un val a năvălit peste mine când am inspirat cu sete aerul nopții și am înotat spre stâncă înainte ca apa să mă tragă înapoi în adânc.

M-am ridicat cu un braț și m-am întins pe spate în nisip, trăgându-mi sufletul. Stelele deja scânteiau deasupra mea, dar furtuna se apropia repede de Jeval și după mirosul vântului mi-am dat seama că urma o noapte lungă. Vânturile îmi amenințau adăpostul de pe culme, dar oricum nu puteam să dorm când trebuia să țin la mine bani sau pyre. Tabăra mea mai fusese atacată în timp ce dormeam și nu-mi permiteam un asemenea risc.

Am băgat sub cămașă peștele, care încă se zvârcolea, și am ridicat capcana stricată peste umăr, lăsând-o să atârne la spate. Peste copaci s-a lăsat întunericul și am bâjbâit în lumina lunii, urmând cărarea până când aceasta a cotit spre versant și m-am înclinat pe spate când drumul a început să coboare. S-a terminat brusc la baza unui perete de piatră drept și neted și, potrivindu-mi mâinile și picioarele în golurile pe care le scobisem, am început să mă cațăr. Am urcat piciorul peste buza prăpastiei și m-am ridicat, întorcând privirea spre cărarea din urmă.

Era pustie, copacii se legănau domol în adierea vântului și lumina juca pe nisipul răcoros. De aici mi-am continuat drumul alergând, până în punctul unde platoul drept cobora abrupt până la plaja de jos, de departe. De aici, de pe deal, se puteau vedea insulele-barieră, invizibile acum în întuneric, dar am zărit lumina stinsă a câtorva felinare atârnate de catargele navelor acostate la cheiuri pe timpul nopții. Era locul în care stătusem în fiecare dimineață, așteptând să vină corabia tatei, deși îmi spusese că nu se va întoarce.

Mi-a luat doi ani să ajung să-l cred.

Am lăsat capcana lângă groapa de foc și mi-am dezlegat centura grea. Vântul s-a întețit când am înconjurat cu brațele trunchiul gros al copacului aplecat peste buza hăului și am început să mă cațăr încet. Pământul a dispărut de sub mine și am coborât ochii la țărmul aflat la cel puțin treizeci de metri dedesubt. Valurile nopții făceau spume albe pe nisip. Majoritatea dragorilor erau prea grei ca să se poată cățăra în copacul ăsta lung și subțire fără să-i frângă ramurile și să cadă, găsindu-și sfârșitul. Și eu a fost cât pe ce să cad de vreo două ori.

Apropiindu-mă suficient de mult, am întins mâna în golul dintre două ramuri groase. Am găsit punga cu degetele, am dat brațul pe spate, aruncând-o în urmă, pe pământ, și apoi am coborât.

Am aprins focul și am fixat peștele pe frigare, așezându-mă într-un loc comod între stânci, de unde puteam vedea cărarea. Dacă cineva și-ar fi vârât nasul pe aici, l-aș fi văzut înainte să mă vadă el pe mine. Trebuia doar să supraviețuiesc până dimineața.

Monedele au zornăit când am scuturat punga și le-am vărsat pe nisipul fin. Fețele lor au lucit în lumina lunii cât le-am numărat și le-am așezat cu grijă în teancuri înaintea mea.

Patruzeci și doi de bani. Punând la socoteală cheltuiala pe schifuri, îmi mai trebuiau încă optsprezece ca să pot negocia cu West pentru călătorie. Pusesem deoparte și niște bani cu care să-mi plătesc mâncarea

și locul de dormit până când îl voi găsi pe Saint. M-am întins pe spate și am atârnat picioarele peste marginea stâncii, privind luna în timp ce peștele sfârâia pe foc. Deasupra mea plutea o semilună perfectă, albă ca laptele, și am tras în piept aerul unic al insulei Jeval, sărat, cu miros de chiparos.

În prima noapte petrecută pe insulă am dormit pe plajă, pentru că-mi era frică să intru în pădure, unde erau corturile ridicate în jurul focurilor. M-a trezit un bărbat care mi-a rupt haina și mi-a scotocit prin buzunare. Negăsind nimic, m-a trântit pe nisipul rece și a plecat. Mi-au trebuit zile în șir ca să pricep în sfârșit că, de fiecare dată când ieșeam să pescuiesc în apele din preajma malului, cineva se punea și mă aștepta la țărm ca să ia tot ce prinsesem. Am mâncat alge aproape o lună întreagă, până când am găsit locuri în care să pot pescui în siguranță. După aproape un an în care am curățat captura altora și am vândut funii din fibră de palmier, în sfârșit am strâns destui bani ca să cumpăr uneltele de dragor ale lui Fret, care îmbătrânise prea mult ca să mai facă scufundări.

Valurile au început să se spargă violent dedesubt odată cu venirea vânturilor de furtună și, preț de o singură clipă, m-am întrebat dacă mi se va face dor de insulă. Dacă nu cumva se legase de ființa mea ceva de pe Jeval. M-am ridicat în capul oaselor și am privit insula ascunsă în noapte, unde vârfurile copacilor se agitau în întuneric ca o mare învolburată. Dacă pentru mine insula asta n-ar fi fost ca o temniță, poate că aș fi considerat-o chiar frumoasă. Dar nu-mi găsisem locul aici.

Aș fi putut. Aș fi putut să devin una de-a lor, să încep o afacere mică de comerț cu pietre prețioase, așa cum făcuseră atâția alții. Dar ca dragor jevalez n-aș mai fi fost fiica lui Saint. Și poate că nici nu mai eram.

Și acum îmi amintesc murmurul din fundul calei și pârâitul hamacelor. Mirosul de la pipa tatei și tropăitul bocancilor pe punte. Locul meu nu era nici pe uscat, nici pe chei, nici în orașele împrăștiate de-a lungul Strâmtorilor. Locul meu dispăruse.

Departe de tot, acolo unde lumina lunii atingea cusătura neagră a orizontului, Ciocârlia zăcea sub ape în Lațul Uraganului. Și încotro m-aș fi dus, n-aș fi ajuns acasă niciodată. Pentru că acasă însemna pentru mine o corabie de pe fundul mării, în care se odihneau oasele mamei.

Capitolul 3

Stăteam pe buza prăpastiei când a răsărit soarele, privind spre Marigold, jos, pe apă. Sosise pe întuneric, în ciuda furtunii cumplite care năvălise dinspre Marea Nenumită. Stătusem trează toată noaptea, holbându-mă la foc până când ploaia a stins flăcările, și aveam dureri în tot trupul însetat de somn după trei zile în șir de scufundări.

Dar West se supăra când îl lăsai să aștepte.

O gloată de dragori se adunase deja la marginea apei când am ajuns pe plajă. Avusesem inspirația să-l plătesc pe Speck cu o lună în avans, ca să-mi țină un loc pe schiful lui. Stătea întins pe nisip cu mâinile împreunate sub cap și cu pălăria pe față. Pe Jeval, când aveai barcă, nu mai trebuia să faci scufundări și nici negoț, pentru că erai căutat de toți dragorii de pe insulă. Schifurile erau ca niște oale cu bani care nu se goleau niciodată și nimeni nu merita un asemenea noroc mai puțin decât Speck.

Văzând că vin, a sărit în picioare, rânjind larg cu dinții lui stricați.

— 'Neața, Fay!

Am ridicat bărbia la el și am aruncat sacul în schif, urcând apoi peste margine. Nimeni nu s-a deranjat să-mi facă loc să mă așez, așa că am stat în picioare la proră, cu un braț înfășurat în jurul catargului și cu un pumn strâns în jurul pungii cu pyre de sub cămașa mea. Barca lui Koy deja dispărea după insulele-barieră din față, încărcată cu atâtea trupuri, încât pe ambele laturi se vedeau picioare târșâind prin apă.

— Fable.

Speck s-a uitat la mine cu o rugăminte în zâmbet și m-am încruntat la el, înțelegând ce aștepta.

A împins barca, iar eu am eliberat vela și am lăsat-o să cadă. Dragorii îmi cereau lucruri pe care nu le-ar fi cerut unii de la alții. Se așteptau să le fiu recunoscătoare pentru simplul fapt că nu mă înecaseră la apă mică pe vremea când eram un copil costeliv, dar adevărul e că niciodată nu-mi făcuseră vreo favoare. Nu mi-au dat de mâncare când cerșeam resturi și nu mi-au oferit adăpost pe timp de furtună. Am muncit și mi-am riscat viața pentru fiecare bucățită de mâncare și de pyre. Și totuși aveau pretenția că le-aș fi datoare pentru că încă respiram.

Vântul s-a întețit și am tăiat apa lină a dimineții ca un cuțit fierbinte prin seu. Îmi displăcea că părea atât de liniștită, că suprafața ei lucea ca sticla proaspăt încinsă. Mă deranja să văd marea dormind după ce văzusem de ce sete de sânge era în stare.

— Umblă vorba că ai găsit o rezervă nouă de pyre, Fay, a hârâit Speck, lăsând cârma și venind lângă mine la proră.

Respirația îi duhnea a rachiu de casă și am întors fața în bătaia

vântului, ignorându-l. Simțind că și ceilalți mă privesc, am strâns pumnul în jurul pungii.

Speck a ridicat mâna în aerul dintre noi, cu palma întinsă și întoarsă în sus.

— Zic și eu…

— Sigur, am bombănit eu.

S-a apropiat încă puțin, coborând vocea.

— Dar umblă vorba, să știi.

I-am întâlnit privirea subit și l-am privit atent, încercând să deslușesc ce se ascundea în spatele cuvintelor lui.

— Ce vorbă?

A privit în spate, peste umăr, și părul argintiu împletit în coadă i-a ieșit de sub cămașă.

— Lumea se întreabă unde oi fi ținând atâția bani.

Dragorul așezat în dreapta mea s-a foit și a întors urechea ca să asculte.

— În locul tău nu m-aș băga în discuții de genul ăsta, Speck.

Am relaxat umerii și m-am rezemat de catarg. Când aveai de-a face cu dragorii, important era să te porți ca și când nu ți-ar fi frică, chiar și când erai atât de îngrozit, încât trebuia să înghiți în sec ca să-ți înăbuși voma. Speck nu era periculos, dar puțini erau pe insulă cei de care nu mă temeam.

A încuviințat repede din cap.

— Sigur că nu mă bag. Dar m-am gândit să-ți spun.

— Adică te-ai gândit să mai scoți un ban de la mine, m-am răstit eu.

Zâmbetul i-a apărut din nou pe chip și Speck a plecat capul, ridicând din umeri.

— Deja îmi ceri prea mult. Nu te plătesc și pentru bârfe.

I-am întors spatele, lăsându-l să înțeleagă că discuția luase sfârșit. Îmi mai trebuiau cel puțin trei săptămâni ca să strâng suficienți bani pentru călătorie, dar, dacă dragorii chiar începuseră să vorbească între ei, nu aveam să rezist până atunci.

Speck a tăcut și a rămas doar sunetul carenei spintecând apa și șuierul vântului. Velele albe, cu speteze, ale corabiei Marigold s-au ivit când am trecut de colțul insulelor barieră, corabia era ancorată după cel mai îndepărtat banc, și Speck a încetinit schiful ușor. Am văzut umerii lați ai lui West în celălalt capăt al cheiului, de unde privea marea, o siluetă neagră în dreptul soarelui care urca pe cer.

Am ridicat o mână, răsfirând degetele în vânt, și, îndată ce a văzut-o, West a dispărut în mulțime.

Speck a eliberat pânzele și, înainte să apuce să mi-o ceară, am luat în mâini parâma adunată colac și am aruncat-o. Am nimerit cu lațul peste stâlpul din colțul cheiului și am sărit de pe punte pe parapet, aplecându-mă pe spate cu călcâiele înfipte în margine și trăgând barca spre chei. Parâma umedă s-a întins pârâind și ciocnirea seacă dintre vâslă și

peretele bărcii l-a făcut pe Fret să ridice privirea de pe scăunelul lui.

Ținea între picioare o cutie din stuf împletit, plină cu scoici rare pe care le culesese în apele mai puțin adânci. De mult nu mai putea să facă scufundări, dar încă făcea negoț pe insulele barieră în fiecare săptămână, vânzând obiecte pe care nimeni altcineva nu reușea vreodată să le găsească. El spusese primul că sunt însemnată de demonii mării și îmi vânduse cureaua lui de dragor, silindu-mă să încalc regulile tatei. Pentru aceste două fapte aveam să-i datorez viața până la moarte.

— Fable.

Mi-a zâmbit strâmb când am urcat pe chei.

— Bună, Fret.

L-am atins în trecere pe umărul lui osos, privind dincolo de el, spre West, care mă aștepta în depărtare, lângă Marigold.

Dragorii se adunaseră în lumina palidă a dimineții de-a lungul punții înguste de lemn, se târguiau cu negustorii și se băteau pe bani. Jeval era faimoasă pentru bucățile de pyre din recifele ei și, chiar dacă acestea nu se numărau printre pietrele prețioase cele mai valoroase, insula era unul dintre puținele locuri unde se găsea.

Dar negustorii nu veneau numai pentru pyre. Jeval era singurul petic de uscat dintre Strâmtori și Marea Nenumită și multe vase opreau aici, la jumătatea drumului, ca să cumpere provizii de bază. Jevalezii umblau de colo-colo de-a lungul cheiului cărând coșuri cu ouă de găină, legături de pești și grămezi de frânghie, strigând la marinarii care-i urmăreau de la parapetele navelor.

Înghesuindu-mă printr-un grup strâns de bărbați, am auzit strigăte în față și m-am ferit într-o parte când cineva a lovit cu pumnul. Niște oameni au sărit la bătaie, împingându-mă spre marginea cheiului, și un butoi deschis, cu frunze de lumânărică, s-a rostogolit în apă, cât pe ce să mă ia cu el și pe mine. Doi bărbați au sărit după el, iar eu am așteptat ca dragorii bătăuși să fie despărțiți, ca să pot trece pe lângă ei.

Ca și când ar fi simțit că mă apropii, West s-a întors tocmai când am ieșit din mulțime. Părul ondulat și decolorat de soare îi era dat după ureche și mă privea cu ochii lui verde-pal, cu brațele încrucișate la piept.

— Ai întârziat.

Mi-am scos cămașa din curea, sub privirea lui, și am dezlegat punga. Am privit dincolo de el, spre orizont, unde colțul de jos al soarelui deja plutea deasupra apei.

— Câteva minute, am mormăit eu.

West s-a apropiat și eu am golit punga, din care s-au rostogolit în palma mea șase bucăți ovoidale de pyre acoperite cu cruste albicioase.

A desprins lupa de la cureaua mea și și-a fixat-o la ochi, apoi s-a aplecat și a luat bucățile cu grijă, ridicându-le în dreptul soarelui dimineții, ca lumina să pătrundă prin nestematele roșii. Nu curățasem depunerile de pe ele, dar erau exemplare bune. Mai bune decât toate

cele pe care le vindeau dragorii din spatele meu.

— Văd că ați intrat în furtuna aia.

Am privit smoala proaspătă care se usca pe peretele corabiei Marigold, unde o crăpătură mică marca lemnul de sub balustrada de la tribord.

Nu mi-a răspuns, întorcând bucățile în mână și verificându-le din nou.

Dar nu numai partea aceea a navei suferise pagube. Sus de tot, pe arborele principal, o fată atârna aplecată pe spate într-un sapan și repara legăturile din piele cu care erau prinse velele.

Când eram mică obișnuiam să zac pe spate pe puntea principală și s-o urmăresc pe mama cățărată pe catargele Ciocârliei, cu coada împletită de păr roșu-închis legănându-i-se la spate ca un șarpe și cu pielea ei bronzată reliefată pe fondul pânzelor albe. Am clipit ca să alung amintirea din privire înainte să-mi răsară durerea în piept.

— În ultima vreme ai avut mai multe de vânzare, a zis West și a lăsat lupa să-i cadă în mână.

— Am avut noroc.

M-am apucat de curea cu degetele mari ale mâinilor și am așteptat.

West a ridicat mâna și și-a scărpinat bărbia nerasă, așa cum făcea mereu când se gândea.

— De obicei norocul aduce probleme.

Ridicând privirea în final, a mijit ochii la mine.

— Șase bani.

A dus mâna la punga de la cureaua lui.

— Șase? am ridicat eu din sprâncene, arătând spre cea mai mare bucată de pyre din mâna lui. Asta face pe puțin trei.

S-a uitat pe deasupra mea, înapoi spre cheiul cu dragori și negustori din spatele meu.

— Te sfătuiesc să nu iei înapoi cu tine pe insulă mai mult de șase bani.

A scos banii din pungă.

— O să-ți plătesc restul data viitoare.

Am scrâșnit din dinți și am strâns pumnii în lături. Voia să-mi dea impresia că mă ajută dându-mi numai o parte din plată și asta îmi făcea sângele să clocotească. Nu așa funcționa lumea.

— Mă descurc singură. Zece bani, altfel îți cauți alt vânzător.

Am smuls lupa din degetele lui și i-am întins cealaltă mână. Avea să-mi dea banii, pentru că nu mai cumpăra pyre de la nimeni altcineva de pe insulă. Numai de la mine. Doi ani în șir nu cumpărase nicio bucată de la alții.

Bărbia i-a tremurat, a strâns pumnul în jurul pietrelor și degetele i s-au albit. A mormăit ceva, dar n-am auzit și a băgat mâna în buzunarul de la vestă.

— Ar trebui să vinzi mai puține la o tranzacție.

A vorbit încet, numărând monedele.

Avea dreptate. Știam și eu. Dar era mai periculos să țin pe insulă și rezerva de nestemate, și banii. Banii erau mai mici, se ascundeau mai ușor și voiam să țin un singur lucru căutat de alții.

— Știu ce fac, am spus eu, încercând să dau impresia că spun adevărul.

— Dacă data viitoare nu te găsesc aici, voi ști de ce.

A așteptat să ridic privirea la el. Zilele lungi petrecute pe puntea corabiei îi coloraseră pielea în olivul cel mai întunecat, făcându-i ochii să arate ca jadeitul pe care mama mă punea să-l șlefuiesc după ce făcea scufundări.

West mi-a pus banii în palmă și m-am întors pe călcâie, vârându-i în pungă , pe care am ascuns-o din nou sub cămașă. Am intrat în gloata de jevalezi, înghițită de trupurile împuțite, și mi s-a pus un nod în gât. Greutatea banilor din pungă mă neliniștea și cuvintele lui West mă apăsau ca o piatra grea în străfundul minții. Poate că avea dreptate. Poate…

M-am întors și m-am înălțat pe vârfuri, încercând să privesc pe deasupra umerilor dragorilor dintre mine și Marigold. Dar West deja dispăruse.

Capitolul 4

Când am coborât pe plajă, Koy mă aștepta în barcă.

Privea zbuciumul apei și vântul îi sufla părul negru de pe față. Prima oară când l-am văzut pe Koy, înota drept spre mine de la țărm, ca să mă alunge de pe bancul de nisip pe care pescuiam. De atunci nu-și mai luase ochii de la mine.

— Ceilalți unde sunt? am întrebat, azvârlind un ban în aer și aruncându-mi cureaua în schif.

Koy l-a prins și l-a băgat în punga agățată de catarg.

— Încă se târguiesc cu negustorii.

Am urcat în schif, Koy a slăbit parâmele și vasul a plutit spre apele adânci.

Vela s-a întins și vântul a umflat-o într-o clipă, iar barca s-a aplecat și apoi a țâșnit înainte, departe de mal. Mi-am legat cureaua și Koy a întors privirea spre mine peste umăr, luându-mi uneltele la ochi. Mai furase de la mine, deși niciodată nu l-am prins asupra faptului. A trebuit să-mi mut ascunzătorile de mai multe ori, dar se pare că cineva le găsea mereu. Dragorii erau oameni înăspriți și brutali, dar nu erau proști, Koy cu atât mai puțin. Și trebuia să pună mâncare pe masă pentru mai multe guri decât majoritatea celorlalți.

O bunică și doi frați depindeau de el, motiv pentru care Koy era mai periculos decât aproape toți oamenii de pe insulă. Să fii responsabil pentru alții era cel mai groaznic blestem cu putință pe Jeval, în largul mării, și chiar și în Strâmtori. Nu puteai trăi în siguranță decât dacă trăiai singur. Era una dintre primele învățături pe care mi le dăduse Saint.

Corabia Marigold încă se vedea în zare, lângă insulele barieră, pe fondul întunecat al furtunii noi care se strângea în depărtare. Părea mai grea decât cea dinainte, dar, judecând după bătaia vântului și a norilor, avea să se stingă aproape de tot înainte să ajungă la noi. Totuși probabil că Marigold și celelalte vase aveau să rămână la chei până a doua zi dimineață, ca să evite pericolul.

— Ce-o să faci cu toți banii ăia, Fable? a întrebat Koy, legând parâma.

Am văzut funia strângându-se pe pielea îngroșată a mâinii lui.

— Ce bani?

Părea amuzat și printre buze i s-a ivit un șir de dinți.

— Știu că vinzi toate bucățile de pyre pe care le găsești. Dar nu pricep ce vrei să faci cu banii. Să cumperi o barcă? Să începi o afacere comercială?

— N-am găsit mult pyre în ultima vreme.

Am ridicat din umeri, înfășurând o șuviță de păr în jurul degetului.

În lumina soarelui, firele erau de culoarea cuprului pătat.

— Nu mai mult decât de obicei.

Koy a rânjit și s-a rezemat de pupă, cu brațul peste marginea bărcii.

— Știi de ce mi-ai fost mereu antipatică?

I-am zâmbit la rândul meu.

— De ce?

— Problema nu-i că ești mincinoasă. Toată lumea de pe insula asta minte. Problema, Fable, este că tu știi să minți.

— Ei, Koy, mie mi-ai fost simpatic întotdeauna.

A râs, strângând vela, și barca a încetinit.

— Vezi? Aproape că te-am crezut.

Am urcat pe parapetul bărcii și am sărit, căzând în apa rece și plutind în sus. Când am ieșit iar la suprafață, am văzut siajul lăsat în urmă de Koy, care deja pornise spre reciful de sud. Nu a privit înapoi, așa că am pornit încet înot în sensul opus, încercând să-mi conserv puterile. Mușchii și oasele îmi erau încă țepene și slăbite, dar n-aveam să mă pot odihni prea curând, de vreme ce dragorii îmi acordau atâta atenție. Nu-mi rămânea decât să adun restul de bani care-mi trebuiau cât mai repede, ca să pot părăsi locul ăsta.

Am zărit coralul-evantai și mi-am strâns cureaua, apoi am început să-mi exersez plămânii, inspirând și expirând după ritmul învățat. Când am simțit usturimea arzătoare între coaste, m-am scufundat, lovind din picioare, și m-am îndreptat spre fundul apei, împrăștiind peștii într-un vârtej de solzi strălucitori deasupra mea. Murmurul stins al nestematei îmi dansa pe piele și, luând uneltele de la curea, m-am pus pe treabă, lovind cu ciocanul cât de tare puteam și înaintând în stâncă de-a lungul unei linii noi. În mare parte descopeream doar coral și bazalt, dar pe la o jumătate de metru adâncime am dat de suprafața netedă a unei bucăți de pyre. Nu era mare, așa că o puteam desprinde mai ușor, dar apoi ar fi trebuit să caut toată după-amiaza ca să găsesc altele. Am dat brațul pe spate și m-am sprijinit de recif, înălțând ciocanul din nou. Am nimerit dalta din plin, pocnetul a răsunat sub apă și o bucată mică s-a desprins.

Deasupra mea a apărut o umbră, aruncând întuneric peste mine, și mâna mi-a alunecat, lovindu-se de o margine tăioasă. Am tresărit, scăpând ciocanul, și inima a început să-mi bată aprig, consumând oxigenul din plămâni. M-am răsucit și m-am lipit cu trupul de peretele aplecat al ieșindului, strângând dalta în mâna mea rece. Un grup de rechini-balenă înotau deasupra crestei, înaintând printre razele soarelui care străpungeau suprafața apei. Am râs de ușurare, eliberând încă un șiroi de bule, și nodul dureros din piept mi s-a mai relaxat. Dar aveam nevoie de aer.

M-am împins cu picioarele de stâncă și, urcând printre doi rechini, am întins mâna și am plimbat-o pe pielea lor netedă și pestriță. S-au depărtat, lovind din cozi, și eu am zâmbit, lovind din picioare și înălțându-mă spre oaza de lumină tremurătoare de deasupra.

Dar, tocmai când am ajuns la suprafață, ceva m-a apucat de braț și m-a tras înapoi înainte să pot inspira. Am țipat sub apă, pierzând și ultimul rest de aer din plămâni, și m-am zbătut, răsucindu-mă.

În vârtejul de pești de dedesubt am întâlnit chipul lui Koy, care mă ținea strâns de încheietura mâinii. Am lovit cu piciorul, l-am nimerit în umăr cu călcâiul și degetele lui au alunecat de pe mine. Am înotat spre lumină cât de repede am putut, simțind cum întunericul îmi împăienjenește mintea și, când în sfârșit am ajuns la aer, m-am înecat și plămânii mi s-au zbătut în piept cu sălbăticie. Schiful plutea departe, de-a lungul recifului, în spatele unei excrescențe de stâncă, încât să nu-l pot vedea de sub apă.

Mă urmărise.

La următoarea respirație, Koy a răsărit din apă și s-a năpustit la mine. Am încercat să mă depărtez înot, dar m-a apucat de păr și m-a tras înapoi spre el.

— Unde e? a strigat el, strângând pumnul. Spune-mi unde e!

M-am răsucit, lovind scurt cu cotul în spate, și l-am nimerit în față. Mi-a dat drumul la păr și am înotat spre barcă. Koy s-a luat după mine, tăind apa mai repede decât aș fi fost eu în stare. Când am ajuns la peretele bărcii, m-a apucat de picior. M-am apucat de marginea pupei și m-am tras împotriva greutății lui, încercând să urc. Koy m-a smucit și mai tare, mârâind scurt, și am alunecat, lovindu-mă cu fața de peretele bărcii cu atâta putere, încât în cap mi-au explodat lumini. Am dibuit din nou marginea cu degetele, m-am ridicat și am întins mâna în barcă, căutând vâsla cu disperare. Am apucat-o, am dat brațul pe spate și l-am lovit pe Koy în cap cu latul ei.

A încremenit și s-a lăsat în apă, iar eu m-am urcat în barcă, tușind. Koy a dat ochii peste cap și s-a scufundat, iar din frunte a început să-i curgă un fir roșu de sânge ca cerneala. Am eliberat parâmele cu mâini neîndemânatice, dar, când m-am întins după velă, am încremenit și aerul mi-a stat în piept.

Încă îl vedeam, se scufunda în albastrul întunecat, imediat sub suprafață.

— Nenorocitule, am mârâit eu și, lăsând vâsla, am plonjat înapoi în apă.

Am ajuns la el, l-am apucat de sub brațe și l-am tras în sus. M-am chinuit cu greutatea lui și aproape că am răsturnat barca urcându-i trupul leșinat. După ce l-am ridicat peste margine de la brâu în sus, i-am urcat picioarele unul câte unul și Koy s-a rostogolit înăuntru.

Toți mușchii mi s-au strâns și s-au blocat, storsesem și ultimele rezerve de putere din oase și am vomitat, scoțând pe gâtlejul arzător apa sărată înghițită. M-am ridicat lângă Koy, cu mâini tremurătoare. Sângera în continuare, la fel de mult ca înainte, și speram că nu respiră. Speram că murise.

Dar niciodată n-am fost eu prea norocoasă.

I-am dat un picior zdravăn, urlând, și apoi m-am prăbușit iar pe punte, lângă el, chinuindu-mă să-mi trag sufletul. Am scuipat în apă sângele adunat în gura mea schimonosită și am privit în urmă, spre insulă. Mă tăiasem la buză și mi se umfla obrazul, dar eram în viață. Nici nu aș fi putut cere mai mult de atât.

Ar fi trebui să-l las. Ar fi trebuit să-l las să se înece în întuneric. De ce nu l-am lăsat?

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Am blestemat, strângând din ochi, când cuvintele lui Saint mi-au răsunat în capul cuprins de dureri. La fel spusese și despre mama.

Am înșfăcat vâsla care plutea pe apă și m-am ridicat în picioare, trăgând vela cu brațe slăbite. Parâma era o povară mare în mâinile mele, dar am tras de ea și, când vântul a umflat pânza, o singură lacrimă fierbinte mi-a alunecat pe obraz.

Nu aveam trei săptămâni. Nu mai aveam nici trei zile.

Dincolo de creasta frântă a insulelor-barieră, velele corabiei Marigold încă erau strânse în așteptarea rafalelor furtunii care se apropia.

Dacă supraviețuiam până la lăsarea soarelui, aș fi avut o singură șansă de a scăpa de pe Jeval. Și aveam de gând să profit de ea.

Capitolul 5

Prin cine știe ce conjunctură favorabilă a sorții, plaja era aproape pustie când am tras schiful la mal. Poate Koy a fost sincer când a spus că dragorii încă se târguiau pe chei. Sau poate că se pregăteau pentru furtuna care se apropia. În orice caz, numai câțiva oameni puteau vedea că mă întorc de la recif.

Am aruncat plasele încâlcite peste trupul nemișcat al lui Koy, mi-am luat cureaua și am sărit peste parapet în apă, împroșcând împrejur. Prima întrebare pe care mi-ar fi pus-o cineva ar fi fost ce căutam singură în barca lui Koy. A doua reacție ar fi fost să se întrebe unde era Koy.

Am aruncat vâsla în barcă și, punând un picior în fața celuilalt, am pornit pe drumul meu obișnuit spre locul unde aveam ancorate capcanele pentru pești. Soarele începea să coboare pe cer și vântul se întețea. Echipajul de pe Marigold probabil că se pregătea să întindă pânzele imediat după trecerea furtunii.

Un dragor cu brațele pline cu coșuri goale m-a luat la ochi când am trecut pe lângă el și am ridicat mâna, atingându-mi buza cu vârful degetului. Nu puteam ști cum arăta fața mea și nu aveam cum s-o ascund. Îndată ce-l vor găsi pe Koy, vor pune lucrurile cap la cap.

Am găsit cărarea și am luat-o spre sud, spre capătul celei mai lungi întinderi de nisip. Când soarele a apus în spatele dealului, peste plajă a căzut o perdea de umbre. Am urcat cărarea spre culmi, privind în urmă la fiecare doi-trei pași. Dar m-am oprit locului când am cotit după stânci și am inspirat scurt.

Tabăra mea era vraiște și puținele mele lucruri valoroase sau utile dispăruseră. Restul era împrăștiat în bucăți pe nisip.

Koy plănuise tot. M-a dus în larg cu schiful gol ca să-mi găsească rezerva de pyre, în timp ce prietenii lui îmi răscoleau tabăra căutând bani și pyre. Dar nu se așteptase să mă întorc pe insulă în viață. Și, fie că s-ar fi trezit în barcă, fie că nu, cineva avea să-mi bage un cuțit în burtă îndată ce furtuna va lovi plaja.

Ochii mi-au fugit la copacul din depărtare și inima mi-a încremenit.

— Te rog, te rog, te rog…

Am fugit la copac și am sărit de pe buza prăpastiei, prinzându-mă de una dintre crengile mai groase, dându-mă peste cap și aterizând cu picioarele pe creangă. Am pipăit înnebunită scoarța copacului, bâjbâind după gol, și din gât mi-a ieșit un țipăt când degetele mele au găsit punga. Am strâns-o la piept. Nu o găsiseră.

M-am șters la ochi cu dosul palmei, tremurând la amintirea cadavrului care plutea în recif. Trebuia să mă grăbesc, altfel aveam să ajung și eu cu picioarele legate de coral, cu plămânii plini cu apa sărată a mării. Am aterizat cu picioarele pe stânci și am rupt o fâșie lungă din

manșeta cămășii, pe care am înfășurat-o strâns în jurul pumnului în care țineam punga. Am legat capătul cu dinții. De data asta, dacă cineva ar fi vrut să mi-o fure, trebuia să mi-o smulgă dintre degetele reci și neînsuflețite.

Dedesubt, bărcile pline cu dragori veneau la țărm dinspre insulele-barieră. Aproape toate fețele erau întoarse spre orizont, unde norii negri înghițeau răsăritul lunii. M-am uitat după schiful lui Koy de-a lungul apei și, când l-am găsit, mi-a înghețat sângele și mi s-a strâns pielea. Era tot acolo unde îl lăsasem, tras pe nisip. Dar Koy dispăruse.

Am întors privirea spre cărare, care se cufunda în întuneric. Nu puteam s-o iau pe acolo. Aș fi întâlnit oameni care mă căutau.

În loc de asta, m-am întors cu fața în vânt și am luat-o în sus, călcând pe pietre libere, printre ieșinduri stâncoase, într-un labirint de albii secate. Am urmărit peretele cu o mână, chinuindu-mă în lumina chioară să calc pe pământ sigur. Singura cale de coborâre era pe cărare, dar ultima dată coborâsem pe acolo în urmă cu doi ani, iar atunci am căzut și mi-am rupt piciorul. Aproape că murisem de foame, pentru că nu reușisem să-mi găsesc mâncare și nici lemne pentru foc în acele două săptămâni de la început.

Dar, în clipa de față, părea mai bine să cad și să mor decât să ajung pe mâinile lui Koy.

Mi-am mușcat buza de jos când pereții s-au terminat și vântul a șuierat în caverna din jurul meu. Nu am ezitat, am pus un picior pe cărarea îngustă, cu respirația întretăiată. Vântul cald urca dinspre apă, împingându-mă în stâncă, și m-am străduit să stau cu ochii în pământ și cu o mână întinsă deasupra prăpastiei.

Coborând versantul încet, am călcat cu talpa goală pe ceva ascuțit și am tresărit, șuierând. Un strop de sânge a căzut pe stânca de sub mine și am grăbit pasul, sărind pe nisip înainte să ajung la bază. Am aterizat cu putere, rostogolindu-mă într-o rână, și apoi m-am ridicat împleticit în picioare, șchiopătând spre țărm.

Șirul de bărci din zare așteptau noaptea acostate. Dinspre copaci am simțit un iz acru de pieliță de pește arsă și miros de fum, ceea ce însemna că majoritatea dragorilor erau ocupați cu pregătirea cinei. Toți, mai puțin unul.

Speck zăcea întins pe spate, deja beat de la whisky-ul cumpărat cu câștigurile zilei. Apa îi scălda picioarele goale și el stătea cu gura deschisă, cu sforăituri răgușite hârâindu-i în gât. L-am lovit ușor cu piciorul și am așteptat, dar el a scos doar un gâlgâit și s-a întors pe o parte, cu fața în nisip.

— Îmi pare rău, Speck, i-am șoptit, sărind peste el.

Dar nu-mi părea rău. În timp ce eu abia am supraviețuit în ultimii patru ani, el băuse atâta rachiu, că aș fi putut mânca o viață întreagă din secara din care fusese făcut.

Am pășit încet în apă, am lăsat cureaua de dragor în barcă, m-am

urcat în ea și am ridicat ancora mică, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Fable! a răsunat o voce răgușită în lumina tot mai stinsă.

Am întors imediat capul spre copaci, cu fața roșie și fierbinte. Am ridicat ancora în barcă și am dezlegat vela.

— Fable!

Numele meu a rupt iarăși tăcerea, înălțându-se peste zgomotul apei.

Schiful a pornit plutind încet pe apă și am apucat vâslele. Trebuia să vâslesc până când vântul va întinde vela, dar nu mai aveam timp. În spate, pe plajă, o siluetă a țâșnit dintre copaci.

Koy.

Mi-a întâlnit privirea și imediat a început să coboare panta în fugă, împrăștiind nisip în urmă. Sânge întunecat îi curgea pe față și pe gât și i se răspândea pe pieptul gol, ca o mână cu degetele răsfirate.

Am coborât vâslele în apă și am tras de ele icnind. Deasupra, pânza velei abia flutura în vânt. Nu înaintam destul de repede. Inima a început să-mi bată într-un ritm haotic când, în spate, barca lui Koy a intrat în apă.

— Haide! am țipat, îmboldind vântul. Haide!

Deodată vela s-a întins și s-a umflat în vânt, barca a țâșnit subit înainte și verga a măturat puntea, doborându-mă. M-am târât înapoi la pupă și am apucat timona. În spate, schiful lui Koy se întorcea. Insulele-barieră abia se vedeau, dar în spatele meu Jeval era luminată în ultimele momente ale apusului de chihlimbar aprins. Și Koy se apropia.

Am fost proastă că nu l-am lăsat în apă. Am fost proastă și că am urcat singură cu el în barcă. Era vina mea că reușise să se apropie pe furiș de mine în recif. Și acum, dacă m-ar fi prins înainte să ajung la Marigold, vina ar fi fost iarăși numai a mea.

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable. Vrei să-mi demonstrezi că nu-i așa? Scapă de pe insula asta.

— Taci! am strigat răgușită, cu lacrimi arzătoare în ochi, când chipul lui Saint s-a ivit înaintea ochilor mei ca o fantomă.

Dacă am ajuns atât de departe doar pentru ca acum să mor, i-aș demonstra că a avut dreptate. Fără nicio îndoială.

Nu am încetinit la apropierea de chei. M-am urcat pe parapet, am încrucișat brațele la piept și am sărit în apa neagră, cu tot cu curea și cu pungă. Ridicându-mă la suprafață, am văzut barca lui Speck izbindu-se de stâlp, cu lemnul ei brut hârșâind și cârâind, și am înotat spre scară. Am urcat treptele și, imediat ce am pus picioarele pe scândurile de lemn, am țâșnit alergând.

— West! i-am strigat numele în întuneric când corabia Marigold s-a ivit în față.

Navele pluteau în tăcere în golfuri și pe punțile lor pustii licăreau felinare. În spate, pașii lui Koy tropăiau pe chei. Mai repede ca ai mei.

— West!

O siluetă a apărut la tribord pe Marigold și un felinar s-a ridicat și a

iluminat fața unei fete – a fetei pe care o văzusem cățărată pe catarge de dimineață.

— Fable! a răcnit Koy în spate, cu voce de tunet.

Sub privirea tăcută a fetei m-am oprit lângă corabie.

— Te rog! am strigat eu, înălțându-mă spre scara strânsă.

A întors privirea în spatele meu, spre Koy. A ezitat un moment, apoi a tras de frânghii și scara s-a desfășurat, plesnindu-se de latura navei. Am sărit spre ea, pe deasupra apei, și m-am izbit cu umărul de vas.

Koy a alunecat pe chei, întinzând mâinile spre picioarele mele, și l-am împins înapoi cu o lovitură, urcând scara de frânghii cu mâini tremurătoare până când m-am rostogolit peste balustradă. M-am prăbușit pe punte cu putere, aterizând pe spate și gâfâind.

Fata se înălța deasupra mea, cu un felinar care i se legăna în mână.

— Ce naiba faci? s-a auzit deodată vocea lui West în spatele ei, cu fața aproape invizibilă în întuneric.

S-a aplecat, m-a apucat de braț și m-a ridicat în picioare.

Am dus mâna după cuțit, deschizând gura ca să vorbesc, dar, într-o clipă, vârful rece și ascuțit al unui tăiș mi-a apăsat pielea moale de sub bărbie. Fata a apărut îndată lângă mine, strângând în pumn un pumnal incrustat cu nestemate.

Am ridicat mâinile în față și am încremenit, văzând cum și alți oameni se ivesc pe punte în spatele lui West. Acesta mă fixa cu o privire furioasă.

— Fable! a răsunat iar de jos răcnetul răgușit al lui Koy, dar West nu s-a clintit.

Nu și-a luat ochii de la mine.

— Patruzeci de bani ca să mă duci în Strâmtori.

Am ridicat mâna între noi, cea în care încă țineam punga grea, legată în pumn.

West s-a crispat și în ochii lui a scânteiat o furtună de gânduri, după care m-a apucat iar de braț și m-a împins în spate.

— Cară-te de pe nava mea.

Mi-am mușcat buza cu putere și în dosul ochilor mi s-au reaprins înțepăturile lacrimilor. Eram nevoită să-i dau totul.

— Cincizeci și doi de bani și două bucăți bune de pyre pentru călătorie, am spus eu gâfâind. Te rog.

— Suntem comercianți. Nu transportăm pasageri, a spus West, strângând pumnii în lături.

Era o minciună, știam amândoi. Comercianții luau mereu bani și pentru pasageri.

West a coborât ochii la buza mea crăpată și i-am observat tremurul bărbiei. Încă simțeam sângele uscat care-mi strângea pielea de pe față.

— În ce belea te-ai băgat?

A privit dincolo de balustradă, spre Koy, care pășea de colo- colo pe chei, dedesubt, în așteptarea mea.

Am retras mâna încet, luând cuțitul de la curea. Dintr-o mișcare am strecurat tăișul între palma mea și pungă și am eliberat-o, împingând-o apoi la pieptul lui West.

— Nu te duc nicăieri, a scrâșnit vocea lui ca nisipul umed pe piatră.

Am înghițit în sec, recunoscătoare pentru întuneric. Simțeam roșeața de sub piele și lacrimile trădătoare care mi se adunau în ochi.

— Bine. Trebuie să fie măcar un timonier pe docurile astea care să accepte cincizeci și doi de bani.

Am apucat tăișul cuțitului între dinți și am petrecut un picior peste margine, întinzând mâna spre scară.

West a încordat umerii și a oftat îndelung, strângând mâna pe balustradă.

— Stai!

Am încremenit și o lacrimă mi s-a prelins pe obraz. A privit dincolo de mine, la celelalte corăbii ancorate de-a lungul cheiului, apoi s-a întors spre mare.

— West, a spus fata, coborând vocea pe un ton ca de avertizare.

West s-a uitat la ea, cu profilul feței reliefat în lumina lunii. Mi-a întins mâna înjurând în barbă.

— Dă-mi banii.

Am căscat gura.

— Cum?

— Cum?

Cuvântul a fost repetat de altcineva de pe punte, pe care nu-l vedeam.

West nu l-a luat în seamă.

— Banii, a spus el din nou, de data asta mai lent.

Am sărit de pe balustradă înapoi.

— Cincizeci și doi de bani și două pyre ca să mă duci la Ceros, am repetat eu condițiile, fără să-mi ascund disperarea din voce.

— S-a făcut.

I-am luat mâna într-a mea și am scuturat-o, dar fata de lângă mine se holba de jos la el, cu capul înclinat, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Să nu te întorci niciodată, Fable! a strigat Koy și am tresărit, eliberând mâna lui West. Dacă-ți mai văd fața pe insula asta, te leg de reciful de est! O să privesc cum îți putrezește carnea pe oase!

A pornit înapoi pe chei sub privirea mea, dispărând în întuneric. Abia când m-am întors din nou spre chipurile marinarilor de pe puntea corabiei Marigold mi-am dat seama ce făcusem.

Scăpasem de pe Jeval.

Capitolul 6

Fulgerele aprindeau norii de deasupra navei Marigold, frângându-se ca o pânză de păianjen urzită din lumină. Marginea furtunii a ajuns la insulele-barieră pe întuneric și vântul a adus cu el o ceață rece. Corabia se legăna în bătaia lui și felinarul se mișca încolo și-ncoace înaintea fetei care-l ținea în pumn.

— Credeam că tot echipajul trebuie să voteze.

Privirea ei a coborât de la cap la picioarele mele goale.

West a ignorat-o, aruncând punga mea în aer, și un tânăr cu ochelari a prins-o în mâini în spatele lui. Tânărul a ridicat ochii la mine și lumina felinarului a lucit în lentilele lui mari și rotunde.

— De acord cu Willa.

Un alt bărbat cu părul negru strâns la spate a făcut un pas în față.

— N-am auzit să ne fi întrebat dacă acceptăm vreun pasager.

Stăteam în umbra punții superioare, strângând cureaua cu unelte la piept. Patru membri ai echipajului stăteau în fața arborelui mare, așteptând un răspuns de la West. Dar acesta și-a măsurat cuvintele cu mare grijă în tăcerea încordată dintre ei.

— Sunt cincizeci și două de monede.

West s-a întors spre fată.

Ea a râs cu jumătate de gură.

— Doar nu vorbești serios. Ce ne pasă de cincizeci și două de monede? În doi ani n-am luat niciun pasager și nu înțeleg de ce trebuie să luăm unul acum.

Bărbatul cu ochelari îi urmărea uitându-se când la unul, când la altul. Judecând după petele de cerneală din vârfurile degetelor lui, am bănuit că era trezorierul lor. Pentru el nu conta că fusesem la un pas de a fi spintecată de Koy și că făceam tranzacții cu ei de doi ani întregi. Datoria lui era să se asigure că echipajul nu se băga în afacerile altora, fie că erau afaceri bune, fie că erau rele.

— Ce-i asta, West?

Un al treilea bărbat cu pielea de culoarea obsidianului a coborât treptele pe lângă mine, trecându-și mâna peste creștetul ras.

— Sunt bani, s-a răstit West. Aveți vreo problemă?

Fata căreia îi spuneau Willa l-a fixat pe West cu ochi mari și lipsiți de expresie.

— Chiar am, de fapt.

West s-a întors spre contabil cu obrajii încordați, vizibil iritat.

— Împarte-i echipajului, Hamish. N-o să-i raportez. Turnați rachiu în voi cât încape când ajungem la Dern sau cumpărați-vă o pereche nouă de ghete. Nu-mi pasă ce faceți cu ei.

Au părut mulțumiți pe moment și pe punte s-a lăsat liniștea. Dar

suspiciunea a rămas în privirile pe care și le aruncau pieziș. N-aveau nimic împotrivă să-și bage în buzunar banii mei, mai ales dacă aceștia nu erau trecuți în registrul navei. Dar nu le convenea prezența mea pe Marigold și nu se sinchiseau să mi-o ascundă.

— Cincizeci și doi de bani, dați în cinci, a spus Hamish ca pentru sine, ca și când, repetând cuvintele, ar fi făcut hotărârea finală.

Am ridicat privirea la cele două catarge ale corabiei. Niciodată nu mai urcasem pe punte și nici nu-i văzusem pe ceilalți, mă întâlnisem doar cu West pe chei când opreau la Jeval. Din câte se pare, conduceau vasul numai cu cinci perechi de brațe, dar o corabie ca asta avea nevoie de un echipaj de zece membri pe puțin, poate chiar de doisprezece.

— Dați în patru, l-a corectat West. Eu nu vreau.

Hamish a încuviințat scurt din cap și am privit chipul lui West, străduindu-mă să-l descifrez. Dar fața lui nu trăda nimic.

— Tocmai ai spus că ai primit-o de dragul banilor, l-a fixat Willa mânioasă.

West i-a întâlnit privirea încrâncenată și a făcut semn din cap spre mine, apoi s-a întors pe călcâie. A trecut pe lângă ei, tropăind cu ghetele pe punte, și a dispărut printr-o ușă deschisă.

Willa a oftat îndelung, privind cadrul boltit și întunecat al ușii, apoi în sfârșit s-a întors spre mine. Am tresărit când lumina firavă a felinarului s-a mișcat și i-a luminat cealaltă parte a feței. Obrazul ei stâng era jupuit și rozaliu – pielea se vindeca în urma unei arsuri cumplite. Se întindea de-a lungul gâtului, urcând și terminându-se mai sus de bărbie.

Am înțeles imediat ce era. Mai văzusem asemenea răni – un cuțit lung se ținea deasupra focului până când se înroșea și apoi se apăsa pe fața cuiva ca să se învețe minte. Era o pedeapsă menită să te umilească multă vreme după ce trecea durerea. Nu știu de ce nelegiuire se făcuse vinovată, dar au făcut-o să plătească.

Abia când am privit-o în ochi mi-am dat seama că urmărea cum îi inspectam pielea desfigurată.

— Haide!

A lăsat lanterna, învăluindu-se iarăși în întuneric, și a trecut pe lângă mine, spre ușa boltită.

Am privit în urmă încă o dată, spre cheiul de jos. Koy avea să ajungă înapoi pe plajă în câteva minute, iar Speck avea să se dezmeticească din stupoarea băuturii și să descopere dispariția bărcii abia dimineața. În orice caz, nu aveam să-l mai văd niciodată, nici pe el, nici insula asta.

Așa speram.

Sub ochii echipajului m-am desprins de balustradă și am urmat-o pe Willa pe un coridor îngust, cu privirile lor apăsându-mi pe umeri. Mânerul felinarului scârțâia în față și m-am luat după lumina lui, coborând niște trepte de lemn unde mirosea a pește murat și fructe răscoapte. Stema navei Marigold era înscrisă prin corodare pe cele trei

uși de pe coridor. Am ridicat degetul în trecere și l-am plimbat de-a lungul conturului unei flori cuprinse între ghirlande de ramuri cu frunze. În mijlocul florii era o stea mică, cu cinci colțuri.

Călătorind în copilărie pe nava comercială a tatei, știam stemele tuturor caselor de comerț. Dar pe asta n-o mai văzusem când Marigold s-a ivit printre insulele-barieră cu doi ani în urmă, venită să cumpere pyre. Nu știu de unde au apărut, dar trebuie să fi fost o echipă începătoare care abia își stabilea rutele. Însă cum anume reușiseră să obțină o navă și o licență de la Consiliul Comerțului era un mister pentru care nu avea cum să existe o explicație simplă.

Willa a intrat pe o ușă și a agățat felinarul într-un cârlig ruginit bătut în perete. Am urmat-o plecând capul și am descoperit hamacuri peticite atârnate sub traverse scunde într-o cabină mică.

— Aici o să dormi.

Willa s-a rezemat de un stâlp și s-a uitat la mine, până când ochii i s-au oprit și i-am urmărit privirea ca să înțeleg că se uita la colțul cicatricei care mi se ivea de sub mânecă.

— Ajungem la Ceros în câteva zile. Întâi trebuie să oprim la Dern.

Am încuviințat din cap, cu spatele la perete.

— Vrei să mănânci?

— Nu, am mințit eu.

În ultimele două zile nu mâncasem decât un biban, dar nu eram proastă. Willa încerca să mă îndatoreze.

— Foarte bine.

A rânjit.

— Pentru că stewardul nostru a pus deoparte provizii numai pentru echipaj. Când o să vrei să mănânci, va trebui să muncești pentru mâncare.

Iată-l – cârligul. Știam cum funcționează treaba, pentru că am crescut pe o navă. Știam regulile jocului încă de când îmi făcusem planul de a părăsi Jeval pe Marigold, dar nu mă așteptasem să nu am nicio monedă de schimb. Acum trebuia să țin capul plecat și să fac orice mi s-ar fi cerut, acesta era prețul ca să ajung la Ceros.

Dar maniera în care mă privea fata acum îmi făcea picioarele să tremure. Deja mă pusesem prost cu echipajul și trebuia să găsesc o cale de a rezolva lucrurile, altfel aș fi fost aruncată peste bord înainte să traversăm Strâmtorile.

M-am aplecat sub tavan și am găsit un hamac legat doar pe jumătate, cu un capăt căzut pe podeaua umedă. Cuferele din lemn și fier aliniate la perete erau pironite bine și toate erau încuiate cu lacăte, mai puțin unul, în care apa picura încet printre scândurile de deasupra. Cufărul era deschis și înăuntru se afla o daltă mică și ruginită. Deasupra ei atârna de șireturi o pereche de ghete agățate într-un cui strâmb. Poate că aparțineau dragorului echipajului.

Willa a luat felinarul de pe perete și a ieșit pe coridor, cu pumnalul

incrustat și lucitor prins de curea la spate. A urcat scările, lăsându-mă în beznă, cu zgomotul de pași cutreierând puntea. Am prins celălalt capăt al hamacului de un cârlig de fier și m-am urcat în el, afundându-mă cu toată greutatea în pătura groasă și umedă.

Murmurul mării care mângâia carena era singurul sunet pe lângă tremurul stins al vocilor de deasupra. Am tras în plămâni aerul stătut, ascultând gemetele lemnului și foșnetul apei. Și deodată am redevenit fetița dinainte, care se legăna în hamacul de pe Ciocârlie.

Dormeam pe corabia tatei când am auzit țiuitul aspru al clopotului răsunând în noapte. După numai câteva minute, pârâitul zgomotos al catargului și uruitul mânios al vântului au fost urmate de țipete. Mâinile lui m-au găsit în întuneric și fața lui mă privea de sus în dunga subțire de lumină a lunii care se prelingea printre scândurile de deasupra.

Noaptea în care s-a scufundat Ciocârlia. Noaptea în care a murit mama.

Și, într-o singură clipă, totul s-a schimbat.

A doua zi m-a părăsit pe Jeval.

Am dus mâna la buzunărașul pe care-l cususem la brâul pantalonilor și am scos ultimii mei bani. Nu le dădusem toți banii. Acești șase bănuți erau primii pe care-i câștigasem și niciodată nu i-am cheltuit. I-am păstrat pentru momentele cele mai disperate. Numai asta îmi rămăsese acum. Dar cu șase monede puteam să plătesc mâncare și adăpost în oraș numai pentru o zi, două. Dacă opream la Dern, era ultima șansă să încerc să înmulțesc banii înainte să ajungem la Ceros. Altfel, ar fi trebuit să apar la ușa lui Saint cu mâna goală – ceea ce jurasem să nu fac.

O scândură a pârâit pe culoar și imediat am dus mâna la curea, și am scos cuțitul. M-am holbat în întunericul amorf și gol, așteptând alte sunete, și am vârât banii înapoi în buzunăraș. Dar nu se auzea decât murmurul furtunii care se apropia încet de Jeval. Bufnetul unei uși care s-a închis la înclinarea vasului. Am strâns cuțitul la piept și am ascultat.

Doar câteva zile.

Atât trebuia să mai supraviețuiesc. Apoi aveam să ajung la ușa tatălui meu, să-i cer ceea ce-mi promisese. Ceea ce-mi datora.

Am băgat mâna sub mâneca de la cămașă, dibuind cicatricea cu linii groase scrijelite pe brațul meu. Am plimbat degetul în sus, de-a lungul liniilor, ca printr-un labirint de vase cu sânge orânduit după un model pe care-l memorasem. Tatăl meu mi-a lăsat-o, în ziua în care m-a abandonat pe Jeval. Am privit îngrozită când a plimbat vârful cuțitului pe carnea mea fără să-i tremure mâna nici măcar o dată. Mi-am spus că o făcea pentru că și-a pierdut mințile după pierderea mamei. Că mintea i s-a frânt de durere.

Dar îmi amintesc cât de relaxată îi era gura când m-a tăiat. Cum a înclinat capul într-o parte când sângele meu i-a curs pe degete. De la ultima întrevedere n-am făcut decât să visez la momentul când îl voi revedea. Nu m-am gândit la nimic altceva. Și acum, când mai aveam de

așteptat atât de puțin, stomacul mi se strângea și sângele îmi zvâcnea pe sărite. Bărbatul care m-a învățat să leg noduri și să citesc hărți nu era același care și-a prins la curea cuțitul umezit cu sângele meu și a plecat pe mare.

În curând voi ajunge la Ceros. Și nu mai știam sigur pe care dintre ei aveam să-l găsesc.

Capitolul 7

Pocnetul ascuțit al unui scripete care s-a lovit de punte m-a trezit brusc din somn. Am clipit, m-am frecat la ochi și am privit în jur în cabină. Hamacul se legăna înainte și-napoi, o sticlă goală se rostogolea pe scândurile de lemn, și m-am ridicat în capul oaselor, eliberându-mă din stofa roasă.

Sprijinindu-mă de perete, am pornit încet pe coridor, mijind ochii la lumina puternică a soarelui de amiază care venea din capul scărilor. Echipajul își vedea deja de muncă de ceva vreme când am pășit pe punte. M-am învârtit în cerc și, privind marea, mi s-a pus un nod în gât. În toate direcțiile se vedea doar albastru. Numai conturul ferm al orizontului și vântul și mirosul gros de apă sărată din aer.

M-am aplecat peste balustradă, ascultând șoaptele familiare ale gurnei spintecând apa. Zâmbetul care mi-a înflorit pe buze a făcut să mă doară pielea jupuită și am ridicat mâna să ating tăietura fierbinte și umflată.

Am avut senzația că sunt urmărită și am ridicat privirea spre Willa, care atârna într-un sapan deasupra, pe arborele mic, cu o teslă în mână. Tăișul subțire și curbat era prins perpendicular pe un mâner de lemn, cu un capăt bont, folosit ca ciocan. Era unealta nostromului navei – cel care ținea vasul pe linie de plutire.

— Mișcă.

Am tresărit, m-am lipit cu spatele de balustradă și am ridicat ochii la tânărul cu capul ras și pielea netedă ca de obsidian, care se înălța deasupra mea cu o ladă în brațe.

— Dă-te din cale, dragorule, a bombănit el, trecând pe lângă mine.

— Cum stăm cu timpul, Paj?

West a ieșit pe puntea laterală descoperită și s-a oprit brusc când m-a văzut.

— Verific acum.

Bărbatul pe nume Paj a așezat lada la picioarele sale și, când a deschis-o, lumina soarelui a căzut pe octantul de bronz dinăuntru. Pe cât de înalt era, pe atât era și de lat, și mânecile cămășii erau prea scurte pentru brațele lui lungi.

M-am uitat derutată când la el, când la West, până când am înțeles că Paj trebuie să fi fost navigatorul de pe Marigold. Dar era prea tânăr pentru o astfel de poziție. De fapt, toți erau prea tineri ca să fie altceva decât marinari de punte. Erau băieți pe punctul de a deveni bărbați.

Paj a scos cu grijă octantul din lăcașul lui căptușit cu catifea, a dus capul monocular la ochi și a îndreptat telescopul spre orizont. Lumina soarelui s-a reflectat pe oglinzile mici și Paj a întins brațul, potrivind rotițele. După o clipă a încremenit, calculând în minte.

West s-a rezemat de cadrul ușii, așteptând. În spatele lui am văzut un colț de birou și două ferestre cu cercevele, dincolo de un hamac frumos îngrijit. Era cabina timonierului.

Paj a coborât octantul și s-a întors spre West.

— Avem o întârziere de numai jumătate de zi din cauza furtunii. O putem recupera dacă avem vânt bun și Willa păstrează velele întregi.

— Velele n-au nimic, s-a răstit ea, încruntându-se la noi de sus, atârnată de vergă.

West a încuviințat scurt din cap către Paj, după care a dispărut în cabina lui și a închis ușa în urmă.

— Păsările naibii! a strigat Willa, acoperindu-și capul cu brațele când un albatros s-a ivit lângă velă.

Până să-i facă vânt, albatrosul a apucat-o de-un cârlionț.

Tipul cu părul lung și negru a râs din vârful arborelui mare. Stătea cocoțat printre frânghii cu tălpile goale și cu un castron de lemn în mâini. Păsările se adunaseră în jurul lui, fluturând din aripi împotriva vântului și pescuind ce-o fi fost în castron.

Semăna sorți de izbândă pentru corabie, onorând morții care se înecaseră în apele astea. Tatăl meu îmi spunea mereu că păsările mării erau sufletele comercianților pierduți. Aducea ghinion să le alungi sau să nu le lași să aterizeze și să-și facă cuiburi. Și cei care îndrăzneau să navigheze pe Mările Înguste aveau nevoie de tot norocul din lume.

Niște ghete au aterizat pe punte în spatele meu și, întorcându-mă, am dat cu ochii de Willa, care dezlega sapanul înfășurat de brâu. Părul îi era răsucit ca niște funii lungi și arămii care-i cădeau pe umeri și, în lumină, pielea ei era de culoarea gresiei brun-roșietice care se sfărâma pe culmile de pe Jeval.

— Eu sunt Fable, am spus, întinzându-i mâna.

Ea doar s-a uitat la mâna mea, urcând sapanul pe umăr. Arsura de pe față i se întindea pe bărbie, terminându-se într-un punct clar pe obraz.

— Ai impresia că vreau să-ți fiu prietenă pentru că sunt singura fată de pe vasul ăsta?

Am lăsat mâna.

— Nu.

— Atunci dă-te din calea mea.

A spus asta cu un zâmbet amar și a așteptat să mă dau la o parte.

Am făcut un pas spre arborele mare și ea a urcat treptele spre puntea superioară fără să privească în urmă. Abia atunci m-am uitat mai bine la corabie.

Marigold era o lorcă, o corabie suficient de mică încât să poată naviga furtunile care bântuiau apele astea, dar cu o cală suficient de mare cât să poată transporta încărcături bunicele pentru afaceri cu negoț modeste. Era ușor de recunoscut pe mare datorită velaturii unice – fâșii de pânză albă cu coaste de lemn, cu forme arcuite, asemănătoare aripilor de liliac. Corabia lui Saint, Ciocârlia, fusese mult mai mare, cu un echipaj de cinci ori mai

numeros. Dar mirosul de lemn băițuit și parâme sărate se găsea pe toate vasele.

Dacă închideam ochii, aproape că mi-aș fi putut închipui că eram iarăși acolo. Cu mama cățărată pe catarge. Cu Saint la timonă. Dar amintirea nu mai era pictată în culorile vii de altădată. Spre deosebire de amintirile mele de pe Jeval.

În fiecare zi privisem culmea verde a insulei înălțându-se înclinat din apă spre cer și apoi coborând printre dealuri. Copacii de la poale ascundeau cocioabele dragorilor, dar fumul focurilor lor se ridicau în șuvițe albe unduitoare. Am încercat să elimin amintirea din gând. Apele azurii, ca de cristal. Foșnetul vântului printre crengi.

Nu voiam să mi le amintesc.

— Chiria.

M-am întors în bătaia vântului. Tânărul din vârful arborelui apăruse deodată lângă mine, cu părul lui gros desprins pe jumătate din legătura de la spate. Genele lui negre încadrau niște ochi gri pe fondul pielii de un ivoar cald. În ansamblu, avea culorile lemnelor purtate de ape. În brațe ținea un teanc de plase, cu frânghiile înălbite de sarea incrustată.

— Chiria? Deja l-am plătit pe West.

— Aia a fost pentru călătorie. Dacă vrei să dormi în hamac, te costă în plus.

Mi-a făcut cu ochiul și vocea lui gravă răsuna cu ușoare inflexiuni înalte la capătul fiecărui cuvânt. Încerca să-și ascundă accentul, dar l-am sesizat. Nu era născut în Strâmtori.

— Și West m-a pus să-ți îngrijesc aia.

A ridicat mâna, arătând spre fața mea.

— Ca să-mi pui și asta la socoteală? am întrebat, sugând buza umflată printre dinți. N-am nimic.

S-a întors, fără să mă aștepte.

— Haide!

Am pornit după el, străduindu-mă să țin pasul, și am observat că se uită la tălpile mele goale pe puntea fierbinte. Făcuseră bătături după ce ani de-a rândul mă plimbasem pe plaja coaptă de soare. Ghetele erau un lux pe care nu mi l-am permis, dar, mai mult, nu prea aveau utilitate pe Jeval.

A urcat scările spre puntea superioară și a lăsat plasele într-o grămadă la picioarele mele.

— Cred că știi să repari plase.

N-a așteptat să răspund și mi-a dat un ac din os alb, după care s-a dus înapoi la teancul de capcane pentru crabi.

Adevărul e că nu știam nimic despre plase. Pe insulă pescuisem numai cu capcane și linii, pentru că nimeni nu fusese dispus să mă învețe să le fac.

A deschis capcana de la picioarele lui și s-a pus pe treabă. N-aveam de gând să-i spun că n-am mai folosit ace niciodată și că probabil vor

pierde pești pentru că lăsase plasele pe seama mea. În loc de asta, m-am așezat și m-am prefăcut că știu foarte bine ce fac.

Să găsesc rupturile a fost ușor. Firele roase și destrămate din frânghii erau împrăștiate, dar numeroase. Am așezat acul alături, pe punte, și am studiat nodurile, întorcând plasa pe cealaltă parte ca să observ toate fețele înainte să încep să tai porțiunile uzate.

— Ești stewardul, am spus eu, nu tocmai ca pe o întrebare.

Singurul care se ocupa de plase și capcane pe Ciocârlie când eram mică era membrul echipajului însărcinat să asigure hrana pentru ceilalți. Dacă West îi ceruse să-mi coasă buza, probabil că tot el avea sarcina să-i îngrijească pe membrii răniți sau bolnavi.

— Sunt Auster.

A aruncat în apă o bucată de lemn rupt.

— Ceros, a?

Mâinile mi-au încremenit pe plasă, dar el nu și-a luat ochii de la capcane.

— Chiar așa, am răspuns eu, eliberând și întinzând firele.

— Te-ai plictisit de dragatul pe Jeval?

Am trecut sfoara prin ochiul acului și am tras de ea ca s-o strâng.

— Cam așa.

Se pare că s-a mulțumit cu atât. A desprins zăvorul rupt de pe capcană și l-a înlocuit cu unul nou, în timp ce eu comparam plasele, încercând să deslușesc cum fuseseră legate nodurile. Am muncit până seara târziu și după numai câteva încercări m-am învățat să întind plasa ca să petrec acul de la stâna la dreapta, consolidând porțiunile noi. L-am surprins pe Auster urmărindu-mi mâinile de mai multe ori, dar nu a spus nimic, s-a prefăcut că nu observă când trăgeam în direcția greșită sau săream peste câte o buclă și trebuia s-o iau de la capăt.

Paj s-a ivit dedesubt, a preluat timona și sub supravegherea lui West a întors nava spre est. Vorbeau în șoaptă și West privea la orizont, iar eu am privit cerul.

— Credeam că mergem la Dern, am spus eu, întorcându-mă spre Auster.

A ridicat privirea din capcane și a mijit ochii la mine.

— În locul tău n-aș pune întrebări la care nu-mi trebuie răspunsuri.

West și Paj au stat de vorbă lângă timonă câteva minute, urmărindu-i pe ceilalți, care se urcau pe catarge pentru a potrivi velele. Schimbau traiectoria.

Am muncit la plase până când a început să se lase întunericul și aerul s-a răcit, mângâindu-mi pielea înfierbântată. Mă dureau umerii și spatele și începusem să fac bășici la degete, dar am terminat șirul de noduri început și i-am dat plasele lui Auster.

Mi-a inspectat opera cu atenție, apoi a încuviințat ferm din cap și a coborât pe punte, unde Willa și Paj stăteau împreună la proră cu castroane cu tocană. Willa stătea cu picioarele peste margine, lovind cu

ghetele în vânt, și stomacul mi s-a strâns când am simțit mirosul de pește gătit.

Pe mare s-a lăsat noaptea, înnegrind nava Marigold, mai puțin velele albe întinse pe fondul cerului înnorat și întunecat. Stelele și luna s-au ascuns, făcând invizibilă linia unde se sfârșea marea și începea cerul, și senzația asta mi-a plăcut. Parcă pluteam în aer. Vântul de vest era cald, își găsea calea pe vas și continua spre siajul de apă din urma noastră.

Am strâns din dinți, luptând cu foamea din burtă, dar nu-mi permiteam să cheltui nici un ban, și atât Willa, cât și Auster îmi arătaseră clar că nu voi primi nimic gratis. M-am strecurat în întuneric prin spatele lor, oprindu-mă în capul scărilor care coborau sub punte. Strălucirea caldă a unei lumânări se revărsa prin crăpătura ușii din dreapta și am văzut o umbră plimbându-se pe podea când o mână grea s-a lăsat pe umărul meu. M-am răsucit pe călcâie, scoțând cuțitul dintr-o mișcare și ținându-l pregătit în lături. Tânărul cu ochelari din seara trecută mă privea de sus, luminat de lună doar în parte.

— Tu ești Fable.

Am relaxat degetele din jurul cuțitului.

— Eu sunt Hamish, trezorierul de pe Marigold.

Obrajii înroșiți arătau că pielea lui nu era cea mai potrivită pentru viața pe apă.

— Dacă atingi vreun lucru de pe barca asta care nu-ți aparține, voi ști.

Am ridicat bărbia. Majoritatea locuitorilor din Strâmtori erau croiți din aceeași stofă jerpelită, dar până și cele mai joase rânduri ale societății îi apărau pe proscrișii lor. Jeval era singurul petic de pământ dintre Strâmtori și Marea Nenumită și devenise un fel de refugiu pentru cei care ori nu puteau fugi de reputațiile lor, ori aveau prea mulți dușmani pe insula principală ca să se poată ascunde. Printre comercianți erau cunoscuți drept hoți.

Am tras în jos mâneca de la cămașă, din reflex, având grijă să-mi ascund cicatricea. Comercianții erau și mai superstițioși decât jevalezii și nu trebuia să le dau motive să se teamă că voi atrage privirile demonilor mării. Ar fi putut să mă arunce peste bord la prima furtună.

Mă puteam descurca cu faptul că echipajul nu mă place, dar, dacă ar fi ajuns să se teamă de mine, aș fi avut probleme serioase.

Hamish a întins mâna pe lângă mine și a deschis ușa pe balamale scârțâitoare.

Înăuntru, West stătea aplecat asupra unei mese pe care erau desfășurate hărți, ținând în mână o cană cu ceva fierbinte din care ieșeau aburi, și inelul de aur de pe unul dintre degetele lui scânteia în lumină. Hamish a intrat în cabina mică și s-a dus la el cu un sul de pergament și o pană neagră.

— Mulțumesc, a mormăit West, oprindu-se când a privit spre ușă și a dat cu ochii de mine.

— Vreau…

Dar cuvintele s-au stins și inima mi-a sărit în gât. Nici nu știam ce vreau să spun.

West a făcut un semn cu capul spre ușă și Hamish s-a supus, trecând pe lângă mine fără niciun cuvânt și dispărând în întunericul de pe puntea laterală.

— Ce-i?

West a așezat cana pe hartă și a venit în fața biroului, învârtind inelul pe deget. Nu mi-a scăpat faptul că stătea în dreptul hărților, ca să nu văd ce era pe ele.

— Voiam să-ți mulțumesc.

Mi-am îndreptat puțin spatele.

— Pentru ce?

M-am încruntat.

— Pentru că m-ai primit pe vas.

— Ai plătit călătoria, a spus el pe un ton sec.

— Ș-știu, m-am bâlbâit eu. Dar îmi dau seama că nu voiai…

— Ascultă, mi-a tăiat el vorba. Nu-mi datorezi nimic. Și vreau să fie clar – mi-a întâlnit privirea un lung moment –, nici eu nu-ți datorez nimic.

— N-am spus…

— M-ai pus într-o situație neplăcută azi-noapte, când ai apărut pe chei. Nu-mi trebuia așa ceva.

Inflexiuni aspre i-au tăiat firul domol al vocii.

Înțelegeam la ce se referă. Echipajul nu era de acord cu decizia lui de a mă lua la bord. Acum trebuia să-i împace cumva.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi trebuie scuze. Trebuie să dispari de pe vasul meu. Pleci îndată ce ajungem la Ceros.

În toată perioada în care am făcut tranzacții cu West, niciodată nu a vorbit atât de mult. Mereu a fost rece, zgârcit la vorbă și nerăbdător. Privirea îi fugea mereu pe chei dintr-un loc în altul, fără să se întoarcă asupra mea, dar acum s-a uitat în ochii mei. Mi-a întâlnit privirea preț de o clipă și apoi a coborât ochii în podea, între noi.

— Nu știam că o să ai de pierdut, am spus eu, pe un ton mai blând decât aș fi vrut.

— Am avut. Voi avea.

A oftat, frecându-se pe față cu o mână.

— Cât vei fi pe corabie, o să pui umărul la treabă. Dacă cineva îți cere să faci ceva, o faci fără ezitare.

Am încuviințat din cap, mușcându-mi obrazul, încercând să mă hotărăsc dacă să-l întreb sau nu.

— De ce mergem spre nord?

— Dacă vrei să-ți cer acordul pentru traiectoria noastră, o să te coste încă cincizeci de monede.

A păşit spre mine, scurtând distanţa dintre noi.

— După ce acostăm la Ceros şi pui piciorul pe chei, nu vreau să te mai văd niciodată.

Am deschis gura să spun ceva, dar imediat mi-a închis uşa în nas şi zăvorul s-a închis cu zgomot.

Vorbele lui m-au rănit şi nu înţelegeam de ce. A cumpărat pyre de la mine timp de doi ani, dar West şi cu mine nu eram prieteni. Avea dreptate că nu-mi datora nimic, dar, când am alergat pe chei urlându-i numele, mi-a salvat viaţa. Şi cumva ştiam că aşa va face.

Ceva l-a făcut să-mi accepte banii şi să se împotrivească echipajului său. Ceva l-a făcut să se răzgândească. Sinceră să fiu, nu-mi păsa care era motivul. West nu mă voia pe Marigold, dar cert e că în sfârşit eram pe drumul spre Ceros. Asta era important.

Capitolul 8

Cu monturi însângerate, încolăceam frânghii grele în teancuri îngrijite la piciorul arborelui mic. Munceam dinainte de zori, adunasem parâmele pe măsură ce Paj le înlocuia cu altele noi. Atât arborele mic, cât și cel mare se forțaseră în timpul furtunii în drum spre Jeval și era posibil ca parâmele slăbite să nu mai reziste dacă ar fi venit o altă furtună. Și avea să vină.

Încă înaintam spre nord, cu o deviere de aproape jumătate de zi de la drumul spre Dern. Nu mai călătorisem pe apă de câțiva ani, dar încă știam să mă orientez după stele și petrecusem jumătate din noapte pe punte, cartografiind marea în gând. Singurele direcții de navigare dinspre Jeval erau spre nord, în Strâmtori, sau spre Marea Nenumită din sud.

Nu am fost niciodată în Marea Nenumită, dar mama se născuse acolo. Pielea ei bătută de vânt și bătăturile din palme lăsau impresia că a copilărit pe o corabie, dar venise în Strâmtori de una singură cam pe la vârsta mea de acum și găsise un loc în echipajul lui Saint pe post de dragor, lăsând în urmă trecutul ei din Marea Nenumită. Mă lua în brațe când stăteam pe catarg, legănând picioarele în gol, și îmi povestea despre Bastian, orașul-port care îi fusese cămin, și despre navele uriașe care pluteau pe acele ape adânci.

Odată am întrebat-o dacă ar vrea să se întoarcă vreodată. Dacă m-ar lua cu ea într-o bună zi. Dar a răspuns doar că a fost născută pentru o altă viață, la fel ca mine.

Piciorul meu dezgolit a alunecat pe puntea umedă când Marigold a încetinit și am ridicat ochii spre Hamish, Willa și Auster, care strângeau pânzele. Paj nu și-a luat privirea de la munca lui și a aruncat pe punte încă o grămadă de frânghie. A aterizat în fața mea chiar când ușa de la cabina timonierului s-a deschis și West a apărut pe puntea laterală.

Și-a încheiat haina până la gât, și-a tras o pălărie pe cap și a coborât treptele punții superioare. După cum arăta, ne îndreptam spre port. Dar ne aflam în pustiu, aproape de apele care duceau spre Marea Nenumită. Hamish l-a urmat îndeaproape și, de parcă ar fi simțit că mă holbez la ei, a întors privirea peste umăr și a mijit ochii la mine în semn de avertisment.

Am coborât iarăși privirea la frânghii, văzând cu coada ochiului că Auster eliberează ancora și slăbește frânghiile întinse de-a lungul balustradei. Willa și Hamish au apropiat scripeții de barca cu vâsle prinsă de marginea vasului și, după ce au eliberat-o, West a coborât.

Am lăsat jos următorul colac de frânghie și m-am aplecat peste tribord, privind în lungul corabiei. În zare, un grup de insule mici de corali stăteau pe albastrul limpede al apei ca o grămăjoară de pietre.

Dedesubt, West a întors barca, s-a lăsat pe spate și a tras vâslele la piept, depărtându-se de navă.

Dar insulițele erau pustii și golașe și coralul era înălbit de soare. L-am urmărit pe West până când a dispărut în spatele lor. Pornise cu barca goală și, din câte vedeam, pe enclava-schelet nu se găsea nimic.

— Ochii la punte, dragorule, a mormăit Paj, aruncându-mi alte frânghii.

M-am supus, am luat frânghiile și le-am târât până la arborele mic, dar Paj nu m-a slăbit din privire.

Și-a încrucișat brațele la piept, astfel încât cămașa i s-a întins peste umerii largi, și m-a urmărit în timp ce am încolăcit frânghia și i-am legat capătul.

— Am pus pariu, să știi.

M-am ridicat în picioare, scuturând din mâini, în timp ce închideam și deschideam degetele. Pielea rănită mă ustura, întinzându-se pe oase.

— Pentru ce?

— Pentru cât timp o să-ți ia să furi ceva.

A rânjit.

Atunci mi-am dat seama că și Paj vorbea cu un accent neobișnuit, rotunjind ușor cuvintele. Dar el se ascundea mult mai bine decât Auster.

Willa s-a uitat la noi de pe puntea superioară, blocând manivela ancorei, și în spatele ei era Hamish.

— Nu sunt hoață, am spus eu. Vrei să-mi cauți la curea? N-ai decât.

— Doar nu ești atât de proastă încât să pui prada la curea, nu? Dragorii sunt pungași, dar nu și proști, a spus Auster din spatele meu și m-am întors, lipindu-mă de arborele mare.

Toți patru mă fixau cu privirea și pe vas s-a lăsat tăcerea, se mai auzea doar vântul care aluneca pe velele din pânză de deasupra noastră. Mă provocau, trăgeau de mine ca să le arăt de ce sunt în stare. Și nu le-o puteam lua în nume de rău. Nu aveau niciun motiv să aibă încredere în mine și timonierul lor mă primise fără să le ceară părerea.

— Nu mă interesează ce aveți în cală și nici ce scrie în registrele voastre. Vreau doar să traversez Strâmtorile, am spus eu.

— Minți.

Paj a făcut un pas în față, mai înalt decât mine cu un cap.

— Dar știu că n-ai ce face. Așa sunt jevalezii din fire.

— Nu sunt jevaleză, am spus eu. Și nu sunt hoață.

Auster a aruncat și ultima capcană peste bord și aceasta a căzut împroșcând apa de dedesubt.

— Ultimul care a furat de la noi zace pe fundul mării.

Părul lui negru ca pana corbului era dezlegat și-i cădea pe umăr. L-a adunat la spate și l-a legat, coborând treptele spre punte.

— Uite, îți dau niște bani înainte să apuci să-i furi.

Paj a băgat mâna în buzunarul de la vestă și a scos un singur ban.

Willa s-a rezemat de catarg, privindu-ne.

Paj a ridicat banul între noi, prins între degete.

— Asta vrei, nu?

Mi-am încleștat dinții, încercând să-l citesc. Nu știam unde duc toate astea, dar nu era de bine. Și, cu timonierul plecat, echipajul își putea permite unele lucruri.

A pocnit din degete și bănuțul a zburat în aer, a trecut de margine și a căzut în apa de jos.

— Cât o fi adâncimea, Auster?

Paj nu s-a uitat la el când l-a întrebat, a rămas cu privirea îngâmfată la mine.

Auster a răspuns vesel:

— Aș zice pe la o sută patruzeci și cinci de metri. Poate o sută cincizeci.

Hamish și-a netezit cu o mână părul pieptănat, de culoarea nisipului, de pe frunte, și ochelarii i s-au strâns pe nas.

— Se pare că m-am înșelat, Paj. Văd că dragorii nu fac orice de dragul banilor.

Willa stătea tăcută în spatele lor, cu o privire diferită de a celorlalți. Mai curând era curioasă decât bănuitoare. De parcă mi-ar fi auzit gândurile, a înclinat capul într-o parte.

Încercau să mă pună la locul meu. Să mă batjocorească. Pentru că, prin tot ce făceau, comercianții te puneau la probă. Toate erau încercări de a te măsura.

Am întâlnit privirea lui Paj în timp ce mi-am tras cămașa peste cap, lăsând-o pe punte.

— Ce faci?

S-a încruntat, văzând că mă urc pe balustradă.

M-am ridicat în bătaia vântului, urmărind mișcarea apei din jurul insulelor de corali. Se ridica ușor la mal și, dacă în adânc era la fel de liniștită ca la suprafață, puteam să fac scufundarea în numai câteva minute. Mă scufundasem la adâncimi mai mari de nenumărate ori.

Hamish s-a aplecat peste marginea de tribord când am sărit, străpungând aerul și scufundându-mă în apa rece, împrăștiind un nor de bule. Când am ieșit la suprafață, toți cei patru membri ai echipajului mă urmăreau de sus, Paj cu ochii bulbucați.

Pieptul mi s-a umplut de vânt cald și l-am expirat șuierând îndelung, iar și iar, până când mi-am simțit plămânii suficient de flexibili cât să cuprindă aerul de care aveam nevoie. Am lăsat capul pe spate, aspirând încă puțin aer, și apoi m-am scufundat, lovind din picioare spre fundul mării.

Coralul alb ca cenușa de deasupra apei era doar cadavrul ființei de dedesubt, unde pereții abrupți de recif erau plini de viață. Corali-bulă, bureți țepoși și arici-de-mare acopereau fiecare centimetru pătrat sub bancurile de pești multicolori și, coborând, am urmărit urcușul elegant al unei caracatițe care se cățăra pe nisip.

Suprafața a încetat să tragă de mine după ce am coborât suficient de mult și m-am lăsat să plutesc în adânc cu brațele întinse în lături, coborând printre razele de soare care traversau apa.

Marigold s-a micșorat până a ajuns un punct întunecat departe, deasupra mea, și m-am uitat după luciul banului în mâl, înotând în cerc și apropiindu-mă de fund. A fost un truc arogant din partea lor să mă provoace să găsesc un singur ban pe fundul mării, o încercare de a mă umili. Dar nenorociții ăia de comercianți nu știau cine sunt. Și ce pot face.

Bănuțul era un metal, nu o piatră prețioasă. Dar și el avea un limbaj propriu, ca toate celelalte. M-am oprit din mișcare, ascultând după țiuitul lui slab. Am cernut sunetele recifului până când un murmur stins m-a făcut să mă întorc. Ceva a licărit în colțul ochiului meu și m-am întors clipind, descoperind jocul de lumină. Dar era prea departe de navă în apele astea limpezi și nemișcate. În apă, banul ar fi trebuit să urmeze un drum foarte puțin oblic.

M-am întors, studiind frunzele coralilor, care se unduiau încet într-o parte și-n alta. Și mi-a picat fisa, lăsându-se greu în adâncul stomacului meu, tocmai când am simțit forța apei trăgându-mă de picioare.

Un curent.

Dar era prea târziu. Curentul m-a înghițit, m-a tras în jos și m-a târât pe fundul mării ca un cablu de remorcare. Am lovit din picioare, încercând să scap din calea lui, dar m-a tras cu putere din ce în ce mai mare. Coralul zbura pe lângă mine și am țipat, scoțând un fir de aer printre buze, târând mâinile pe fund și stârnind mâl în urmă.

Marigold s-a depărtat tot mai mult și m-am răsucit, căutând ceva de care să mă apuc, dar atunci curentul m-a izbit de recif.

Coralul mi-a zgâriat spatele și umerii, rostogolindu-mă peste creste până când am reușit să mă prind cu mâna. Apa rece năvălea pe lângă mine, suflându-mi părul din față, și m-am tras în sus. Mușchii mei urlau și epuizarea mi s-a strecurat în membre până când au început să-mi tremure mâinile cu care mă țineam. Pielea deja îmi luase foc, otrava coralilor mi se strecura în sânge.

M-am tras de-a lungul versantului până când am ieșit din calea curentului și m-am ținut de pragul de stâncă, chinuindu-mă să încetinesc bătăile inimii dintre coastele mele înainte să-mi consume tot aerul din piept. Curentul de fund mă purtase treizeci de metri pe puțin și trebuia să ies repede la suprafață.

Am urcat lovind din picioare, depărtându-mă de atracția curentului, dar un luciu stins de pe fundul mării m-a făcut să mă opresc și să mă apuc cu degetele de stânca ascuțită. Am înălțat ochii la Marigold, înjurând, și încă o bulă de aer s-a strecurat în sus prin apă. N-aveam de gând să mă întorc cu mâna goală.

Am coborât înapoi, ținându-mă de recif, până când am ajuns din nou în bătaia curentului, și de aici am înaintat încet până la locul unde văzusem licărul de lumină. Apa năvălea pe lângă mine și am băgat

mâna deschisă în nisip, adunându-l în pumn, iar când am retras-o, curentul a cernut grăunții printre degetele mele, până când în mijlocul palmei a apărut moneda.

Scara deja era desfășurată când am ieșit la suprafață și am gâfâit cu pieptul plin de durere, cu coastele strivite. Am urcat treptele scării de funie și m-am prăbușit peste balustradă, unde echipajul încă mă aștepta.

Auster rânjea pieziș când am aterizat cu picioarele pe punte. M-am dus drept la Paj, cu sângele curgându-mi pe pielea umedă din tăietura de la umăr și picurând pe punte în urma mea.

Hamish a mormăit ceva, clătinând din cap.

— Credeam că te-am pierdut, dragorule.

Paj rânjea din spatele timonei, dar i se citeau emoțiile dincolo de calmul aparent al feței. Nu știu ce ar fi făcut West dacă ar fi aflat cu ce-și ocupau timpul, dar se vedea că tocmai asta se întreba și Paj.

M-am oprit în fața cârmei, deschizând palma între noi. I-a căzut falca și a desprins brațele de la piept, îndreptându-se puțin de spate.

— Ce naiba…

Am înclinat mâna, lăsând moneda să cadă pe punte cu un clinchet mic, și am ridicat ochii la el fără niciun cuvânt. În spatele lui, privirea Willei trecuse de la curiozitate la nelămurire și în ochii ei juca o întrebare.

M-am răsucit pe călcâie și mi-am făcut loc pe lângă Paj spre treptele care coborau sub punte, trântind ușa cabinei în urma mea în murmurul de voci înăbușite de pe coridor. Brusc toată durerea din spatele meu s-a aprins și mirosul înțepător de sânge mi-a întors stomacul pe dos. M-am dus împleticit la găleata din colț, am căzut în genunchi, tremurând de frig, și am vărsat.

Petrecusem patru ani pe Jeval, eram atât de aproape de Ceros și era să mă înec într-o scufundare după un singur bănuț. Dar asta era una dintre regulile lui Saint.

Nimic nu e pe gratis.

Nu se referea doar la mâncare, la costul călătoriilor și la hainele din spinare. Se referea la respect. Siguranță. Protecție. Nimeni nu ți le datora.

Și, într-un fel sau altul, plăteai pentru ele mereu.

Capitolul 9

Durerea care mă ardea pe sub piele aproape că-mi luase gândul de la foame.

Mă înțepasem printre corali de multe ori și știam ce urma. Voi face febră și voi avea dureri în oase câteva zile, dar era mai bine decât să fiu luată peste picior de echipajul de pe Marigold. Dacă m-aș fi arătat o pradă ușoară, batjocurile s-ar fi putut transforma în ceva mult mai fatal.

Am sfărâmat de masă carapacea încă unui crab, cu stomacul strâns de greață. Imediat ce a ridicat capcanele din apă, Auster mi-a lăsat una la picioare și a plecat. Eram pe puntea laterală, cu mâinile amorțite de la manipulat carapacele colțuroase. Dar curățasem nenumărați crabi în viața mea și, chiar dacă toți se fereau de munca asta, eu știam s-o fac cu ochii închiși.

Hamish s-a dus la proră, privind marea, iar eu m-am uitat după colț și l-am văzut pe West venind dinspre insulele de corali. Soarele deja coborâse pe jumătate de la plecarea lui, dar barca părea goală și acum.

Auster și Paj au ridicat-o la locul ei, la pupă, și au legat-o. După o clipă, West a încălecat balustrada. Pășind pe puntea laterală, și-a descheiat haina și a lăsat-o să-i alunece de pe umeri, dar s-a oprit brusc când m-a văzut și s-a încruntat, cercetându-mi fața și spinarea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat printre dinți.

În spatele lui, Paj a ridicat mâna și și-a frecat capul ras, iar în umerii lui încordați se vedeau indicii discrete de îngrijorare. Și nu prea înțelegeam de ce. Dacă m-aș fi înecat în curentul de apă, n-ar fi fost problema lui West. Ori poate că și asta era încă o probă.

— Am alunecat pe velă și am căzut în sarturi*, am spus eu, întorcându-i spatele.

Greutatea privirii lui mi-a furnicat pielea și am aruncat încă o carapace goală în găleata de la picioare. A dispărut în cabina lui și am răsuflat îndelung, strângând din ochi ca să înăbuș usturimea care mi se înălța în gât.

Când i-am deschis la loc, Auster a apărut lângă masă și a așezat un castron înaintea mea tocmai când am apucat încă o pereche de picioare de crab.

Am privit tocana aburindă, înghițind în sec.

— Nu mi-e foame.

— Dacă muncești, mănânci. Așa e corect, a spus el, împingând castronul mai aproape.

Am ridicat privirea, măsurându-i chipul. Nu vedeam nicio urmă de viclenie în ochii lui, dar unii oameni știau s-o ascundă mai bine ca alții. Oricine s-ar fi uitat la mine probabil că ar fi văzut că sunt lihnită, dar nu-mi permiteam să mă mai îndatorez nimănui.

— Ai curățat o ladă întreagă de crabi. E un târg cinstit.

A luat una dintre găleți și a plecat, lăsându-mă singură pe punte.

Am strâns mâna pe marginea mesei de lucru și m-am aplecat peste ea, căzută de gânduri. Adevărul e că nu avea importanță de ce îmi dădea mâncare. Trebuia să mănânc, mai ales pentru că mă așteptau zile cu febră.

Am lăsat ciocanul și am luat castronul în mâini tremurânde, sorbind încet. Sarea și mirodeniile mi-au înțepat pielea crăpată din jurul buzei, dar zeama m-a încălzit pe dinăuntru și am răsuflat ușurată. Gustul a deșteptat un șir de amintiri șterse și destrămate care au strâns și mai mult nodul din burta mea, așa că le-am alungat, clipind, înainte să se contureze bine. Cu degetele murdare am luat din zeamă o bucată moale de cartof și am băgat-o în gură, sfărâmând-o până când mi-a ars limba.

Privirea mi-a fugit la ușa închisă de la cabina timonierului și m-am întrebat dacă West știa că Auster îmi dă de mâncare. Îmi spusese clar că nu-mi datora nimic. Poate că un castron cu tocană pentru două zile de muncă nu intra în socoteală, așa cum a spus Auster. Sau poate că i se făcuse milă de mine. La gândul ăsta, nu mi-a mai venit să iau nicio îmbucătură.

Mi-am turnat în gură și ultimii stropi de zeamă, deși stomacul meu era deja plin peste măsură și mă durea, după care m-am apucat iar de treabă. Terminând și cu ultimul crab, am coborât scările cu încă o găleată plină în brațe. Pârâitul lemnului era singurul zgomot pe coridorul întunecat, cu cele trei uși înșiruite de-a lungul peretelui, fiecare marcată cu stema navei Marigold.

— Aici.

Vocea lui Auster a răsunat în întunericul cabinei și am ridicat privirea, întâlnind licărul din ochii lui în legănarea felinarului pe cârlig. A coborât din hamac și m-a întâmpinat la ușă.

A apucat lanțul din jurul gâtului său, de care atârnau cheile, cu același zâmbet larg trăgându-i colțurile ochilor, făcându-l și mai chipeș decât era oricum. Auster era subțire la trup, cu pielea de culoarea grâului trecut, și de mai multe ori mi s-a părut că pe chipul lui se vedea o bunătate pe care n-o observasem la ceilalți. Își suflecase mânecile cămășii, descoperind pe antebraț un tatuaj cu tuș negru sub forma unui nod complicat. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că era vorba despre doi șerpi încolăciți, care-și mâncau coada unul celuilalt. Nu am mai văzut simbolul ăsta.

S-a oprit în dreptul primei uși și a potrivit una dintre chei în lacătul de fier ruginit care atârna de zăvor, apoi a deschis-o cu piciorul. Am intrat după el și frânturile de lumină mi-au descoperit un mic depozit, plin cu butoaie de apă gudronate și lăzi cu mâncare. Borcane de sticlă albastră și gălbuie erau înșirate pe rafturi de-a lungul pereților și cărnuri uscate și sărate atârnau de tavan în cârlige. Am ridicat găleata ca s-o așez pe masă, dar atunci scândurile de deasupra au pârâit și am ridicat

privirea. Am observat mișcare deasupra lor – printre crăpăturile dintre ele alunecau umbre. Era cabina timonierului.

M-am apropiat de perete și m-am aplecat înainte, încercând să-l văd pe West.

— Asta-i tot.

Auster ținea ușa deschisă cu o mână și aștepta.

M-a cuprins o fierbințeală sub piele când Auster a ridicat ochii în tavan și mi-am dat seama că m-a surprins privind într-acolo. Am încuviințat scurt din cap și am ieșit, plecând capul, iar el a pus zăvorul la loc. Îmi dăduse să mănânc, dar n-avea de gând să-mi îngăduie să zăbovesc în cămara navei sau să aflu prea multe despre structura ei. Nici nu trebuia. Munca de steward era meticuloasă, nu numai pentru că gestiona inventarul corabiei și completa proviziile în port. Era și vânător, culegător și responsabilul cu capcane pentru echipaj. Nici eu n-aș avea încredere într-un dragor înfometat care umblă sub punte.

Willa era deja întinsă în hamacul ei când am intrat pe ușă. Am coborât capacul cufărului deschis și m-am așezat pe el, șuierând când m-am atins cu spatele de perete.

Willa și-a strâns părul după umăr, privindu-mă.

— Ce caută un dragor jevalez în Strâmtori?

— Și eu mă întreb.

M-am încordat când Paj a apărut pe coridor, rezemat de tocul ușii. Nici nu auzisem când a coborât scările.

M-am uitat când la unul, când la celălalt, și furnicături înțepătoare mi-au alunecat pe piele. Erau curioși, fapt ce mă neliniștea. Poate că a fost o greșeală să accept jocurile lor și să mă scufund după monedă. Dar poate că voi reuși să obțin informațiile de care aveam nevoie dacă-mi voi juca cărțile cu cap. Trebuia doar să le spun o parte suficientă din adevăr.

— Caut pe cineva, am spus eu, aplecându-mă cu coatele pe genunchi.

Willa a înghițit momeala.

— Pe cine?

Am luat cuțitul de la curea și l-am așezat cu vârful pe cufăr, lângă mine. L-am răsucit până când a făcut ca gaură mică în lemn.

— Pe un comerciant. Îl cheamă Saint.

Deodată s-au uitat unul la altul și Willa s-a ridicat în capul oaselor în hamac, cu picioarele pe podea.

— Ce vrei de la Saint? a spus Paj râzând, cu un zâmbet sclipitor întins pe față, dar după voce părea îngrijorat.

Aici intervenea încă o regulă a tatei. În toată viața mea îmi ceruse să-i promit un singur lucru. Puteam să hălăduiesc pe corabie după bunul plac, să explorez satele și porturile și să fac ce vreau. Atât timp cât n-am încălcat acea promisiune, nu am ieșit din grațiile lui.

Trebuia să nu spun niciodată vreunui suflet că eram fiica lui. Asta

era tot.

Niciodată nu-mi încălcasem promisiunea și nu aveam de gând s-o fac acum.

— Un post, am ridicat eu din umeri.

Willa s-a strâmbat la mine.

— Vrei să intri în echipajul lui Saint?

Dar a coborât colțurile gurii când și-a dat seama că vorbesc serios.

— Ca ce? Ca dragor?

— De ce nu?

— De ce nu? a spus Paj ridicând tonul. În echipajul lui Saint îți cauți moartea. Aveai șanse mai bune pe Jeval.

În cabină s-a lăsat tăcerea și cu coada ochiului am surprins un licăr de lumină când Willa a întors pumnalul în mână. Mânerul era incrustat cu nestemate de toate culorile și inserțiile de argint complicate urcau sinuos până la tăiș.

— De când lucrați pentru West?

M-am ridicat și m-am urcat în hamacul meu cu grijă, mușcându-mi buza când țesătura mi-a atins rănile umflate de pe umăr.

— De la început – de doi ani, a răspuns Paj cu dezinvoltură, fapt ce m-a surprins. Când West a pus mâna pe Marigold, i-a luat pe Hamish și pe Willa. În scurt timp le-am urmat eu și Auster.

Dar atunci mi-am dat seama de ce mi-a spus lucrurile astea cu atâta ușurință. Făceau parte dintr-o poveste. Și singurii oameni din Strâmtori cărora le trebuiau povești erau cei care aveau ceva de ascuns. Orice ți se spune liber probabil că e o minciună.

M-am afundat în hamac.

— Toți sunteți atât de tineri, am spus eu, deși cuvintele se voiau a fi o întrebare.

— Am crescut împreună pe diverse nave, a răspuns Paj. Vagabonzi din Waterside – toți.

Asta se poate să fi fost adevărat. Cel puțin în parte. Dar Paj și Auster vorbeau cu accente străine de Ceros.

Willa a coborât privirea la pumnal. Nestematele din mâner erau rubine și opale. Nu se numărau printre cele mai rare, dar erau valoroase prin volumul lor. Mult prea valoroase ca să se regăsească în mâna unui vagabond din Waterside.

Și pe mine mă învățase Saint să mint așa – întotdeauna urzeai minciuni plecând de la adevăr. Măcar câțiva dintre ei erau, probabil, vagabonzi din Waterside. Echipajele comerciale primeau adesea copii care locuiau în Waterside, în Ceros, oferindu-le mâncare și pregătire, ca ei în schimb să preia munci periculoase. La maturitate, majoritatea deveneau membri de echipaj pe navele pe care crescuseră, dar nu am auzit niciodată ca un vagabond din Waterside să devină timonier.

Însă și mai greu de crezut era ideea că au reușit să obțină licență comercială. Cinci bresle organizau aproape toate aspectele vieții în

Strâmtori – Breasla Producătorilor de Rachiu, Breasla Constructorilor de Nave, Breasla Velarilor, Breasla Fierarilor și Breasla Giuvaiergiilor. Fiecare avea un șef și cei cinci șefi de breaslă formau Consiliul Comerțului. Numai ei puteau acorda licențele obligatorii pentru desfășurarea comerțului în orice port și echipajul ăsta nu ar fi avut cum să obțină o licență pe cont propriu. Nu știu cine era West, dar sigur avea măcar un prieten influent.

Văzând că nu spun nimic, Paj a ieșit pe coridor, lăsându-ne singure pe mine și pe Willa. Stătea cu ochii închiși parțial și mi-am dat seama că nu o văzusem dormind de când sosisem pe vas. Nu-mi dau seama cum puteau să doarmă, când fiecare părea să răspundă de trei posturi în loc de unul.

— De când faci muncă de dragor? a întrebat Willa, coborând vocea.

— Dintotdeauna. Mama m-a învățat să mă scufund imediat ce am început să înot.

Saint spunea mereu că mama era cel mai bun dragor din Strâmtori și l-am crezut. Angaja pe navă numai cei mai pricepuți oameni și aceștia nu-l părăseau niciodată. Doar câștigau mai mulți bani decât oricine altcineva din Strâmtori.

Dar mama avea și o altă justificare.

L-am văzut pe Saint zâmbind o singură dată, când îi urmăream pe amândoi în cabina lui, pe ascuns. Mama i-a luat mâinile de pe hărțile la care lucra și i-a tras brațele în jurul trupului ei subțire. Saint a așezat bărbia pe capul ei și a zâmbit, iar eu mi-am spus atunci că nu-l mai văzusem să arate atâția dinți niciodată. Evantaiul de riduri din jurul ochilor. Parcă era altă persoană.

Saint și-a încălcat propriile reguli când s-a îndrăgostit de mama. Le-a încălcat de sute de ori.

— E pe Jeval?

Am clipit, înăbușind amintirea.

— Nu.

Am lăsat cuvântul să plutească singur în aer, dând răspunsuri mai numeroase decât întrebările ei. Înainte să pună altă întrebare, am schimbat subiectul.

— Așadar tu ești nostromul?

— Chiar așa.

— Unde ai învățat meseria?

— În mai multe locuri.

N-aveam de gând să insist. Nu voiam să știu mai multe despre ei decât era neapărat nevoie și nu-mi trebuia să știe nici ei mai multe despre mine. Spunându-le că-l căutam pe Saint, le oferisem tot ce-mi permiteam să ofer.

Cei mai buni nostromi erau de obicei femei, se puteau cățăra la înălțime repede și încăpeau în spații mici. Mereu le privisem cu uluire de pe puntea principală a Ciocârliei. Și nu duceau lipsă de locuri de

muncă, pentru că toate corăbiile aveau nevoie măcar de un nostrom.

Marigold se pare că se descurca cu un număr minim de marinari – un timonier, un trezorier, un steward, un nostrom și un navigator.

— Nu aveți dragor, am spus eu, cu ochii la ghetele agățate de perete, luminate de o rază de lumină.

Willa a vorbit și mai încet.

— Nu. Nu mai avem.

A început să mă furnice pielea din nou și aerul din cabină parcă s-a răcit brusc când mi-am amintit ce a spus Auster înainte să sar pe balustradă.

Ultimul care a furat de la noi zace pe fundul mării.

Am întors privirea spre cufărul de lângă perete, în care rămăseseră cureaua și uneltele dragorului.

Pentru că el sau ea nu mai avea nevoie de ele.

Tăcerea încordată care părea să răsară din Willa nu făcea decât să-mi confirme bănuielile. Voia să pun povestea cap la cap. Voia să știu. Am privit peste marginea hamacului și am descoperit că încă mă urmărea, cu pumnalul lucind în mână.

Sart: parâmă cu care se leagă arborii de marginile laterale ale punții, pentru a-i susține (n.t.).

Capitolul 10

Lumina soarelui se strecura printre crăpăturile din tavan și mirosul gros de fum de felinar și ulei încă se simțea în cabină. Îndată ce am deschis ochii, s-a deșteptat durerea din obraz în locul în care mă izbisem de schiful lui Koy. Am strâns din ochi și din dinți și oasele au început să-mi zvâcnească. A urmat usturimea arzătoare întinsă pe pielea mea de pe umăr și spate.

M-am ridicat încet în capul oaselor și am pus picioarele pe podeaua umedă. Hamacul Willei era deja gol.

Auster scotea capacul unei lăzi în cămară când am trecut pe lângă ușă, lăsându-l să cadă pe jos și trecând la lada următoare. Mi-a aruncat o privire peste umăr și, hârâind, a scos din ladă un borcan cu pești murați.

Un vânt umed se revărsa pe coridor când am urcat scările și am ridicat mâna, lăsându-l să-mi scalde degetele. Cald, dar puternic. Nu-mi plăcea. Era prea aspru față de cerul senin și palid care plutea deasupra noastră, ceea ce însemna că dincolo de orizont probabil se stârnea o furtună.

Willa și Paj deja lucrau la vele, potrivindu-le pe măsura vântului.

— Ești un dragor cam leneș.

Vocea ei a căzut asupra mea dinspre plasele de deasupra. Stătea cu un picior înfășurat în frânghii și cu celălalt rezemat de catarg, cu smoală neagră și lucioasă pe degete.

— Cât mai avem până la Dern?

Am urmărit-o coborând spre următoarea velă.

A privit peste mine spre vest.

— Am sosit.

M-am întors și am zărit sătucul-port întins pe o colină în zare, unde marea întâlnea uscatul de-a lungul unei faleze lungi și stâncoase.

Un zâmbet mi s-a întins pe buze și din piept mi-a scăpat un râs scurt. Nu mai vizitasem Dern de ani buni, dar mi-l aminteam limpede – clădirile strâmbe, din pietre, și gurile înnegrite ale coșurilor de fum înclinate. Mereu se găsea câte o femeie în port care vindea portocale roșii și navigatorul lui Saint, Clove, îmi cumpăra una de fiecare dată când acostam acolo.

Lacrimi fierbinți mi-au răsărit în fundul ochilor când amintirea a năvălit din locul pe care-l stăvilisem cu atâta grijă. Mă gândeam la Saint în fiecare zi și chipul lui îmi învia în gând de parcă n-ar fi trecut patru ani de când îl văzusem ultima oară. Dar alungam gândurile legate de Clove aproape la fel de des cum le alungam pe cele legate de mama. Poate că tatăl meu nu mi-a oferit afecțiune, dar Clove a suplinit asta cu vârf și îndesat.

— West…

Willa s-a oprit din lucru, holbând ochii, și a alunecat pe catarg, aterizând pe punte.

West a ieșit din galeria boltită și a privit cheiurile, strângând din buze.

— Hamish!

Willa s-a albit la față și, preț de o clipă, parcă i-ar fi venit să verse.

Plecând capul, Hamish a ieșit din cabina timonierului și s-a oprit lângă West la balustradă. A oftat îndelung, înjurând în barbă, apoi a dispărut din nou pe ușă.

Am privit portul, încercând să-mi dau seama ce văzuseră printre nave. Șase estacade se întindeau pe apă de la coasta abruptă și în bazinele înguste erau îngrămădite vase de toate mărimile. Toate păreau a fi comerciale. Am recunoscut unele steme și vreo două îmi erau necunoscute, dar corabia din Strâmtori se recunoștea fără probleme. Structura ei lată și bogat ornamentată și lucrările în lemn elaborate nu-și găseau locul printre navele simple construite în Strâmtori.

Inima mi s-a răsucit în piept când am zărit stema lui Saint – o velă triunghiulară încrucișată de un val curbat, vopsită pe sarturile albe ca zăpada ale unui cliper.

Nu era la bordul ei. Corabia era prea mică ca să fie a lui și cine știe câte nave avea în comandă acum?

— Deschideți-o! a strigat West în zgomotul vântului, trecând pe lângă mine și atingându-mi umărul cu umărul lui.

Auster și Paj au sărit de pe arborele mic și Willa mi-a împins găleata cu smoală în brațe, după care a pornit spre scările care urcau pe puntea superioară. Au dezlegat cablurile și au tras de ele cu mișcări sincronizate, iar West a urmărit o latură a punții superioare înălțându-se și descoperind încărcătura pe care o transportau.

Au fixat cablurile, legându-le în jurul unor cârlige de fier de la baza balustradei, și Auster și Paj au coborât în cală, în colțul căreia erau adunate butoaie cu mere și lăzi cu plase. S-au aliniat și au început să le treacă de la unul la altul, până când au ajuns înșirate pe rânduri, gata a fi descărcate.

Ceilalți tăceau, dar simțeam atmosfera încordându-se pe corabie. Ceea ce văzuse Willa la chei i-a neliniștit pe toți și lucrau agitați, aranjând marfa, până când Hamish a apărut din cabina timonierului ducând în mâini cinci pungi mici din piele roșie. A aruncat câte una fiecărui membru al echipajului, care și le-au prins la curea.

Cu privirea ațintită în continuare la Dern, West și-a ridicat marginile cămășii și a vârât punga în pantaloni, la brâu.

— Ce-i acolo? am întrebat eu, studiindu-i chipul.

West învârtea de mânerele timonei și ochii i-au scânteiat, dar nu a răspuns. Mi-am dat seama că făcea calcule în gând, măsurând unghiul navei față de chei. A întors timona încă puțin, aducând-o într-o poziție satisfăcătoare, după care Paj a coborât de pe puntea superioară și i-a

luat locul.

— Dragorule!

Auster mi-a făcut semn cu capul.

Am urcat treptele și am luat bandulele de la el, apoi Auster a închis magazia cu ajutorul Willei. Hamish stătea dedesubt, lega cu atenție capătul unei funii de un cufăr mic așezat la picioarele sale, iar West a pășit în fața lui, ascunzându-l privirii mele.

— Strângeți toate velele, a strigat el, întâlnindu-mi ochii cu o amenințare în privire.

West nu voia să văd ce făcea Hamish. Așa cum nu a vrut să văd hărțile din cabina lui și insulele de coral din nord. În mai puțin de o zi pricepusem că Marigold nu era doar o navă comercială, dar lista mea de întrebări se lungea cu fiecare minut.

Auster și Willa s-au supus ordinului și au alergat la arbore, apucând cargabasele. În spatele lui, Hamish a coborât funia în apă și cufărul s-a scufundat în adânc.

Dacă Hamish era trezorier, avea de ascuns un singur lucru înainte ca Marigold să acosteze. Am încolăcit frânghia strâns, cu ochii la sat. Nu știu cine sau ce anume ne aștepta acolo, dar West credea că banii lui sunt în pericol.

Auster a mers jos ca s-o ajute pe Willa să coboare ancora și ne-am apropiat încet de doc. Ajungând la o distanță suficientă, am împărțit bandulele din mâini și am vânturat brațul înainte și-napoi, țintind stâlpul din capătul cheiului. I-am dat drumul hârâind și am privit colacul zburând prin aer și desfășurându-se. Depărtându-se de navă, s-a deșirat până la capăt și a lovit stâlpul, căzând cu latul peste el.

Am luat bandula în mâinile pline de bășici și am proptit picioarele de balustradă, aplecându-mă pe spate și trăgând-o spre mine, cu mâinile împreunate.

— Bună aruncare.

Willa a rânjit, a apucat frânghia în spatele meu și a tras și ea.

— Ție nu ți-ar fi ieșit de la distanța aia, Paj! l-a tachinat ea.

Paj m-a privit pe deasupra timonei și a fost o surpriză atât de mare să-i văd buzele întinse în zâmbet, încât a fost cât pe ce să-mi alunece picioarele pe lemnul slinos. Ritmul manevrării corăbiilor era ca o melodie pe care am știut-o toată viața, dar pe care în ultimii patru ani am putut s-o fredonez doar în sinea mea. Urma să acostăm la Ceros în numai câteva zile și voi avea în sfârșit șansa să-mi ocup locul pe corabia lui Saint, așa cum făcuse mama. Pentru asta m-am născut.

West a apucat parâma în spatele Willei și ne-a ajutat să apropiem corabia, moment în care doi bărbați au venit alergând pe chei. Au întins mâinile înainte, așteptând ca Marigold să se apropie, și, când a ajuns la margine, au împins-o ca să nu hârșie.

Echipajul a coborât încă o ancoră și apoi pasarela de acces, pe când Hamish a vorbit cu docherii de dedesubt. Un vânt răzleț a năvălit în golf

și m-am întors cu fața la el, inspirând aerul umed în străfundul plămânilor.

Curentul din aer mi-a stârnit fiori pe șira spinării și am văzut că cerul se schimba. Așa erau furtunile în Strâmtori – viclene. De aceea era atât de periculos să navighezi pe apele astea. Aproape toate navele care zăceau pe fundul mării ăsteia au ajuns acolo din cauza furtunilor.

Willa și Auster au ieșit din pasaj cu sacii și hainele lor, iar Paj și-a pus o căciulă pe cap și a sărit peste balustradă, coborând scara. M-am ridicat și eu ca să-l urmez, dar o mână m-a tras înapoi pe punte.

West era în spatele meu, ținându-mă de curea cu o mână.

— Tu nu cobori de pe corabie.

— Cum?

M-am holbat la el, încercând să mă eliberez din instinct. Dar West doar m-a strâns și mai tare, luându-mi respirația.

— Ne întoarcem dimineața și apoi vom porni spre Ceros.

Am privit satul peste umărul lui. Trebuia să cobor de pe navă ca să găsesc o cale de a câștiga mai mulți bani.

— Nu sunt prizonieră.

— Ești marfă. Și singura marfă care coboară de pe navă în portul ăsta e marfa care rămâne aici.

M-a fixat cu privirea, provocându-mă să mă împotrivesc. Dar amândoi știam că nu mă putea sili să stau pe navă. Ar fi trebuit să mă lege de grinzile din cală.

— Nu cred că mai ai destui bani ca să plătești călătoria pe vasul altui comerciant. Așadar, dacă nu vrei să rămâi în portul ăsta mâine, o să stai pe corabie.

— Ce-i aici?

Nu mă interesau încurcăturile în care o fi fost implicată Marigold, dar, dacă din cauza lor n-aveam să mai pot ajunge la Ceros, era problema mea.

Maxilarul i se mișca, tresărind sub pielea lui bronzată de soare.

— Dacă cobori de pe navă, nu mai urci la loc, a repetat el.

M-am smucit din strânsoare, lăsând aerul rece să treacă între noi și am reușit în sfârșit să respir, simțind pe limbă gustul mirosului lui. Și-a tras pălăria peste părul auriu dezordonat, a coborât și l-am văzut punând câțiva bani în mâinile celor doi bărbați de pe chei. Probabil că-i angajase să supravegheze nava. Sau pe mine. Sau pe amândouă. Echipajul n-ar fi părăsit Marigold fără să pună pe cineva să stea cu ochii pe ea.

West nu a privit în urmă, a luat-o după ceilalți și împreună au traversat în șir scândurile roase de vreme ale estacadei care ducea în sat. I-am urmărit, cu mâinile strânse cu atâta putere de balustradă, încât oasele păreau că stau să-mi crape. Trebuia să fac cel puțin doisprezece bani din cei șase ai mei înainte să părăsim Dern, și nu aveam cum s-o fac fără să părăsesc corabia.

Am înjurat. Încă îi simțeam mirosul în gât.

Nu aveam de ales, trebuia să-mi asum riscul de a fi alungată de pe Marigold.

Capitolul 11

Mai erau vreo două ore până la lăsarea nopții, aveam timp berechet.

Ori a fost o prostie din partea lui West să mă lase singură pe vasul lui, ori nu a avut de ales. Judecând după agitația care a cuprins echipajul de pe Marigold când ne-am apropiat de port, mi-am spus că era vorba despre a doua variantă. Nu știu ce treabă avea West în Dern, dar îi trebuia întregul echipaj și nu voia un dragor jevalez ca martor.

M-am urcat pe arborele mare și am urmărit cum toți cinci își croiau drum pe străzile înguste ale satului de jos, mergând în șir, cu Auster în frunte și cu West în coadă. Se îndreptau spre cârciumă, unde trei coșuri de fum înclinate se înălțau dintr-o clădire scundă și dreptunghiulară, care servea și ca han.

De obicei era primul loc vizitat de comercianți când acostau în port și, chiar și când eram mică, știam ce se petrecea în spatele acelor uși. Văzusem destui membri ai echipajului tatei dispărând în cârciumi cu pungile pline cu bani și ieșind cu ele goale. Numai două lucruri erau strict interzise pe o corabie, pentru că amândouă îți puteau aduce moartea ție și camarazilor tăi: dragostea și beția. Numai pe uscat îți permiteai să găsești pe cineva care să-ți încălzească patul și să deșerți o sticlă de rachiu în burtă.

Când ușa s-a deschis, lumina strălucitoare a focului s-a revărsat pe stradă și echipajul a dispărut înăuntru. Un oftat lung mi-a șuierat printre buze și mi-am strâns părul de pe față, gândindu-mă. Probabil că vor ieși abia dimineața, când se va deschide casa de comerț, ceea ce înseamnă că aveam la dispoziție în jur de zece ore ca să intru și să ies din Dern neobservată.

Am coborât pe punte, pășind pe fiecare treaptă rece cu tălpile goale. Imediat după lăsarea nopții, mă voi furișa în sat și voi obține ce-mi trebuie. Până atunci, aveam timp să aflu ce planuri avea Marigold, în speranța că voi găsi ceva și mai valoros decât banii. În Strâmtori, informația era mai valoroasă decât orice monedă.

Am coborât treptele spre coridorul de sub punte și m-am oprit înaintea ușii spre cală, scoțând de la curea șperaclul cel mai mic. Lacătul a sărit ușor și am împins ușa, aplecându-mă sub grinzi cu felinarul întins în față.

Cuvintele lui Hamish mi-au răsunat în minte.

Dacă atingi vreun lucru de pe barca asta care nu-ți aparține, voi ști.

Trebuia să risc.

Numai câteva raze ale luminii de seară cădeau dinspre puntea superioară de deasupra, coborând pe lăzile și butoaiele cilindrice aliniate de-a lungul pereților. Încăperea era plină cu ele, erau marcate cu diverse steme necunoscute, identificând porturile împrăștiate în

golfurile Strâmtorilor. După aspectul inventarului, Marigold o ducea bine. Și pentru că banii se împărțeau între cinci pungi, cred că profiturile erau grozave.

Nu-mi era clar cum reușeau să facă comerț între atâtea porturi cu un echipaj nou – și încă unul atât de tânăr. Nimeni de pe corabie nu putea fi mult mai mare decât mine și, chiar dacă nu era neobișnuit să întâlnești tineri manevrând nave de comerț, era ciudat să nu găsești niciun marinar experimentat printre ei.

Plase și frânghii noi erau adunate grămadă lângă fâșii de pânză frumos împăturită și coșuri cu roșii verzi. Dar pe corăbii se puteau găsi mereu lucruri pe care cel care răspunde de bani ar fi dorit să le ascundă tuturor. Învățasem asta în copilărie, când trăgeam cu ochiul prin cala Ciocârliei.

M-am învârtit în cerc, cercetând grămezile cu atenție. Toate corăbiile aveau locuri ascunse, iar asta nu putea să facă excepție.

Numai că făcea.

Ceva era ciudat la Marigold și echipajul ei. Bănuiam ce se întâmplase cu dragorul lor, dar de ce conduceau în cinci o navă care ar fi avut nevoie de doisprezece? Ce a făcut West pe insulele de coral și ce i-a alarmat în Dern?

Am agățat felinarul în cârlig și m-am înălțat pe vârfuri, băgând mâinile în șanțurile dintre grinzile de deasupra. Le-am urmat pe fiecare cu degetele, dintr-un capăt în celălalt al calei, înaintând încet, până când am atins suprafața netedă și rece a unei sticle prinse în lemn. Am eliberat-o și am ridicat-o la lumină, unde lichidul arămiu s-a făcut verde prin sticla de culoare albastră. Am destupat-o și am mirosit-o.

Rachiu.

Un zâmbet pișicher a întins tăietura de pe buza mea și am aplecat capul pe spate, luând o înghițitură lungă. Rachiul mi-a înfierbântat pieptul până când am tușit, înghițind cu ochii strânși. O sută de amintiri s-au aprins în mintea mea la lumina lumânării când aroma pișcătoare și dulce a rachiului mi-a explodat în nas și într-o clipă am astupat sticla și am așezat-o la loc în ascunzișul ei, ca și când viziunile ar fi dispărut odată cu ea.

Apoi am sărit jos și am început să verific scândurile pereților, luând cuțitul de la curea și lovind capetele fiecăreia până când una s-a desprins. A sărit în sus și am întins mâna sub ea, unde am găsit o pungă din doc legată la gât. Nestematele galben-pal s-au vărsat în palma mea și am înclinat capul spre lumina difuză. La prima vedere, păreau a fi citrine. Dar mama mă învățase să văd dincolo de asemenea aparențe.

Fațetele care adunau culoarea discretă la margini le dădeau de gol – feldspar galben.

Erau bucăți bune, lumina se difuza uniform pe fețele lor. Probabil că nu erau singurele pietre ascunse, dar ar fi aflat repede chiar și dacă aș fi luat una singură. Îmi trebuia altceva. Ceva mai puțin bătător la ochi.

Am lăsat punga înapoi în ascunzișul ei și am început să ridic capacele butoaielor, până când am găsit ceva care lucea în întuneric în unul dintre ele. Catarame de aramă. Am răsuflat ușurată și am băgat două catarame în punga de la curea, așezând capacul la loc și învârtindu-l ca să-l fixez. Restul de lumină obscură se strecura printre scândurile punții superioare și am ridicat ochii, cercetând zonele la marginea cărora lumina se întrerupea. Nu era lumină spre tribord.

Cabina timonierului.

M-am urcat pe lăzile cu varză din colț și am ridicat mâinile, potrivind vârful cuțitului între capătul uneia dintre scânduri și grindă. Am tras de mânerul lui cu grijă și m-am împins cu trupul în scândură, până când a sărit cuiul. După ce am desprins ambele capete, am ridicat scândura și am așezat-o pe teancul de frânghii de lângă mine. Deasupra, obloanele ferestrelor lui West erau închise.

Cuțitul meu a alunecat ușor sub celelalte scânduri și în câteva minute am obținut o deschidere suficient de mare cât să încap prin ea. M-am întors după felinar și apoi am urcat prin golul îngust, atârnând cu picioarele în cala deschisă și apoi ridicând-le în cabină.

În timp ce m-am ridicat în mijlocul încăperii, o umbră mică a tremurat lângă piciorul meu și am făcut un pas spre fereastra acoperită, unde un șirag de pietre găurite se clătina în bătaia firului de vânt care intra printre fisuri.

Am zâmbit în sinea mea, am ridicat mâna și am apucat una dintre pietrele netede între degete. O gaură perfectă aflată în mijlocul ei îi dădea aspectul unul ochi. Legendele spuneau că pietrele astea aduc noroc. Oamenii le strângeau de pe plajă și le legau între ele, confecționând talismane menite să-l ascundă pe timonier de privirile demonilor mării. Și tatăl meu le atârna la fereastra cabinei lui, dar nu au reușit să salveze Ciocârlia de la scufundare.

În spatele meu era biroul lui West, fixat de podea și acoperit cu hărți întinse și scheme. M-am apropiat, apăsând mâinile pe pergamentul moale și ros. Marginile lui încovoiate încadrau liniile de cerneală precise și delicate care ilustrau insulele, golfurile și gropile subacvatice ale Strâmtorilor. Cote de adâncime, repere geografice și o rețea geometrică de linii drepte umpleau marginile într-un scris aplecat și grosolan, și m-am întrebat dacă era mâna lui West sau a lui Paj. Am trecut la următoarea, studiind-o și pe asta. În marginea de sus se vedea Jeval ca o baliză răsărită în pustiu.

Fix în centru se afla o busolă lucioasă de aramă cum nu mai văzusem niciodată. Am luat-o în mână și am cercetat cadranul ciudat la lumina felinarului, urmărind acul tremurător.

Lângă ea se găsea o piatră albă și aspră, mare cât palma mea.

Dar atunci mi-a atras atenția deschiderea pe care o făcusem în podea, ivindu-se în colțul umbrit al privirii mele. M-am întors la ea și m-am uitat în jos, în magazie, unde una dintre scândurile desprinse din

podea îmi întorcea privirea. Suprafața lăcuită dintr-un capăt era mânjită cu vopsea neagră, în locul care fusese ascuns sub covor.

M-am întors, cu ochii pe marginea cu ciucuri a covorului din lână de culoarea rubinului de lângă picioarele mele și m-am aplecat ca să ridic un colț. Inima mi-a căzut în stomac când lumina tremurătoare a felinarului a dezvăluit figura unui val negru. Pe podea era pictat conturul șters al unei steme. Dar nu era stema navei Marigold.

Era stema lui Saint.

Mintea mea a început să gonească, chinuindu-se să priceapă. Să așeze piesele într-o ordine inteligibilă. Dar singura explicație pe care am găsit-o nu avea cum să fie adevărată.

Asta nu era corabia lui West. Era corabia tatălui meu. Sau a fost a lui la un moment dat. Dar stema de pe vele și de la proră nu era a lui. Așadar West ori ascundea proveniența navei, ori ascundea ceea ce era ea de fapt.

O corabie-umbră.

Mai auzisem despre ele – nave controlate de o firmă comercială influentă, dar care operau sub o stemă străină, ca să-și ascundă identitatea adevărată. Îndeplineau misiuni de care stăpânul lor nu voia să-și lege numele sau, mai rău, manipulau comerțul în porturi ca să aplece balanța în favoarea lui. Era o abatere gravă de la regulile Consiliului Comerțului, din cauza căreia navele își puteau pierde licențele definitiv. Nu m-am mirat că Saint avea o corabie-umbră. Poate că avea mai multe. Dar cum a putut să încredințeze o astfel de misiune unei găști de vagabonzi din Waterside?

Așa obținuseră licența de la Consiliul Comerțului – prin Saint.

Zăngănitul strident al unui clopot m-a făcut să tresar și busola grea mi-a alunecat printre degetele reci. Am sărit în față și am prins-o înainte să se izbească de podea, fiind cât pe ce să răstorn felinarul de pe masă. Am inspirat scurt, sprijinindu-mă de birou.

Era clopotul care anunța apusul, răsuna în sat pe când ultimele crâmpeie de lumină dispăreau dincolo de orizont.

Cu mâini tremurânde am așezat busola la locul ei, drept în centrul biroului, după care am coborât înapoi prin podea și am fixat scândurile la loc. N-am putut să înlocuiesc cuiele, dar, fiind atât de aproape de birou și ascunse pe jumătate sub covor, am sperat că lipsa lor va fi descoperită după mai multă vreme.

Am urcat iarăși pe puntea principală și am privit satul. Dacă aș fi reușit să-mi amintesc unde era prăvălia, aș fi putut să merg până acolo și să mă întorc într-o oră și un pic.

Dedesubt, pe chei, cei doi bărbați pe care îi plătise West jucau o partidă aplecați peste cărțile de joc. Am încălecat pupa, înfășurându-mi picioarele în frânghia unei capcane pentru pești, ca să pot coborî tocmai până jos fără zgomot și să mă las în apa nemișcată din port. Mi-am umplut plămânii cu aer și m-am scufundat, înotând în întuneric cu

brațele în față, spre mal.

Știam că în Strâmtori nimic nu era așa cum părea. Toate adevărurile erau strâmbe. Toate minciunile erau construite cu atenție. Instinctele nu m-au înșelat în privința corabiei Marigold. La un moment dat, echipajul corabiei-umbră a lui Saint avea să se trezească cu lațul în jurul gâtului. Și singura mea șansă de a ajunge la Ceros avea să dispară.

Capitolul 12

Mi-am croit drum pe strada aglomerată spre clopotnița din centrul satului Dern. Pe Jeval nu prea exista nimic care să mărginească cerul înainte să plonjeze în mare. Aici cerul era împrejmuit de șiruri dezordonate de acoperișuri grosolane, aplecate, și îmi dădea senzația că pot să dispar.

Pe Jeval nu aveai unde să te ascunzi.

Eram atentă în jur, mă întorceam și cercetam împrejurimile la fiecare opt, zece pași, ca să reții drumul parcurs. Mi-am amintit mai multe despre sat decât mă așteptam, pentru că nu prea se schimbase nimic în anii care au trecut de când mă plimbasem ultima oară pe străzile lui. Formele și sunetele lui au revenit într-o nouă amintire. Doar că ultima dată când am venit la Dern, îl țineam de mână pe navigatorul tatălui meu, pe Clove. L-am urmat în întuneric cu pași repezi și pleoscăiți și m-a condus prin mulțime spre prăvălie. Dar acum nu mai eram fata drăgălașă care traversase cândva străzile astea călare pe umerii lui. Am fost cioplită și transformată în altceva.

O pipă aprinsă lumina aleea întunecată și o femeie mă privea printr-un nor de fum alb de lumânărică. Deja atrăgeam mai multă atenție decât aș fi vrut.

Am cotit brusc, reținând acoperișul roșu din colțul de nord-est, care-mi arăta unde sunt. În spatele meu s-au auzit ghete călcând piatra udă și m-am retras în umbra care acoperea peretele de piatră, cu mâna înfășurată strâns în coada mea umedă până când s-au depărtat. Majoritatea oamenilor erau în drum spre casă, trăgând după ei cărucioarele de târg, părăsind partea aglomerată a satului. Dar câțiva se îndreptau spre deal, spre han, fapt ce mă neliniștea. Dacă nu mai erau camere la han, poate că echipajul avea să se întoarcă pe Marigold.

Prăvălia a apărut în capătul următoarei alei, luminată de un singur felinar chior. Era doar o anexă din cărămidă, cu acoperiș cu un singur versant, alipită peretelui drept al unei clădiri fără ferestre, dar arăta exact așa cum mi-o aminteam, până la fereastra cu cadru și un geam crăpat. Cinci trepte inegale urcau până la ușa verde cu o firmă vopsită într-un albastru crăpat și decolorat.

PRĂVĂLIA SĂTEASCĂ

M-am oprit și am ascultat un moment, după care am pus un picior înnămolit pe peticul de clar de lună care lumina pavelele. Ușa s-a dat de perete și două femei au năvălit afară, râzând și împiedicându-se pe trepte. Am sărit înapoi, încercând să-mi îndes tot trupul în întuneric. Au trecut pe lângă mine fără să ridice ochii și tocmai înainte să treacă de colț am observat ceva sticlind la încheietura uneia dintre ele. Lucea ca o flamă mică mai jos de mâneca mantalei.

Dacă în satul ăsta se putea găsi vreun crâmpei de noroc, tocmai îl descoperisem.

Am pornit pe lângă zid în direcția opusă, grăbind pasul ca să le tai calea și, ajungând la următoarea alee, am așteptat, urmărind umbrele de pe pământ cu respirația tăiată. O simplă înhățare, atât îmi trebuia, dar nu mai făcusem așa ceva de multă vreme și lecțiile mele nocturne cu Clove erau și mai îndepărtate în timp.

Nu ezita, Fay. Nicio clipă.

Aproape că-i auzeam vocea aspră și tunătoare. La vremea aceea am crezut că tatăl meu se va înfuria când va afla că Clove mă învăța să fur din buzunare, dar ulterior am aflat că tocmai Saint îl rugasem să o facă. Dezaprobarea a venit de la mama.

Îndată ce am auzit voci, am ieșit pe cărare cu ochii la acoperișuri și m-am lăsat pe spate împiedicat, izbindu-mă de una dintre femei și împingând-o într-o parte.

— Vai!

Am prins-o de brațe înainte să cadă în noroi și ea a ridicat ochii holbați la mine.

— Vă rog, lăsați-mă să vă ajut!

S-a sprijinit de mine și, cu stângăcie, i-am desprins brățara din jurul încheieturii mici, mușcându-mi buza cu putere. Îndemânarea asta trebuia exersată, dar nu avusesem curajul să fur din buzunare pe Jeval. Puteam ajunge legată de recif și lăsată să mor acolo. Am ridicat privirea, convinsă că femeia a simțit atingerea degetelor mele la încheietoare, dar, îndată ce m-a văzut clar, a tresărit și a strâns pumnii la piept, căscând gura.

— Nu mă atinge!

Mi-a trebuit un moment ca să înțeleg. I-am cercetat chipul și am coborât ochii la picioarele mele goale și la hainele zdrențuite. Amândouă mă dădeau de gol, arătând că eram dragor jevalez, chiar dacă nu din naștere, iar buza mea crăpată dovedea oricui s-ar fi uitat la mine că am avut probleme în ultimele zile.

Cealaltă femeie a cuprins-o protector de umeri și a luat-o de lângă mine, încruntată, iar eu am plecat capul, cerându-mi scuze.

Imediat ce s-au făcut nevăzute, am răsuflat ușurată, străduindu-mă să-mi liniștesc pulsul inegal. Am întors în lumină brățara de aur strălucitor pe o parte și pe alta. Se poate să fi fost singurul moment în care înfățișarea mea de jevalez îmi venise în ajutor.

O altă umbră a apărut în dreptul ferestrei prăvăliei, zăvorul ușii a zornăit și am încremenit când o siluetă s-a ivit în mijlocul aleii. Lumina prăvăliei cădea pe un cârlionț auriu ieșit de sub pălărie și am inspirat scurt, strângând degetele pe brățară.

West. Stătea în mijlocul aleii, cu ochii la ușa închisă a prăvăliei. M-am ghemuit, alunecând cu spatele la zid, și m-am furișat după colț, cu inima zvâcnindu-mi în piept din nou.

Până să mă întorc și s-o iau la goană, ușa prăvăliei s-a deschis și a ieșit Willa, care a coborât treptele și s-a oprit brusc când l-a văzut pe West. Fața lui era pictată în lumină doar pe jumătate și a vârât mâinile în buzunare în timp ce ușa se închidea în spatele ei.

— Cât?

Vocea lui adâncă și egală era suficient de ascuțită ca să taie în os.

Willa și-a netezit expresia de uimire de pe față și a coborât treptele, vrând să treacă pe lângă el, dar West a pășit în calea ei.

— Cât? a repetat el.

M-am furișat în spate încă puțin și i-am urmărit.

Willa s-a întors spre el și s-a îndreptat de umeri pe măsura lui, deși era jumătate cât el. Lumina felinarului îi întuneca pielea până la o nuanță roșiatică închisă și îi făcea părul arămiu să pară că strălucește.

— Nu te băga, West.

West a traversat cei câțiva pași dintre ei și a întins mâna spre încheietura ei, desfăcându-i brațele și întorcând-o. Willa a țipat când i-a ridicat marginea cămășii și i-a verificat cureaua, încremenind. Pumnalul incrustat cu nestemate pe care-l purta la spate dispăruse.

West și-a scos cuțitul de la propria-i curea și a pornit spre treptele prăvăliei, dar ea a sărit la el, apucându-l cu mâinile de braț și trăgându-l înapoi.

— West, nu, a spus ea răgușit, implorându-l din privire. Te rog, nu.

Ținea cuțitul în mână atât de strâns, încât lumina dansa pe tăișului lui tremurător.

— Cât ți-a dat pentru pumnal?

— Douăzeci de bani.

Mânia pe care o auzisem în cuvintele ei cu câteva clipe în urmă dispăruse subit. Vorbea ca o copilă.

West s-a frecat pe față cu mâna și a oftat.

— Dacă ai nevoie de ceva, îmi ceri mie, Willa.

Ochii ei luceau când a ridicat privirea la el și, până și în întuneric, l-am văzut pe West strângând din dinți. Brusc mi-am dat seama că poate era ceva între ei. Nu prea petreceau timp împreună pe navă, dar vedeam umbra legăturii lor în modul în care se priveau acum. Erau mai mult decât camarazi și, la descoperirea asta, mi-am mușcat obrazul. Aproape că eram… furioasă, dar sentimentul ăsta a fost îndată înlocuit de o senzație de umilință. Mă deranja faptul că-mi păsa de ce era între ei.

— Îți datorez destule, a șoptit ea.

O lacrimă lucitoare i-a curs pe obraz și a ridicat mâna ca s-o șteargă, atentă să evite arsura care-i marca pielea.

— Ți-am spus că mă voi ocupa eu.

Willa a coborât ochii în pământul noroios dintre ei, bărbia îi tremura și încerca să respire printre lacrimi.

— Când o să începi să ai încredere în mine, Willa?

Atunci a ridicat ochii scânteietori.

— Când o să încetezi să te porți cu mine de parcă încă aș fi vagaboandă din Waterside pentru care furai mâncare.

West a făcut un pas în spate, ca și când distanța ar fi ușurat apăsarea cuvintelor ei. Dar nu o ușura. Cuvintele pluteau între ei ca duhoarea unui cadavru putred. Ceva ce nu fusese uitat.

Așadar Willa a fost sinceră când mi-a spus că erau vaga-bonzi din Waterside. Iar ea și West se cunoșteau cu mult înainte să ajungă pe Marigold.

— Iartă-mă, a oftat ea, înmuindu-se.

A întins mâna spre el, dar West s-a dat la o parte, făcându-i loc și fixându-și cuțitul înapoi la curea.

Willa s-a uitat la el câteva momente lungi, apoi a pornit iarăși pe alee. Abia după ce s-a făcut nevăzută, West s-a întors din nou și, când a ridicat ochii, am înghețat. Se uita drept la mine, cu o privire ca o rază de lumină focalizată care-mi ilumina ascunzișul.

Am privit peste umăr, dar nu era nimic acolo. Eram cufundată în întuneric cu totul.

— Treci aici.

A vorbit atât de încet, încât abia l-am auzit sub tunetele stinse de deasupra noastră.

— Acum.

Am ezitat o clipă, apoi am ieșit din umbră pe poteca pavată. Un strop rece de ploaie mi-a căzut pe obraz în timp ce West își plimba încet ochii pe trupul meu, cu umerii încă încordați.

— Ce cauți aici?

— Ți-am spus – i-am întâlnit privirea –, n-am plătit o celulă de temniță. Am plătit o călătorie.

M-a scormonit cu privirea până când mi-a observat mâna. Brățara de aur era înfășurată pe degetele mele, sclipind în lumina felinarului.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că un pasager adus de mine în satul ăsta a furat?

Știam. West ar fi fost amendat. Poate că ar fi fost anulată și valabilitatea licenței lui la casa de comerț din Dern, în funcție de numărul de puncte negre adunate pe numele lui. În calitate de timonier, era responsabil pentru toate sufletele pe care le aducea în port.

L-am fixat cu ochi mânioși, vârând brățara în buzunar.

— Ți-am dat toți banii mei. Nu pot să merg la Ceros cu mâna goală.

West a ridicat din umeri.

— Atunci n-ai decât să petreci următoarele șase luni aici, în Dern, adunând banii de care ai nevoie ca să plătești alt comerciant să te ia pe vasul lui.

Am holbat ochii. Vorbea serios.

— Ți-ai pierdut dreptul de a călători pe Marigold, a spus el, coborând ochii la picioarele mele murdare. Doar dacă nu cumva ești dispusă să facem un târg nou.

— Ce?

Abia îmi recunoșteam propria voce, subțiată de tăcerea adâncă.

— Îți ofer drum până la Ceros și treizeci de bani.

— Treizeci de bani?

Am mijit ochii, bănuitoare.

— Pentru ce?

Preț de o clipă, în ochi i-a apărut o expresie pe care n-o mai văzusem la el. O urmă de fragilitate ascunsă sub toată piatra aia colțuroasă. Dar imediat a și dispărut.

— Am să-ți cer o favoare.

Capitolul 13

A început să plouă când așteptam pe alee, iar ceața care s-a lăsat peste Dern cutreiera pe străzi ca spiritul unui râu de mult secat.

West mi-a spus să aștept și a dispărut în josul străzii, iar când s-a întors purta în brațe un pachet pe care nu l-am văzut bine în întuneric. Mi l-a împins în mâini când a ajuns la mine și am făcut un pas în spate, privindu-l în lumina lunii. Era o pereche de ghete și o jachetă.

— Nimeni nu o să facă tranzacții cu tine și nici nu o să-ți vorbească dacă arăți așa.

Am simțit cum roșeața îmi joacă pe față. Ghetele nu erau noi, dar aproape că nu se vedea. Pielea era lustruită și cârligele luceau toate. M-am holbat la ele, stânjenită deodată.

— Încalță-le.

Așa am făcut, am tras ghetele pe fiecare picior și am legat șireturile, în timp ce West supraveghea aleea pe care ne aflam. A scos o batistă din buzunarul de la spate și s-a aplecat spre apa de ploaie care curgea din colțul acoperișului, înmuind-o.

Mi-a dat-o și, văzând că nu schițez nicio mișcare, a oftat.

— Pe față.

— A!

Culoarea a țâșnit din nou în obrajii mei și am luat batista, ștergându-mă pe frunte și pe gât, de sus în jos, cu mișcări lungi.

— Ar fi trebuit să-l lași pe Auster să ți-o coasă, a spus el, făcând semn cu bărbia spre tăietura de la buza mea.

— Ce mi-e încă o cicatrice? am mormăit agasată.

Mi s-a părut că vrea să spună ceva, buzele i s-au despărțit doar atât cât să-i văd marginea dinților. Dar le-a închis fără niciun cuvânt și mi-a întins jacheta deschisă. Am vârât brațele în ea și apoi mi-a legat cataramele una câte una.

— Nu te duce direct la pumnal, întâi te uiți puțin în jur. Pune câteva întrebări.

Mi-a tras gluga peste cap și a șters umerii jachetei.

— Ce dau la schimb?

Și-a scos inelul de pe deget și mi l-a apăsat în palmă.

L-am ridicat în față și aurul a strălucit, cu suprafața acoperită de jur împrejur cu un șir de brazde.

— Dacă n-o să fie de ajuns?

— Găsești tu o soluție, a spus el scurt. Nu pronunța numele meu, nici pe al Willei. Dacă te întreabă cine ești, spune-i că ești un dragor sosit pe o corabie mică care a acostat pe timp de noapte.

— Bine.

I-am întins mâna.

West s-a uitat la ea.

— Ce-i?

— Treizeci și cinci de bani.

— Am spus treizeci.

Am ridicat din umeri.

— Negociem.

S-a holbat la mine, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, după care s-a căutat în buzunar și a scos punga cu bani.

L-am urmărit în timp ce număra monedele în mâini, încercând să opresc zâmbetul care-mi trăgea colțurile gurii.

Dar când am ridicat privirea la chipul lui, am văzut că era încruntat și ochii lui păreau mai obosiți decât îi văzusem vreodată. Era nerăbdător.

Pumnalul se poate să fi fost al Willei, dar era limpede că avea o anumită valoare și pentru West.

Am vărsat banii în buzunar și m-am răsucit pe călcâie, pornind pe alee drept spre prăvălie. Ploaia îmi cădea pe glugă cu stropi grei și am urcat treptele, bătând de două ori în ușa verde și ruginită.

Înăuntru s-au auzit pași lovind podeaua, ușa s-a deschis și în pragul ei a apărut un bărbat chel cu o barbă lungă și neagră. Intrând, am scos încet cuțitul din teacă și ușa s-a închis în urma mea, făcând clopoțelul să răsune. Nici nu s-a uitat la mine, s-a întors la un scăunel din colțul prăvăliei unde un felinar aprins atârna deasupra unei lupe. Lângă ea încă fumega o pipă, umplând mica prăvălie cu o aromă dulce și picantă de lumânărică.

Lumânări fixate în sticle vechi și soioase de rachiu erau împrăștiate pe aproape toate suprafețele și lumina lor licărea oglindită pe toate obiectele lucioase orânduite în unghere, pe rafturi sau întinse pe mese. Pietre șlefuite, instrumente cartografice aurite. Lucruri mici care cândva însemnaseră ceva pentru cineva, undeva. Dar pentru oamenii ca mine nu prea existau lucruri mai valoroase decât un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă. Pentru acestea două am dat toate lucrurile la care am ținut vreodată.

Am ridicat un pieptene decorat cu un șir de scoici rare precum cele pe care le vindea Fret pe insulele-barieră și l-am inspectat. Alături era o oglinjoară confecționată în același stil, dinăuntrul căreia mi-a întors privirea propriul meu chip și am încremenit când mi-am văzut buza. West avea dreptate, trebuia cusută. Pielea umflată se înroșise la margini și vânătaia îmi ajungea aproape până la bărbie.

Am trecut la masa următoare, ca să nu-mi mai privesc chipul niciun moment. Nu voiam să văd cine sau ce anume ar putea să-mi întâlnească ochii în oglinda aceea, să văd cât de diferită era persoana aceea față de ființa care-și făcuse cândva sălaș în oasele mele.

— Ce-i asta?

Am ridicat o statuetă de bronz întruchipând o femeie dezbrăcată

înfășurată într-o pânză de velă.

Patronul a ridicat ochii din lupă, cu pipa prinsă între dinți. S-a uitat la statuetă fără să răspundă și apoi a revenit asupra lucrului său.

— Cauți ceva ori ba?

Am așezat-o la loc și m-am dus la masa lui de lucru. Am cercetat vitrinele din spatele lui, unde pe numeroase rafturi erau expuse cuțite. Dar n-am văzut pumnalul Willei.

O licărire a luminat colțul prăvăliei și m-am întors spre singura rază a lunii care pătrundea prin fereastra soioasă. A căzut pe un cufăr mic cu un lacăt de aramă care își pierduse lustrul. Pumnalul se afla înăuntru, într-o cutie mică, capitonată cu catifea.

Patronul a ridicat din sprâncene când a văzut la ce mă uit.

Am apucat marginea capacului cu degetele și am ridicat sticla.

L-am simțit în spatele meu înainte să-l aud și am coborât mâna, pășind în spate. Pe fața lui juca o întrebare și, privindu-mă atent, a întins mâna pe deasupra capului meu. A luat cutia și a așezat-o între noi, pe masa de lucru.

— Tocmai l-am cumpărat de la un comerciant, a spus el, cu vocea aspră animată deodată de un ton prietenos.

— Îmi dați voie?

Dar n-am așteptat permisiunea lui. Am deschis capacul de sticlă și am luat pumnalul, rezemând-mă de fereastră. Era și mai valoros decât crezusem. Nestematele albastre și violet erau aranjate în modele de spirală și luceau de parcă lumina s-ar fi prelins precum valurile pe fețetele lor. Glasurile lor deosebite jucau între degetele mele ca niște note muzicale. Dacă închideam ochii, aș fi putut să le identific una câte una.

— Cât face?

Bărbatul s-a aplecat pe spate în scăunelul lui, rezemându-se cu umerii de perete și pufăind din pipă până când fumul s-a înălțat iarăși în rotocoale.

— Fă-mi o ofertă, a spus el.

L-am privit cu colțul ochiului, făcând calcule. Va dori mai mulți bani decât îi plătise Willei, ca să facă profit. Nu știam sigur cât valora inelul, dar ar fi fost mai isteț să folosesc banii primiți de la West și să păstrez inelul ca să-l dau la schimb în Ceros.

— Douăzeci și cinci de bani.

A râs și o tuse hârâită i-a stat în gât.

— Cară-te!

A întins mâna după pumnal, dar l-am strâns la piept și în momentul acela am observat sclipirea din ochii lui. A fost prima mea greșeală.

— Treizeci, am încercat din nou.

— E marcă de Bastian.

A ridicat bărbia, privindu-mă de-a lungul nasului.

Marele oraș-port din Marea Nenumită era faimos pentru creațiile sale

cu pietre prețioase. Un obiect atât de complicat precum pumnalul ăsta nu se putea făuri în Strâmtori, pentru că toți giuvaiergiii cu adevărat pricepuți se duceau în Bastian, unde breasla lor era influentă și plătea bine. Nu ducea lipsă de ucenici și erau multe oportunități de muncă.

Acolo a învățat și mama tot ce știa despre nestemate. Tot ce m-a învățat și pe mine.

Viața mea a depins întotdeauna de abilitatea de negociere și deja încălcasem cea mai importantă regulă în târguire. Patronul a înțeles că la nevoie i-aș fi dat tot ce aveam. Altfel, West m-ar fi abandonat în Dern și aș fi ajuns în aceeași postură ca pe Jeval.

— Treizeci de bani și un inel de aur.

Îmi venea să-mi mușc limba, dar am scos inelul lui West din buzunar și l-am așezat pe masă în fața lui.

Deja îi ofeream mai mult decât a câștigat vreodată de la cineva, dar, după tremurul gurii lui, mi-am dat seama că încă nu terminase cu mine.

A așteptat, întinzând buzele într-un rânjet șiret.

— Și astea.

Am strâns din dinți și am scos brățara de aur furată și cele două catarame ascunse în celălalt buzunar al meu, punându-le pe masă.

— Dacă pui la bătaie și un ciocan pentru dragat.

Al meu încă zăcea pe fundul recifului.

— S-a făcut.

A luat un ciocan de pe platoul cu unelte din spatele lui și a așteptat să număr treizeci de bani, după care mi l-a întins cu mânerul înainte.

Chiar dacă nu mai aveam brățara ca s-o dau la schimb la Ceros, măcar puteam să draghez.

Am privit pe fereastră, afară, căutând umbra lui West în întuneric. Nu l-am văzut, dar am simțit că mă urmărește.

Și el făcuse aceeași greșeală, îmi arătase că ținea la pumnal. Și nu era doar o dorință a lui. Din cine știe ce motiv, avea nevoie de el. Dacă voi descoperi acel motiv, poate că voi câștiga o mică pârghie.

— Știți ceva despre comerciantul de la care l-ați cumpărat? Pumnalul.

Patronul a vărsat banii într-o cutie din spatele lui a arătat spre un panou de lângă fereastră, pe care era scris de mână:

FĂRĂ ÎNTREBĂRI

L-am fixat cu o privire mânioasă. Nimeni n-ar fi făcut schimb cu un negustor care povestea de unde veneau lucrurile din prăvălia lui. Nu eram primul client murdar pe care-l primise în ziua aceea și cu siguranță nu eram nici ultimul.

Mi-a dat ciocanul și m-a alungat cu un gest al mâinii.

Când a văzut că vin, West s-a ivit de după un cărucior de pe alee, așteptând cu mâinile în buzunare. Am scos pumnalul și i l-am întins, iar ușurarea de pe chipul lui a fost evidentă.

L-a luat, aprobând din cap.

— Mulțumesc.

— N-a fost o favoare, i-am amintit eu.

Îmi dăduse treizeci de bani și dreptul la o călătorie până la Ceros ca să-i aduc pumnalul înapoi și am reușit. Chiar dacă mi-au rămas numai câțiva bani, tot erau mai mulți decât aveam când am sosit în Dern.

L-am urmat pe străzile satului, înapoi spre cele trei coșuri de fum înclinate ale hanului. Căldura focului s-a revărsat pe ușă când am intrat și m-am uitat după membrii echipajului, dar am văzut doar fețe necunoscute adunate la mese, cu pahare de rachiu în față. West s-a strecurat printre ei și s-a rezemat de tejghea, până când o femeie costelivă cu o mogâldeață de păr legată cu o pânză roșie în creștet s-a oprit înaintea noastră.

— West.

— Cina. Și o cameră.

A așezat trei bani pe tejghea și ea și i-a pus în șorț, zâmbindu-mi cu înțeles.

M-am înroșit când am priceput ce-i trecea prin gând.

— Nu, am spus eu, ridicând mâna, nu suntem…

Femeia mi-a făcut cu ochiul, dar West nu s-a sinchisit s-o contrazică și m-am întrebat dacă nu cumva nu eram prima fată pe care o aducea la han și cu care dispărea la etaj. Am simțit aceeași neliniște ca atunci când i-am urmărit pe West și pe Willa pe alee.

A așezat o mână pe tejghea, sprijinindu-se de ea, și am privit dunga de piele palidă care-i încercuia degetul.

— Inelul. Era important pentru tine?

A strâns mâna în pumn și a băgat-o la loc în buzunar, întorcându-se spre scări și ignorându-mi întrebarea.

— Noapte bună.

M-am uitat după el până a urcat scările și o dungă de lumină s-a revărsat pe coridor când a deschis și apoi a închis o ușă.

— Ei, haide!

Femeia de după tejghea părea dezamăgită, a trecut pe lângă mine cu un inel de chei atârnat de mână. A descuiat ușa de lângă cea spre camera lui West, unde lumânarea deja fusese stinsă.

— Iată-ne!

Un pat mic și un lighean de toaletă se aflau de o parte a camerei micuțe și lângă peretele opus era un scaun. Am intrat.

— Mă întorc imediat cu ceva de mâncare.

A zâmbit și a ieșit, închizând ușa fără zgomot.

M-am dus la fereastră și am privit peste acoperișuri spre chei, unde navele abia se vedeau în negură. Când n-am mai auzit pașii femeii pe hol, am privit peste umăr la peretele din scânduri care despărțea camera mea de a lui West. Nicio lumină nu intra printre crăpături și m-am apropiat cu un pas, încrucișând brațele și lipind fruntea de perete.

Într-o singură noapte, aproape că mi-am pierdut locul în călătoria

prin Strâmtori, am câștigat și am pierdut suficienți bani cât să mă descurc în Ceros și am descoperit cea mai puternică armă de când am plecat de pe Jeval – adevărul despre Marigold.

Dacă West conducea o corabie-umbră, probabil că nici n-aș fi putut găsi un loc mai periculos în Strâmtori. Am făcut o alegere greșită când am fugit la insulele-barieră fugărită de Koy. Orice comerciant mi-ar fi primit banii, dar eu am ales Marigold.

Capitolul 14

Dimineața a început cu bătăi puternice în ușă și m-am ridicat împleticită, deschizând-o cu un singur ochi deschis.

Am dat cu ochii de Willa, cu cozile ei răsucite strânse de pe față și cu un zâmbet plin de umor pe buzele pline.

— Și cum ai ajuns până aici mai exact?

S-a uitat în cameră.

Mi-am dat pe față cu apă din lighean, masându-mi pielea fierbinte cu palmele. Apăruse febra și eram amețită.

Mi-am tras ghetele în picioare una câte una, sub privirea Willei.

— Se pare că West s-a răzgândit.

— Mda.

S-a uitat la jacheta atârnată de spătarul scaunului.

Am coborât scările în urma ei în cârciumă, unde toți își terminau deja micul dejun, mai puțin Hamish. Două ibrice de ceai și farfurii ciobite din lut încărcate cu bucăți de brânză și pâini mici și proaspete erau întinse în mijlocul mesei. West nu a ridicat privirea la mine, cu ochii în registrele lui Hamish deschise între ei.

West nu mi-a cerut să nu povestesc cele întâmplate noaptea trecută, dar nu cred că i-a spus Willei. Bănuiesc că s-ar fi supărat pe amândoi dacă ar fi aflat ce făcusem și nu voiam să-mi devină dușmană.

Am ocupat scaunul liber de lângă Paj și am umplut o ceașcă de ceai, studiind paginile registrului cu colțul ochiului.

Dar nu aveam cum să-l prostesc pe Paj. A închis cartea, aplecându-se pe masă și țintuindu-mă cu o privire severă.

— Parcă ziceam că dragorul rămâne pe vas.

— Așa ziceam, a spus West, ridicându-și ceașca.

Avea fața trasă și istovită, cu părul ondulat prins după urechi. A așezat coatele pe masă și a sorbit, întâlnindu-mi privirea.

— Dar am zis și că vom avea grijă să traverseze Strâmtorile nevătămată.

Am înghițit ceaiul fierbinte și mi-a ars gâtlejul. În jurul mesei s-a lăsat tăcerea și membrii echipajului au schimbat priviri între ei, întorcându-se apoi spre mine. Obrajii mi s-au aprins sub privirea apăsătoare a lui West.

Așadar știa ce se întâmplase lângă insulele de coral. Sau, în orice caz, bănuia ce se întâmplase. Și voia ca ei să știe.

Nu era ceva nemaiauzit ca oamenii să calce strâmb departe de supravegherea timonierului lor, dar echipajul ăsta era deosebit. Își știau locurile și rivalitatea pe care o văzusem pe alte nave parcă nu exista pe Marigold.

West s-a uitat pe rând la fiecare, sorbind din nou, și, văzând că toți

pleacă privirea, am înțeles că pricepuseră mesajul.

Paj a mormăit ceva neinteligibil și a lăsat-o baltă abia după ce Auster și-a pus două degete pe brațul lui, ca să-l liniștească. M-am oprit cu buzele pe marginea ceștii, văzând cum Auster își așază mâna la loc în poală. Pentru că nu a fost atingerea în trecere a unui camarad, comunicând un mesaj nerostit. L-a atins… cu blândețe.

M-am prefăcut că n-am observat, întinzând un strat gros de unt de pe o bucată de pâine și mușcând din ea. Poate că West și Willa nu erau singurii de pe Marigold care aveau o relație dincolo de cea de camarazi de bord.

Am mâncat în liniște până când în depărtare a răsunat clopotul de dimineață de la chei, anunțând deschiderea casei de comerț. Toți s-au ridicat în același timp, târșâind scaunele pe podea și încheindu-și hainele, așa că am dat pe gât ceașca de ceai și i-am urmat prin ușile din lemn masiv.

West era în frunte, luând-o cu pași mari înaintea celorlalți pe străzile încețoșate din Dern. Părul lui blond părea și mai luminos în ceața dimineții, cu șuvițe răsucite ivindu-i-se de sub pălăria lăsată peste ochi.

Nu numai noi ne îndreptam spre capătul estic al satului. Părea că oamenii se adunau din toate direcțiile în drum spre casa de comerț aflată în capătul portului. Era neschimbată de când o văzusem ultima oară, dar niciodată n-am putut să intru. Așteptam în port în vreme ce echipajul tatei își vindea marfa.

Aplecând capetele pe sub cadrul scund al ușii, am intrat în lumina îngroșată de fum a depozitului. Era deja plin de negustori ambulanți și comercianți, fiecare cu propria tarabă ridicată din resturi de lemn și pânze rupte. Cineva a fluierat scurt și West a întors capul într-acolo, căutându-l pe Hamish printre șirurile de bărăci. Ne-a făcut cu mâna și ne-am luat după el, îmbulzindu-ne printre trupurile calde spre celălalt capăt al sălii spațioase.

— Sânge-sărați nenorociți, a mormăit Willa, încruntându-se când un comerciant cu haină căptușită cu catifea a apărut în calea noastră.

Echipajele din Marea Nenumită erau ușor de recunoscut, ca și corăbiile lor. Cu părul tuns și îngrijit, cu pielea curată și haine scumpe. Observându-le maniera atât de dezinvoltă, ai fi zis că niciodată nu fuseseră nevoiți să fure, să înșele sau să mintă de dragul supraviețuirii. De aceea lumea spunea că sânge-sărații erau prea plăpânzi pentru viața din Strâmtori.

Marfa descărcată de echipaj de pe Marigold era expusă toată și haina lui Hamish era umflată la brâu, unde pungile cu bani îi atârnau de curea. West i-a dat registrele și au schimbat rapid câteva cuvinte, după care am pornit spre colțul de sud-est al casei de comerț.

O mână m-a apucat de mâneca jachetei, trăgându-mă deoparte de ceilalți, și West s-a aplecat spre mine, vorbind în șoaptă.

— Ține-te de mine.

Comercianții strigau unii peste alții cu mâinile în aer, dar West a trecut pe lângă ei până când am ajuns la un bărbat care părea că ne așteaptă.

— Ați întârziat cu o zi, a mormăit el, uitându-se la fiecare, până când ochii i-au căzut asupra lui Hamish.

— Am ajuns târziu în ultimul port din cauza furtunii, a răspuns West și l-am privit atent.

Buzele nici nu i-au tremurat măcar când a spus minciuna asta. Nu întârziaseră pe Jeval. Niciodată nu întârziau. Dar am făcut un ocol pe la insulele de coral.

West a întins o mână în față și Hamish a scos din haină o pungă mică cu bani, pe care a așezat-o în palma lui West.

— Două sute șaizeci și cinci de bani.

West i-a întins punga bărbatului.

Comerciantul l-a privit cu o expresie ca de piatră.

— Asta-i tot?

West s-a aplecat asupra mesei, gata de ceartă.

— Cidrul nu se vinde la fel de bine în alte porturi ca aici. Știi asta.

— Sau poate că băgați profitul meu în buzunar.

Bărbatul s-a încruntat la Hamish, lovind în masă cu inelul său de comerciant. Era incrustat cu piatra de cuarț galben-dungată a Breslei Producătorilor de Rachiu.

West l-a fixat cu privirea și încăperea a devenit brusc mai zgomotoasă în jurul nostru.

— Dacă nu ai încredere în noi, angajează pe altcineva să-ți vândă marfa.

S-a întors, dând să plece

— Așteaptă.

Bărbatul a oftat.

— Două lăzi pentru Marigold, a mormăit la altcineva de lângă el. Dar să nu crezi că lumea nu află ce-ai făcut la Sowan. Zvonurile au apărut și aici acum trei zile.

West a încremenit și calmul prefăcut de pe chipul lui a tremurat un moment.

— Nu știu la ce te referi.

Paj și Willa au schimbat priviri în spatele lui West și Paj a făcut un pas spre el, cu mâna la curea, lângă cuțit.

Bărbatul s-a apropiat, coborând vocea.

— Avem grijă unii de alții, în Dern. Dacă încerci una ca asta aici, îți vei dori să fi pus mâinile pe tine demonii mării.

West a ridicat privirea încet.

— Ți-am spus, nu știu la ce te referi.

Comerciantul a zâmbit și a dat la o parte o pânză de sac, descoperind lăzile cu cidru, iar West a încuviințat din cap. Bărbatul și-a îndreptat atenția spre Willa și parcă a ezitat când a văzut arsura care i se întindea

pe gât.

— Am auzit că ai avut ceva probleme, Willa.

Chipul ei era stană de piatră, dar un tremur infim i-a străpuns umerii.

— Două săptămâni, i-a întins mâna West, vrând evident să schimbe subiectul.

— Două săptămâni.

Bărbatul a dat mâna cu el și am pornit pe culoar fără niciun cuvânt.

Am privit peste umăr, în urmă, unde comerciantul încă ne urmărea cu ochii mijiți. În cala navei erau bunuri care purtau sigiliul casei de comerț din Sowan, deci știam că Marigold fusese acolo. Nu știu ce au făcut acolo, dar întâmplarea i-a urmărit până la Dern. Dacă nava lor era o corabie-umbră, cine știe despre ce era vorba?

Am încercat să țin pasul, rămânând pe picioare când cineva s-a îmbrâncit în mine, și nu am lăsat o distanță mai mare de jumătate de metru între mine și West. Altfel mulțimea m-ar fi luat pe sus înapoi. A purtat negocieri cu un alt comerciant și am privit dincolo de tarabă, unde Auster se târguia cu un negustor de pietre prețioase. Ținea în pumn una dintre pungile din piele roșie împărțite de Hamish.

În spatele meu, aproape, pe culoar, Willa se certa cu o femeie scundă, care ținea în mână patru pietre sclipitoare ce păreau a fi ametiste. Încă una dintre pungile din piele roșie stătea pe masa din fața ei.

West a surprins privirea lui Auster pe deasupra mea și i-a făcut semn cu bărbia spre Willa.

— Să n-o slăbești din ochi.

Auster a încuviințat din cap, apropiindu-se de ea, iar eu m-am uitat în jur. În sala asta se găseau mulți bani și multe trupuri. Într-o secundă puteai să-ți pierzi punga de la brâu. De fapt, probabil că la Dern existau oameni care chiar așa își câștigau pâinea, în casa asta de comerț.

Am dus mâna la propria-mi curea, unde puținii bani care-mi rămăseseră erau ascunși întru-un buzunărel cusut. Paj privea în jur, atent în toate direcțiile pe măsură ce ne plimbam între tarabe, și m-am izbit de West când s-a oprit brusc în fața mea. Se uita la un bărbat de lângă peretele din fund, care stătea rezemat de o fereastră soioasă.

— Rămâi aici, a mormăit West și s-a făcut nevăzut în mulțime.

Ajuns la bărbat, și-a scos pălăria de pe cap și și-a plimbat mână prin păr, vorbind cu el în șoapte stinse.

— Cine-i ăla?

Am observat că au întors spatele încăperii.

Paj nu a răspuns, dar părea la fel de curios ca și mine, nu-și lua ochii de la West.

Willa ni s-a alăturat cu un sac de cârlige de pescuit atârnat pe umăr, urmată îndeaproape de Auster.

— Unde s-a dus? a întrebat și a privit în jur.

— Cât ai luat?

Paj a arătat spre cârligele de pescuit și i-am urmărit, atentă la modul în care a pășit în fața ei astfel încât să ascundă fereastra. Îi distrăgea atenția. Îl proteja pe West, chiar dacă nu știa pentru ce. Și, gândindu-mă puțin, mi-am dat seama că toți se purtau așa.

Willa a scos o hârtie din buzunar și i-a întins-o, apoi a băgat punga roșie înapoi în interiorul jachetei. Atunci am înțeles ce făceau. În pungile alea nu erau bani; erau pietre prețioase. Câteva în fiecare pungă. Fiecare membru de echipaj se despărțea pe rând de grup și vindea puținele pietre la diferiți negustori.

Să vinzi câteva bucăți de pyre pe Jeval era una. Dar ca să faci într-adevăr comerț cu pietre prețioase îți trebuia un permis special de la Consiliul Comerțului și bănuiam că ei nu aveau așa ceva. Puțini oameni din Strâmtori aveau asemenea permise, pentru că piața era controlată de marii comercianți de giuvaiere din Bastian.

Era strategia ideală de a ascunde o afacere ilegală sub aparența comerțului cu orice, mai puțin pietre prețioase. Vindeau câte una, două pe ici, pe colo, ca să nu atragă atenția asupra lor. Nimeni n-avea să facă gălăgie pentru atât. Dar operațiunea părea îndelung exersată. Planificată. Probabil că procedau în felul ăsta în toate porturile și probabil că în cală se aflau mult mai multe pungi decât găsisem eu.

Dacă nava era corabia-umbră a lui Saint, ar fi trebuit să aibă permis pentru comerțul cu pietre prețioase, l-ar fi obținut el pentru ei. Dar nu aveau așa ceva, ceea ce nu putea însemna decât un lucru – făceau afaceri pe lângă munca principală și își băgau profitul în buzunare.

Era genial. În același timp, era o prostie extraordinară.

West a revenit prin mulțime fără niciun cuvânt și am trecut la taraba următoare, unde un bătrân stătea așezat în dreptul unui taler cu pietre prețioase și metale topite. Piatra de onix de pe inelul lui arăta că era comerciant de pietre prețioase. Breasla impunea zece ani de ucenicie înainte de câștigarea acelui inel, dar, chiar și așa, obținerea lui nu era garantată. Breslele erau la fel de nemiloase ca și comercianții. Velarii, constructorii de nave sau negustorii de pietre prețioase prinși că fac afaceri fără astfel de inele puteau să fie condamnați la moarte.

Bătrânul a așezat trei smaralde brute pe un taler al balanței de aramă aflată în fața lui, care a captat lumina sclipitoare de la ferestre.

— West, a spus el salutând cu un semn din cap. Pyre?

Așadar aici vindea bucățile de pyre. Și dacă aveam dreptate în ceea ce privește planul lor, probabil că avea să le dea la schimb pentru câteva pietre prețioase în loc de bani. Suficient de puține cât să nu atragă atenția în registre. Probabil că era singurul schimb la vedere cu un negustor de nestemate.

West a scos o pungă din haină, întinzându-i-o, și bărbatul a vărsat bucățile mele de pyre pe pânza împăturită frumos pe masă.

— Unde găsești pietrele astea? În ultimele luni mi-ai vândut pyre

mai bun decât am primit de la orice alți comercianți în ultimii doi ani.

Am rânjit, privind cum ia bucata cea mai mare și o ridică în lumină.

— Dacă-mi mai aduci și luna viitoare, s-ar putea să-ți ofer un preț mai bun. E un giuvaiergiu aici care face bijuterii din ele de ceva timp.

— Astea sunt ultimele bucăți. Nu mai oprim la Jeval, a răspuns Hamish.

Am ridicat ochii la el, derutată. Când am făcut schimbul cu West pe insulele-barieră, nu mi-a spus că ar fi fost ultima lui vizită pe Jeval. De fapt, chiar mi-a propus să mă plătească la vizita următoare.

Lângă mine, Willa, Auster și Paj păreau surprinși și ei. Singura persoană care părea să știe exact ce se petrecea cu echipajul ăsta era West. Toți ceilalți parcă aveau doar frânturi disparate de informații.

Nu din întâmplare. Așa proceda un timonier bun – așa proceda Saint. Mă întreb dacă vreunul dintre ei știa despre stema vopsită de sub covorul din cabina lui West sau dacă și ăsta era un secret.

— Păcat, a mormăit bărbatul trăgându-se de barba sa albă. Aș spune că valorează cam treizeci și doi de bani.

— Poftim? am șoptit eu. Tu mi-ai dat numai zece.

— Facem comerț pentru profit, Fable.

Un strop de umor ironic a schimbat tonul vocii lui West când a vorbit.

— Cum a mers cu cuarțul la Sowan? a întrebat negustorul și și-a băgat mâinile sub vestă, rezemându-se de spătarul scaunului.

— A mers bine. Am câștigat o sută doisprezece bani cu totul.

Hamish i-a întins încă o pungă.

— Ce poți să-mi dai pentru pyre?

— Am niște smaralde de vânzare. Cred c-ar merge bine și la Sowan.

A arătat spre pietrele de pe balanță.

M-am aplecat în față, studiind nestematele din talerul de aramă. Fără să stau pe gânduri, am luat una în mână, ridicând-o în palmă. Ceva nu era în regulă cu ele.

— Cât fac? a întrebat West privindu-le atent.

Mi-am mușcat buza, ținând piatra între două degete. Vibrația smaraldelor era discretă și liniștită. Se simțea ca un curent blând. Dar piatra asta era diferită. Am ridicat-o în lumină, mijind ochii, și bărbatul m-a urmărit cu atenție, încruntându-se.

Mi-am dres glasul și West a coborât ochii la mine.

— Ce-i?

Negustorul era iritat, se aplecase peste masă să se uite la mine.

— Sunt…

M-am uitat când la unul, când la altul, pentru că nu știam cum s-o spun.

— Sunt…

— Cum sunt? s-a răstit West, pierzându-și răbdarea.

— Sunt falsuri, am șoptit eu.

Bărbatul s-a ridicat subit, zornăind toate obiectele de pe masă.

— Ce acuzi mai exact, dragorule?

S-a înroșit la față și ochii îi scânteiau.

— Nimic, dar…

M-am întors iar spre West. Dar el se holba la smaraldul din mâna mea.

— Nu vă acuz de nimic. Doar că…

Bărbatul mă fixa cu o privire mânioasă.

— Se poate? am întrebat și am făcut un pas în față, luând talerul din balanță și ridicându-l în lumină. L-am înclinat, rostogolind pietrele.

— Uitați!

Am arătat spre una dintre ele.

— Nu sunt smaralde.

Bărbatul s-a aplecat asupra mea, scoțând de la buzunarul vestei un lanț având în capăt un monoclu incrustat cu rubine, pe care l-a potrivit la ochi.

— Firește că sunt smaralde.

— Nu, nu sunt.

— West, s-a auzit Paj mârâind în spatele meu.

I-am arătat linia subțire cât un fir de păr din centrul pietrei.

— Impuritatea oprește lumina. Dacă ar fi fost smaralde, n-ar fi făcut așa. S-ar fi văzut prin ele de la un capăt la altul. Aș spune că sunt bucăți de forsterit. Nu e valoros, dar seamănă mult cu smaraldul dacă e încălzit la temperaturi suficient de mari. Se și găsesc în aceleași zăcăminte.

Am arătat marginile albicioase.

Era o deosebire subtilă, dar care costa o pungă întreagă cu bani. Persoana care prelucrase pietrele o făcuse cu bună-știință.

Bărbatul a căscat gura și monoclul i-a căzut de la ochi, a făcut un pas în spate și s-a holbat la mine. Monoclul atârna de lanț deasupra balanței.

— Cred… cred că are dreptate.

A luat talerul din mâinile mele și a vărsat pietrele pe masă.

— Nu toate sunt proaste, am spus eu, separându-le repede.

Am găsit cinci pietre de forsterit printre smaralde și le-am dat la o parte.

— Uau! a șoptit Willa, apropiindu-și fața de a mea.

— Nemernicii ăia din Bastian! a mârâit bărbatul, lovind puternic în masă cu pumnul lui osos.

Am tresărit și West a pășit în fața mea, cu spatele la mine.

— Luăm chihlimbarul, și a arătat pietrele de pe talerul învecinat. Atât cât ai.

Negustorul era agitat, încă se uita la smaralde, la mine și înapoi la smaralde. Dar, deodată, West se grăbea, a luat punga fără măcar să verifice nestematele și imediat ne-a condus spre ușa pe care intraserăm. Am înaintat în mulțime până când soarele mi-a luminat fața și am tras în plămâni aerul răcoros și sărat, bucuroasă că am scăpat de căldura

înăbușitoare din depozit.

Dar imediat ce am ieșit pe ușă, West s-a întors spre mine.

— Ce naiba îți închipui că faci?

M-am oprit și a fost cât pe ce să mă izbesc de el.

— Poftim?

A încleștat dinții, sfredelindu-mă cu privirea.

— Auster, asigură-te că totul ajunge pe vas. Paj, pregătește-te să părăsim portul la lăsarea nopții.

— Trebuia să plecăm abia mâine-dimineață. Încă trebuie să adun provizii, a spus Auster uitându-se când la mine, când la West.

— Atunci te sfătuiesc să te grăbești, a mârâit el.

— Ce am făcut? am spus eu, uitându-mă la ei. Nu înțeleg.

West s-a holbat la mine și gâtul a început să i se înroșească.

— Ar fi trebuit să rămâi pe Jeval.

Capitolul 15

Orice bunăvoință câștigasem de la West și echipajul lui s-a risipit.

El și Paj au luat-o înainte spre port, unde era ancorată Marigold. M-am uitat în urmă, spre casa de comerț, și Hamish mi-a surprins privirea.

— Întoarce-te. Ai atras prea multă atenție, a spus el.

— Are dreptate, s-a răstit Willa, mergând alături de mine.

Jacheta ei descheiată flutura în urmă și Willa și-a ridicat gulerul ca să se protejeze de vânt.

— Dacă te mai întorci o dată, te încui în cală până ajungem la Ceros.

Dar a șovăit când a privit dincolo de mine spre corabia ancorată în bazinul alăturat. Un bărbat cu manta neagră și păr lung și întunecat, cu șuvițe argintii, i-a zâmbit Willei, rezemat de un stâlp.

— West! a strigat el, făcându-i cu mâna.

West s-a oprit subit și tot trupul i s-a încordat într-o clipă. S-a îndreptat de spate și Paj a făcut un pas spre el.

— Zola.

L-am privit pe bărbatul acela, încercând să-l identific. Numele îmi suna cunoscut.

— Când ai luat dragorul jevalez?

S-a uitat la mine, zâmbind larg.

West a părăsit cheiul principal, pășind pe pasarelă, și Paj l-a urmat, ducând mâinile la mânerul cuțitului de la curea.

Zola a tras de fularul înfășurat pe fața sa. Pielea lui palidă era înroșită și înăsprită de vânturi și ochii îi erau de un cenușiu furtunos. Deasupra lui, mai multe fețe priveau de la balustrada unei nave mari. Stema de la proră era pictată în alb – o semilună încercuită de trei fire de secară. O știam.

Zola nu era un comerciant de rând. Pe vremea când călătoream cu tatăl meu, avea cea mai mare afacere din Strâmtori. Dar atunci purta sacourile elegante și ghetele lustruite specifice comercianților din Marea Nenumită. După cum arăta acum, se pare că decăzuse.

West i-a întins mâna, în ciuda încordării care-i strângea umerii.

Zola s-a uitat la ea un moment, apoi a întins-o și el.

— Mi-ai văzut cumva stewardul?

West a înclinat capul într-o parte, în semn de întrebare.

— Haide, West, a zis Zola și i-a aruncat iarăși o privire Willei, care a strâns pumnii în lături.

— Nu poți să ții socoteala propriului tău echipaj? s-a răstit ea.

Zola a râs.

— N-aș vrea ca niște vagabonzi din Waterside să intre în necazuri mai mari decât pot duce.

— Probabil că Crane zace beat sub fusta cuiva la cârciumă, a spus

West și a făcut semn cu capul spre sat. Sau poate că a intrat în necazuri mai mari decât poate duce.

În acel moment zâmbetul a dispărut de pe fața roșcovană a lui Zola. S-a uitat o clipă la West, apoi privirea i-a fugit la mine.

— Ești bună de ceva? Căutăm un dragor pentru Luna.

West a pășit în lateral, ascunzându-mă de ochii lui Zola.

— Nu e de-a noastră. E pasageră. Atât.

Zola n-a părut mulțumit de răspuns, i se citea suspiciunea în ochi, dar a renunțat la subiect oricum.

— Arăți bine, Willa.

Niște râsete au izbucnit deasupra și Willa s-a făcut albă la față lângă mine.

— Anunță-mă dacă-l vezi pe Crane. Știi cât de greu e să găsești un steward bun, a zâmbit Zola.

West s-a răsucit pe călcâie fără niciun cuvânt și Zola s-a uitat la mine, apoi la Willa și înapoi la mine. Am pornit pe estacade spre Marigold și privirea lui Zola m-a urmărit, pironindu-mi spatele. Scara de frânghii era desfășurată de-a lungul bordajului și West a urcat primul, urmat de Paj. După ce au dispărut dincolo de balustradă, m-am întors spre Willa.

— Ce ai pățit la față? am întrebat eu, privind-o în ochi.

— Ce ai pățit la brat? mi-a întors-o ea, holbându-se la mine cu ură.

Am dus mâna la mânecă, trăgând-o în jos de manșetă. Avusesem grijă să-mi ascund brațul, dar ea trebuie să-l fi văzut.

S-a holbat la mine până când am apucat scara și am pus picioarele pe trepte. Vântul mi-a suflat gluga pe spate când am sărit peste balustradă și West deja mă aștepta, cu ochii la punte. A intrat în galerie, așteptându-se, evident, să-l urmez spre cabina timonierului.

Am ezitat, dar vocea lui a răsunat de dincolo de ușă.

— Vino încoace!

Am șovăit o clipă, apoi am deschis ușa și am pășit înăuntru. Obloanele fuseseră deschise și umpleau cabina cu lumină, iar el stătea pe marginea biroului, lângă piatra albă.

— Închide ușa.

M-am supus, împingându-mă în ușă până când zăvorul a intrat în lăcașul lui.

— Ce-a fost aia?

M-a fixat cu privirea.

— Ce?

— Cu nestematele.

Am ridicat din umeri.

— Ți-am făcut o favoare. Erau falsuri.

— Nu-mi trebuie favoruri.

S-a ridicat și a venit spre mine.

— Nu ne băgăm în afacerile altor comercianți, Fable. Niciodată.

Chiar acum, negustorul ăla de pietre prețioase îl caută pe cel care i le-a vândut. Îi va povesti despre dragorul jevalez de pe corabia mea care a recunoscut niște smaralde false pe care nici el nu le-a observat.

M-am holbat la el fără să pot vorbi și sângele mi se scurgea de pe chip. Pentru că avea dreptate. M-am expus fără să-mi dau seama.

— Cum ai reușit?

M-a privit de sus.

— Cum ți-ai dat seama că nu erau smaralde?

Dacă i-aș fi răspuns la întrebare, aș fi riscat să afle cine sunt. Numai câțiva oameni puteau să facă ce făcea mama mea. Arta magilor nestematelor era ceva înnăscut, nu un meșteșug în care puteai să-ți faci ucenicia. Era o știință de-o viață, care nu putea fi împărtășită altora.

Pentru asta o primise Saint pe mama mea în echipa lui. Priceperea asta era transmisă mai departe în puține familii și păstrată secretă de majoritatea magilor de când comerțul cu pietre prețioase s-a extins și practicarea ei devenise periculoasă. Mama mă învățase cum se face așa cum tatăl ei o învățase pe ea.

Dar, văzând cum se uita West la mine, mi-am dat seama cumva că știa răspunsul la propria-i întrebare.

— Nu înțelegi cum funcționează toate astea. Îmi caut moartea cu dinadinsul pentru că-ți port de grijă, a mormăit West.

— Nu știe ce pot să fac.

— Nu contează. Își pune întrebarea. E suficient.

Am încremenit, stânjenită.

— Nu m-am gândit, am recunoscut eu.

— Nu, nu te-ai gândit. Așa cum nu te-ai gândit nici când ai fugit pe furiș de pe navă după ce ți-am spus să rămâi aici.

— Dacă n-aș fi intrat în sat, n-ai fi recuperat pumnalul ăla.

Până și eu mi-am dat seama că am spus o prostie. Sugerând că West ar fi avut nevoie de mine la prăvălie, nu făceam decât să-l enervez.

Am scos trei monede de la curea.

— Ține.

Le-am așezat pe birou, lângă el.

— Pentru jachetă și ghete.

West s-a uitat la bani.

— Poftim?

— Vreau să le plătesc așa cum am plătit pentru călătorie.

— Nu ai cerut ghetele și jacheta. Și eu nu-ți cer să le plătești.

— Nu-mi trebuie favoruri, am spus eu, întorcându-i cuvintele. Și n-am de gând să-ți datorez nimic.

— Fable…

A oftat, frecându-se pe față cu mâinile, dar s-a răzgândit și n-a mai spus ce avea de gând să spună.

Afară, ropotul tunetelor răsuna în depărtare. Prin fereastra deschisă vedeam norii întunecați care se împleteau pe cerul albastru.

— Ar trebui să așteptăm, am spus eu, coborând vocea. O să fie o furtună cumplită.

— Mulțumită ție, nu prea avem de ales. Trebuie să pleci de pe corabia mea înainte ca zvonurile să se răspândească pe cheiurile astea și să ne ajungă din urmă la Ceros.

— Așa cum s-a întâmplat cu zvonurile care te-au urmărit din Sowan? Nu vrei să atragi prea multă atenție, așa-i? am întrebat, înclinând capul într-o parte. Asta e doar o navă comercială modestă.

Atunci a ridicat ochii, strângând mâinile pe marginea biroului.

— Nu știi ce spui.

— Poate că nu, am ridicat eu din umeri. Crede-mă, vreau să scap de pe nava asta la fel de mult cum vrei tu să scapi de mine.

S-a ridicat de pe birou și a făcut un pas spre mine.

— Știu pe cine cauți.

Mâinile mi s-au unit la spate, cu degetele încrucișate.

— Și?

— Vrei s-o iei de la capăt la Ceros? Foarte bine. Dar Saint e periculos.

Vocea i s-a înmuiat și dintr-odată a părut obosit.

— Nu știu ce vrei de la el, dar n-o să obții acel lucru.

I-am privit îndelung chipul, străduindu-mă să pun cap la cap puținele informații pe care le adunasem. West era un vagabond din Waterside, devenit timonier pe o corabie-umbră care aparținea tatălui meu. Dar, dacă făcea afaceri pe lângă asta, înseamnă că loialitatea lui era față de sine și de echipajul lui. Altfel n-ar fi riscat să atragă mânia lui Saint. Și, chiar dacă nu avea nicio legătură cu mine, eram curioasă. Voiam totuși să știu.

Am târât vârful ghetei peste marginea covorului, dându-l pe spate și descoperind stema lui Saint de pe podea.

— Se pare că tu ai obținut ce voiai de la el.

West a privit stema, fără nicio urmă de surpriză pe chip.

— Câte vase ca ăsta mai sunt?

Nu și-a luat privirea din ochii mei și o tăcere lungă și incomodă s-a așternut între noi. Încăperea părea tot mai mică și, preț de o clipă, am regretat că vorbisem. Nu voiam să-mi fac un dușman în persoana lui West. Am deschis gura, vrând să spun ceva, dar în spatele meu s-a auzit o bătaie și s-a deschis ușa.

Hamish a băgat nasul în încăpere.

— S-a întors Auster.

West l-a urmat afară, fără să se uite la mine.

— Pregătiți-vă! a strigat din galerie.

Ghetele au călcat zgomotos puntea și Auster a apărut la balustradă. Paj a sărit de la baza arborelui, de deasupra, și a aterizat cu putere, repezindu-se la frânghii.

— Ridicați ancora! a răsunat iarăși vocea lui West și s-au pus toți în

mișcare alergând unii pe lângă alții după un plan bine știut.

Willa și Hamish au învârtit manivela la tribord, gâfâind pe măsură ce ancora se ridica din apă. De marginile ei atârnau alge și Willa s-a urcat pe balustradă și a ghidat-o spre punte. Am prins-o de un capăt când au coborât-o la locul ei și am pus zăvorul fără să mi-o ceară cineva. Dacă West nu-mi dădea voie să plătesc jacheta și ghetele, trebuia să muncesc pentru ele înainte să ajungem la Ceros.

— Ne desprindem.

West a pus mâinile pe timonă și corabia s-a întors, desprinzându-se de chei.

— Willa, ridică vela mare.

Willa s-a urcat pe arborele mare și a întins mâinile ca să dezlege parâmele, după care a coborât alunecând odată cu desfășurarea lor.

— Ești sigur că facem față furtunii, West? a întrebat privind scânteile care fulgerau după norii din zare.

West a încleștat bărbia, cu ochii la ghete, gândindu-se. Vântul i-a suflat părul decolorat de soare peste frunte și West a ridicat mâna în aer, lăsând vântul să-i sufle printre degete.

— Chiar vreți să așteptăm?

Willa s-a uitat la port și privirea i s-a oprit asupra navei lui Zola, Luna.

— Nu, a răspuns ea.

— Atunci să mergem.

Am urcat pe arborele mare în timp ce Willa urca pe trinchet și am ajutat-o să întindă velele, iar Hamish a terminat de legat a doua ancoră dedesubt. Am tras de parâme cu mâinile împreunate, privind cum velele se întindeau pe cerul cenușiu. După ce le-am fixat în poziție, am sărit jos ca să-i ajut pe ceilalți.

West încă era cu ochii la orizont.

Știa să măsoare norii după suprafața apei și să calculeze viteza vântului. Orice timonier bun știa să facă asta. Vedea ce vedeam și eu – că vântul avea să sufle cu putere, că avea să stârnească apele și să silească nava să se apropie de țărm mai mult decât ar fi trebuit. Dar n-avea să dureze mult. Și Marigold era mică. Dacă ar fi mers pe ape suficient de adânci, vânturile de sud-vest n-ar fi împins-o prea departe.

În clipa în care mi-a venit gândul ăsta, West a întors timona, reglând-o puțin.

Auster a coborât pe chei ca să elibereze bandulele și, imediat ce a urcat pe scară, am început să ne depărtăm plutind pe apele golfului. Vântul a întins velele, împingându-ne cu viteză, și Paj a apărut lângă West.

— Când? am întrebat eu, privind cum se îndepărta coasta.

— În două zile, a răspuns Paj.

Am petrecut brațul pe lângă sarturile fixate de punte și m-am rezemat de ele, închizând ochii odată cu întețirea vântului. Când șoapta

stinsă a privirii cuiva mi-a atins pielea, am privit în urmă, spre sat, unde o siluetă stătea în capătul cheiului. Mantaua neagră a lui Zola îi flutura pe lângă corp în bătaia vântului și el ne urmărea cu o privire aspră în timp ce ne îndepărtam.

Capitolul 16

Am simțit că ne depărtam de fundul mării pe măsură ce înaintam în ape mai adânci. Pe Marigold se lăsase tăcerea și toți erau ocupați, aranjau sub punte marfa nouă, luată din Dern, înainte să lovească vânturile.

Hamish și West lucrau cu registrele în lumina felinarului, pe când Auster și Paj sortau lăzi și butoaie, organizând marfa care trebuia descărcată la Ceros și cea care trebuia să ajungă la Sowan.

Willa era cocoțată în vârful arborelui mare, rezemată de sapanul ei, cu ochii la furtuna care se apropia încet. Am urcat treptele arborelui și mi-am găsit un loc unde să mă așez lângă ea, pe manevre. Picioarele îmi atârnau în aer și priveam fulgerele din zare, care se împleteau ca niște rădăcini de copac. De la înălțimea asta parcă pluteam printre nori, ceața groasă cuprindea nava și ascundea apa.

— S-ar putea să fie una grea, a spus ea încet.

Dar, după aspectul cerului, știam amândouă ce urma. Avea să fie violentă, dar scurtă.

— Așa cred.

Willa nu a mai spus nimic o vreme, apoi a vorbit.

— Unde ai învățat să faci asta? Cu nestematele.

M-am rezemat de arbore și am încercat s-o citesc. Părea sincer curioasă.

— Sunt dragor.

— N-am mai văzut dragori care să descopere falsuri în felul ăsta.

— Mă pricep la pietre prețioase, atâta tot, am ridicat eu din umeri.

Willa a râs și s-a lăsat păgubașă.

— În locul tău, aș ascunde talentul ăsta.

Am zâmbit.

— Asta a spus și West.

— Ei, are dreptate.

A împuns parâma de sub ea cu vârful degetului.

— Cum ai ajuns acolo? Pe Jeval?

O durere mi-a înviat în mijlocul pieptului.

— Cum adică?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu știu. Cum ajungem unde suntem?

Un nou fulger a luminat cerul negru, de data asta, puțin mai aproape.

— Nu știu ce ai fost nevoită să faci ca să supraviețuiești, a spus ea încet, dar în Strâmtori va fi și mai rău. Mai greu.

— Știu.

— Nu cred că știi, a oftat ea.

— Crezi că ar fi trebuit să rămân pe Jeval.

— Nu știu ce să spun. Dar vei afla singură în curând.

Dedesubt a răsunat o lovitură puternică și Willa s-a ridicat în capul oaselor, agățându-și brațul între parâme ca să se poată apleca înainte. West era la baza arborelui mare și se uita la ea. Ținea în mână o daltă lungă și în spatele lui Paj și Auster coborau o ladă mare de pe puntea superioară.

Imediat ce i-a văzut chipul, Willa s-a urcat pe vergă.

— Ce-i? a strigat ea.

Dar West nu i-a răspuns. A privit-o îndelung, pe când cei din spate au așezat lada lângă el.

— Ce face?

M-am aplecat în față, încercând să văd.

Sub privirile amândurora, West a potrivit vârful dălții sub marginea capacului și l-a desprins. Lemnul a pocnit și a sărit și Willa și-a dat la o parte părul de pe față, mijind ochii. West a desprins și cealaltă margine și a tras capacul spre el, lăsând dalta să cadă pe punte cu un pocnet zgomotos.

Willa a icnit și aproape că și-a pierdut echilibrul printre parâme, ducând mâna tremurătoare la gură.

Dedesubt, lumina albă și rece a lunii cădea asupra lăzii deschise, în care un bărbat holba ochii la noi, întins pe un așternut murdar de paie.

— Ce… am șoptit eu.

Dar Willa deja aluneca în jos pe arbore, chinuindu-se să nimerească treptele în întuneric. Am aterizat și eu lângă ea, pe punte. Willa încremenise, cu toți mușchii încordați, și în ochii îi apăruse un luciu sclipitor de lacrimi.

Bărbatul a gemut, zbătându-se în ladă sub ochii noștri și smucind sârmele legate strâns de încheieturile mâinilor și gleznele sale. Avea o bucată de pânză gudronată vârâtă în gură, care înăbușea zgomotele închise în gâtul lui, iar pe piele îi era tatuată stema lui Zola – o semilună încercuită de fire de secară.

Era bărbatul căutat de Zola. Crane. El trebuia să fie.

Willa a suspinat în pumni și apoi, în sfârșit, cu obrajii umezi, a ridicat ochii la West. Ceilalți stăteau în tăcere, parcă așteptând-o să spună ceva. Marea s-a calmat în jurul nostru, era liniștea care se lăsa drept înaintea furtunilor, răspândind o tăcere sinistră în care bărbatul s-a uitat la Willa cu priviri imploratoare.

A inspirat adânc, relaxând pumnii, și a dat scurt din cap, luând tesla de la curea. Auster și Paj au apucat capacul și l-au fixat la loc, țipetele înăbușite ale bărbatului au dispărut și Willa a scos un cui din punga de la curea.

— Ce faci? am șoptit eu.

Dar știam deja.

A așezat cuiul în colț și l-a izbit cu tesla, fixându-l în lemn dintr-o

singură lovitură, după care a scos încă unul. A făcut la fel în fiecare colț și la urmă West, Hamish, Paj și Auster au apucat fiecare lada dintr-o parte, ridicând-o de pe punte ca și când ar fi cărat un sicriu.

— Nu.

Buzele mele au conturat cuvintele, dar nu a ieșit niciun sunet.

— West, nu poți pur și simplu…

Nu asculta. Niciunul nu asculta.

Bărbatul a țipat încă o dată când a fost purtat peste marginea vasului. În același moment, toate degetele au alunecat de pe ladă și i-au dat drumul. A căzut în gol, plonjând în apa întunecată de jos, iar eu am alergat la balustradă, urmărind cum lada se scufunda în negură.

Tremurul din mâini mi-a urcat pe brațe și le-am strâns pe lângă corp, strângând în pumni pânza cămășii mele. Când m-am întors spre ceilalți, am văzut că Willa ținea degetele pe arsura întinsă pe obraz, cu o expresie pustiită pe chip.

Am bănuit că Zola avea o legătură cu arsura de pe fața ei. Și știam că, în Strâmtori, fiecare acțiune cerea o reacție. Am fost martoră la executarea unor asemenea verdicte pe corabia tatei. Odată m-am furișat pe chei în toiul nopții și am văzut cum a retezat mâna unui hoț cu același cuțit cu care își tăia friptura la masă. Dar uitasem sentimentul ăsta. Uitasem cum sună țipetele unui bărbat în toată firea.

Cu asta s-a ocupat West la casa de comerț. Cel cu care a stat de vorbă probabil că venise cu informații despre bărbatul care o rănise pe Willa. Când West i-a spus Willei, lângă prăvălie, că se va ocupa el, la asta se referea.

Willa a traversat puntea și s-a oprit în fața lui West, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz, cu lacrimile alunecându-i pe obraji în continuare. Nu era genul de sărut schimbat între iubiți, dar în privirile lor se ascundeau o sută de secrete. O sută de povești.

West a dus mâna la spate, la marginea cămășii, și a scos pumnalul, ridicându-l între ei. Willa s-a șters pe față cu dosul brațului și l-a luat, întorcându-l în lumina lunii și făcând pietrele prețioase să sclipească.

— Mulțumesc, a spus ea.

Au tăcut în timp ce vântul se întețea din nou, iar West a privit-o cum și-a strecurat pumnalul înapoi la curea. Stăteam lângă balustradă și fiecare strop de căldură se scurgea din trupul meu. Sub noi, un bărbat se scufunda în adânc. Dar Willa și-a legat la spate părul lung, de aramă, cu o bucată de piele, de parcă nu omorâseră pe cineva cu o clipă în urmă. De parcă șoapta morții nu zăbovea încă pe corabie.

Așa era viața în Strâmtori. Și m-am gândit, pentru întâia oară, că poate Saint a avut dreptate.

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Un vânt uruitor a suflat dinspre tribord și am început să tremur, apoi privind cerul am descoperit că fulgerele ajunseseră deasupra noastră.

— Asigurați punțile! a strigat West, urcând scările.

Și toată lumea s-a întors la muncă. Willa a urcat pe arborele mare și Paj și Auster s-au grăbit să termine de aranjat marfa. Am căutat ceva de făcut. Vreo treabă care să alunge din mintea mea imaginea lăzii care se scufundase. Am coborât scările spre coridor, am închis cuferele din cabină și am asigurat ușile.

Când am urcat treptele din nou, West stătea în lumina pâlpâitoare, dar nu s-a uitat la mine. Însă m-a simțit. Se vedea în modul în care și-a schimbat ușor poziția corpului, cu ochii la peticul din punte pe care stăteam cu picioarele. Poate că-i era rușine de ceea ce făcuse. Poate că-i era rușine că nu-i era rușine. Poate își închipuia că-l consider un monstru. Ar fi avut dreptate.

Am ridicat ochii la exploziile orbitoare ale fulgerelor de deasupra.

Chiar asta era. Toți eram așa. Și acum furtuna avea să ne facă să plătim.

Capitolul 17

Am încercat să n-o privesc.

Am stat cu ochii la parâme, ignorând urletul vântului și valurile umflate. Dar, pe măsură ce frigul s-a prelins în aer, inima mea a început să gonească. Ploaia rece s-a pogorât de pe cer și a inundat puntea. A năvălit în jos, pe trepte, spre coridor.

Am ridicat privirea la zbaterea velelor și am înghițit în sec, plecând capul.

— West! a strigat Paj de pe arborele mare, cu un braț printre linii și aplecat în față, privind în spatele nostru.

Urmărea norii. Arătau ca o coloană de fum negru, cu marginile răsfrânte la bază. Am expirat încet, așteptând ca West să dea comanda înainte să mă clintesc. În orice clipă, avea să priceapă cu ce fel de furtună aveam de-a face.

— Strângeți velele!

Vocea lui West se pierdea în zgomotul tunetelor.

N-am așteptat ca Auster să coboare de pe puntea superioară. Am urcat pe arborele mic și m-am întins spre frânghii drept când prima rafală de vânt a lovit corabia. Marigold s-a înclinat, piciorul meu a alunecat de pe treaptă și am ajuns să atârn la zece metri de puntea de dedesubt.

În depărtare, West stătea la timonă, opintindu-se împotriva vântului sărat.

Mi-am ținut respirația, agitând picioarele în aer, când vasul s-a înclinat și mai tare și sub mine s-a ivit albastrul întunecat al mării. Când m-a văzut, West a holbat ochii și buzele lui au început să contureze cuvinte pe care nu le-am auzit. Se pierdeau în uruitul vântului.

M-am ridicat și am apucat parâmele cu brațul drept chiar când nava s-a îndreptat, izbindu-mă de arbore. Îndată ce ghetele mele au găsit treptele, am întins mâna după frânghiile legate strâns în jurul tacheților. Am tras cu degetele de noduri până când mi-a crăpat pielea de la monturi, dar erau prea strânse.

Următoarea rafală a ciupit suprafața apei, gonind spre noi, și am tras de parâmă înjurând. La următoarea smucire, nodul s-a dezlegat în sfârșit și frânghia eliberată a țâșnit în față, trăgându-mă de pe arbore. Am întins picioarele în aer și vela s-a strâns pe măsură ce coboram, încetinind chiar înainte să mă izbesc cu putere de punte. Parâma mi-a alunecat printre degete, rănindu-mi palmele, și vela a coborât.

— Paj! a strigat West în rumoarea apei când ne-a lovit următoarea rafală și Marigold s-a înclinat din nou, azvârlindu-l pe Auster pe lungimea punții alunecoase.

— Imediat!

Paj s-a dus la timonă și a întors nava spre nord, departe de țărm. Deja începuse să fie împinsă spre apele mici.

West a fugit la arborele mare.

— Ridicați velele de furtună acum!

M-am uitat în sus. Știa că putea fi o hotărâre greșită să întindă velele de furtună. În câteva minute se poate să fi fost nevoiți să strângem velele cu totul și să ne lăsăm în voia valurilor. Dar în momentul acela velele ar fi fost prea întinse ca să mai poată fi strânse.

Willa și Auster au urcat pe arbori în sincronizare perfectă și la următoarea rafală puternică de vânt velele de furtună s-au umflat, împingând vasul înainte. Apa de sub picioarele mele m-a luat pe sus spre balustrada de babord și West m-a prins când am trecut pe lângă el, apucându-mă de încheieturile mâinilor, și m-a pus la loc pe picioare.

— Coboară sub punte! a strigat el și m-a împins spre galeria boltită.

Dincolo de pupă am văzut norii rostogolindu-se peste mare spre noi. Flămânzi.

Am închis ochii și am tras în piept aerul umed. Toată copilăria înfruntasem furtuni ca cea de față, și multe dintre ele fuseseră și mai fioroase. De aceea numai cei mai bravi comercianți navigau prin Strâmtori. Și, chiar dacă îi simțeam puterea în toate oasele și toți mușchii mei, ceva din străfundul ființei mele a deschis ochii, deșteptându-se din somn. Era înspăimântătoare, dar familiară. Pe cât de fatală, pe atât de frumoasă.

Pe corabie s-a lăsat un moment de tăcere când au văzut-o. Toți au întors capetele spre West, care stătea la proră, cu privirea înainte, în timp ce uruitul vântului se repezea spre noi.

— Țineți-vă! a strigat West și toți au fugit la cel mai apropiat lucru fix de care se puteau prinde.

Am sărit la cel mai apropiat tachet de fier și mi-am înfășurat brațul în jurul balustradei, moment în care nava s-a înclinat. Lăzile de pe puntea laterală s-au desprins și au alunecat în apă, spărgându-se în bucăți la impactul cu valurile. Umbra abia vizibilă a coastei s-a ivit către vest. Eram prea aproape. Mult prea aproape.

Auster a țipat de deasupra, unde încă se ținea de arborele mic. Corabia s-a aplecat și s-a îndreptat brusc, iar Auster a zburat, dând din brațe și picioare, și s-a prăvălit în mare.

— Nu!

Răcnetul cumplit al lui Paj a spintecat vântul turbat și, sub ochii tuturor, Auster a lovit apa și a dispărut.

Paj nu a ezitat. Nici o secundă. A apucat capătul parâmei întinse pe punte.

— Stai! a strigat West, alergând spre el.

Dar era prea târziu. Paj a țâșnit spre balustradă și a sărit. West a alunecat pe apa de pe punte și a prins parâma înainte să dispară peste margine, iar eu m-am pus în genunchi în spatele lui, ancorând-o, exact

când greutatea lui Paj a smucit de noi.

West s-a uitat peste balustradă, căutând în apă.

O liniște bolnavă, amețitoare, s-a lăsat pe navă, vântul s-a oprit un moment și am închis ochii strâns, până când West a început să strige.

— Acolo! Trageți!

Nu vedeam, dar m-am lăsat pe spate cu toată puterea și am tras de parâmă în spatele lui, jupuindu-mi palmele strânse în jurul fibrelor și ridicând-o. Și, deodată, o mână a apărut pe balustradă. Am țipat, trăgând din răsputeri, și s-a ivit capul lui Paj, cu gura căscată, inspirând aerul cu nesaț. Willa și Hamish l-au petrecut peste balustradă și Paj s-a prăbușit pe punte, cu Auster în brațe, care vărsa apa sărată.

Paj s-a schimonosit la față și a izbucnit în plâns în părul ud al lui Auster, strângându-l la piept cu atâta putere că părea că-i rupe cusăturile cămășii cu degetele.

— Nenorocit idiot ce ești! a hârâit Auster.

Scena a fost întreruptă de un pocnet ascuțit, metalic, care a răsunat pe corabie.

— Ancora de la proră!

Hamish s-a aplecat peste marginea de la tribord și a privit în jos.

Se eliberase din locul în care era amarată de peretele navei și căzuse în apă, întinzând cablul. West a blestemat și s-a dus la timonă, întorcându-ne împotriva vântului. Furtuna aproape că a ajuns deasupra noastră. Nu ne rămânea decât s-o lăsăm să ne lovească și să sperăm că nu vom eșua.

West a întins mâna după mine.

— Sub punte. Acum!

Valurile s-au înălțat și ploaia a năvălit și mai aprig, vărsându-se pe corabie. Cădea oblic și stropii îmi împungeau pielea ca niște cioburi de sticlă. Am scuturat din cap, străbătând puntea cu privirea în căutarea Willei.

— Coboară, altfel te arunc pe următoarea insulă și n-ai decât să înoți până la Ceros!

West mi-a luat fața în mâini și s-a uitat în ochii mei.

Chipul i s-a aprins ca tunetul de după un fulger. Frica îi sugruma întregul trup și mâinile lui mi-au stârnit fiori pe șira spinării. Se uita la mine cu un fel de înțelegere în ochi. Ceva ce trăgea de nodurile rețelei de minciuni pe care ni le spuseserăm.

Din spatele nostru, urgia deplină a furtunii avea să lovească nava în numai câteva secunde. Era puternică, dar Marigold avea să scape, trebuia doar să nu se izbească de recif. Trebuia doar să…

— Fable! a strigat el din nou.

Nava s-a înclinat și West mi-a dat drumul, lăsându-mă să alunec pe punte spre galerie. M-am prins de stâlp și mi-am făcut vânt în jos, pe scări, împroșcând apă în jur și aterizând pe spate. Willa a apărut în dreptul deschiderii de deasupra mea și imediat a trântit chepengul,

cufundându-mă în întuneric.

M-am ridicat șovăitor și am pornit cu pași anevoioși prin apa tot mai adâncă. În timp ce corabia gemea în jurul meu, m-am ghemuit într-un colț al cabinei și mi-am cuprins genunchii cu brațele, strângându-i la piept. Strigătele înăbușite ale echipajului și tropăitul ghetelor se pierdeau în huruitul furtunii care lovea nava și ultimii stropi de lumină care se prelingeau printre scânduri s-au stins.

Ne vorbește.

Cuvintele mamei m-au găsit aici, în întuneric.

Am strâns din ochi și chipul ei s-a înfiripat limpede în mintea mea. Cu o singură coadă lungă, de un roșu-închis, dată peste umăr. Cu ochi gri-deschis, de culoarea cerții din zori, cu pandantivul în formă de dragon de mare la gât, cu privirea la norii de deasupra noastră. Isolde iubea furtunile.

În noaptea aceea a răsunat clopotul și tatăl meu a venit după mine, smulgându-mă din hamacul în care mă trezisem dezorientată, cu ochii împăienjeniți. Și, când m-a așezat în barcă, am țipat după mama până când am răgușit. Ciocârlia deja se scufundase pe jumătate, pierzându-se în apa de sub noi.

În momente din astea, mama spunea că atingem sufletul furtunii. Când năvălea așa peste noi, ne invita în inima ei și ne îngăduia s-o vedem. Ne spunea ceva. Și abia atunci puteam să aflăm ce era înăuntrul ei.

Abia atunci puteam să aflăm cine e.

Capitolul 118

Ne spune ceva.

Am deschis ochii abia când tăișul primei raze de soare a străpuns întunericul, căzând pe apa verde prinsă în cabină. Furtuna a trecut repede peste Marigold, dar vânturile au continuat să tragă de navă ore în șir. Nu ne-am răsturnat și nu am eșuat și asta era tot ce și-ar fi putut dori vreun echipaj.

De afară se auzeau voci răgușite, dar am stat ghemuită în întuneric câteva minute în plus. Apa clipocea în jurul meu, purtând de colo-colo prin cabină conținutul cuferelor răsturnate, ca pe niște bărcuțe. O cutie mică cu lumânărică, un toc, o sticlă de rachiu astupată și goală. Avea să dureze zile întregi să scoatem apa din cocă și mirosul acru avea să devină tot mai apăsător.

Ca să navighezi prin Strâmtori trebuia să înfrunți furtunile. L-am întrebat cândva pe Saint dacă i-a fost vreodată frică atunci când norii negri se abăteau asupra Ciocârliei. Era un bărbat înalt, din locul lui de la timonă se înălța peste mine ca un munte. Când a coborât privirea la mine, fața îi era ascunsă de fumul alb al pipei.

Am văzut lucruri mai cumplite decât furtunile, Fay, mi-a răspuns el.

Ciocârlia a fost singurul meu cămin înainte de Jeval, dar în anii de după nașterea mea Saint a mai pierdut patru nave sub urgia demonilor mării. Copilă fiind, gândul ăsta îmi stârnea lacrimi, gândul la corăbiile acelea maiestuoase ferecate în adâncul rece al mării. Întâia oară am văzut o asemenea navă cu ochii mei când m-am scufundat cu mama în Lațul Uraganului, unde acum își ducea somnul Ciocârlia.

M-am ridicat în picioare încet și toate oasele și mușchii mă dureau după căzătura dintre manevre. Aveam sânge uscat pe mâini și palmele mă usturau în locurile în care parâmele îmi jupuiseră pielea, și astfel am lovit cu pumnul în chepeng. S-a deschis deasupra mea și lumina mi-a atins fața. Hamish stătea ghemuit pe ultima treaptă și ochii mei s-au acomodat încet cu lumina strălucitoare. Părul de culoarea nisipului, pe care de obicei îl pieptăna pe spate, îi stătea lipit de frunte acum și ochelarii îi erau încețoșați. În spatele lui, căldura dimineții târzii înălța umezeala de pe punte în aburi ca dintr-un ibric cu apă.

Paj mi-a făcut un semn cu capul, zâmbind larg.

— Se pare că piaza noastră rea a supraviețuit.

Am urcat scările cu ghetele pline de apă. Pretutindeni în jurul nostru marea era calmă, o întindere netedă de albastru adânc și limpede.

West era la babord, cu o frânghie strânsă la spate, peste umăr. S-a ales cu o tăietură adâncă peste mușchii groși ai antebrațului și o zgârietură pe tâmplă. Sângele se uscase în fire lungi prelinse pe obraz.

Am privit peste marginea navei și am găsit-o pe Willa aplecată pe

spate în sapanul ei, ținând tăișul unui cuțit între dinți. Se sprijinea cu picioarele de peretele navei și lucra la găurile lăsate de clemele de fier care ținuseră ancora de la proră. Inelele se smuciseră din lemn sub forța valurilor.

Willa a luat tesla de la curea și a bătut câte un con de lemn brut în fiecare gaură. Aveau să protejeze cala de inundații până la Ceros, dar rămâneau de făcut lucrări suplimentare în doc.

Auster atârna lângă ea, trăgând de parâma legată de ancora dispărută, dar aceasta nu se clintea. Paj îl urmărea de la balustradă cu o expresie încordată și mi-am amintit cum plonjase în apa neagră. Cum îl ținuse pe Auster în brațe, plângând în părul lui, schimonosit la față. Am avut dreptate în privința lor. S-a văzut limpede ca lumina zilei când au căzut pe punte.

Paj îl iubea pe Auster și, după cum se uita acesta la el când privea în sus, și Auster îl iubea pe Paj.

Niciodată și sub nicio formă să nu dezvălui lucrurile și persoanele la care ții.

De aceea m-a pus Saint să-i promit că nu voi spune nimănui că sunt fiica lui.

Am ridicat ochii la vela gabier, care flutura pe arborele mic, sfâșiată de vânt. Se rupseseră și frânghiile cu care erau legate proviziile de pe puntea laterală. Pentru reparațiile astea, Marigold avea să ancoreze două săptămâni pe puțin.

Auster a urcat pe scara de frânghii și a sărit pe punte, împrăștiind apă.

— O fi un recif. Nu văd până la adâncimea aia.

West cerceta suprafața apei.

— Cât de adâncă e?

— De vreo șaizeci de metri? Nu știu sigur.

Am apucat parâma și am tras de ea.

— O eliberez eu.

Dar West a rămas cu spatele la mine.

— Nu.

— De ce nu? Sunt doar șaizeci de metri.

— Măcar atât să facă și ea, a spus Auster încruntându-se la mine, dar umorul i-a iluminat ochii de oțel. Dacă tot ne aduce ghinion.

— Ce tot spui?

— Am votat azi-dimineață, a zis Willa mijind ochii în lumina soarelui.

Sub pielea brună a obrazului îi înflorise un petic roșu, unde probabil că se lovise de balustradă sau de marfa care aluneca pe punte.

— Rezultatul a fost unanim. Ne aduci ghinion, dragorule.

Am râs, lăsând parâma.

— Dacă eliberez ancora, am putea să votăm din nou?

Privirea lui West s-a oprit la mâinile mele însângerate.

— Așteptăm refluxul. Se va desprinde de la sine când se va lăsa corabia.

Willa s-a uitat de jos la el și imediat s-a întors spre mine.

— Deja suntem în întârziere.

West s-a aplecat, inspectându-i opera.

— Cât mai durează?

— Nu mult.

— Și velele?

— Mă ocup eu.

Paj a luat mâinile de pe balustradă și a coborât sub punte.

L-am urmat, luând un felinar de sub arcadă, pe care l-am aprins în timp ce coboram scările. În cabină m-am lăsat în genunchi, bâjbâind pe sub apă până când am găsit-o – cureaua mea. Nu avea niciun motiv să-mi interzică să mă scufund, așa cum nu a avut niciun motiv să mă silească să stau pe corabie la Dern sau să cobor sub punte în timpul furtunii. Dar, eliberând ancora, aș fi putut spune că eu și West eram chit pentru tot ce o fi făcut pentru mine. N-ar mai fi fost loc de dubii și echipajul mi-ar fi fost martor.

Am găsit doar trei dintre uneltele mele, dar mi-am spus că ajungeau ca să eliberez ancora din locul în care s-a împotmolit. Am petrecut cureaua pe lângă brâu și am încheiat catarama, urcând treptele. West era pe puntea superioară, îl ajuta pe Hamish să imobilizeze ultimele lăzi.

Am aruncat ghetele din picioare și am privit în apă, unde parâma se pierdea pe lângă carenă.

— Ce faci?

Auster s-a rezemat de balustradă alături.

— O să trag după ce o eliberez, am spus încet, urcând pe margine. Atunci o să poți s-o ridici.

Auster s-a uitat la mine cu colțul ochiului și a încuviințat discret. Am pășit pe margine și m-am îndreptat, sprijinindu-mă de balustradă.

— Fable, a strigat Hamish de pe puntea superioară.

Buzele Willei s-au întins într-un surâs.

West s-a întors, uitându-se peste umăr, și i-am întâlnit privirea chiar înainte să-mi dau drumul. Chipul lui a dispărut și am căzut, plonjând în apă cu picioarele înainte. Trupul meu s-a scufundat și am lăsat apa rece și sărată să mă înconjoare, înțepându-mi ochii.

Cum am ieșit la suprafață, am auzit vocea aspră a lui West.

— Fable!

L-am ignorat și am întors spatele navei, trăgând aer adânc în burtă, până când m-a umplut până la gât. L-am expirat încet și măsurat și West a strigat din nou.

— Fable!

Am respirat încă de două ori și apoi m-am scufundat. Albastrul tulbure se întindea în toate direcțiile și sedimentele încă se așezau în

urma furtunii clocotitoare. Am ținut un deget pe parâmă, urmând-o în adânc, și curentul mi-a tras părul pe spate în timp ce coboram. Am zâmbit, privind în jur la pustiul nesfârșit. Din copilărie, m-am scufundat aproape în fiecare zi. Apa era casa mea mai mult decât a fost vreodată Jeval.

Adevărul e că-mi plăcea munca de dragor. De fapt, o iubeam.

M-am luat după un banc de pești papagal, ale căror margini violet se unduiau cu fiecare răsucire și întoarcere. Greutatea apei m-a împresurat și am eliberat un fir de aer când s-a ivit bancul de nisip. Stânca neagră se întindea pe fundul nisipos alb ca o fisură șerpuită. Am aterizat ușor cu picioarele pe creastă, lângă ancora prinsă sub piatră. Deasupra, departe, corabia Marigold nu era decât un punct negru pe suprafața apei.

M-am ținut de stâncă, cu usturime în palme, și am lovit în ancoră cu călcâiul. Văzând că nu se mișcă, am luat dalta și ciocanul de la curea și m-am pus pe lucru în margini, sfărâmând piatra cu fiecare lovitură. Bucăți mici și negre au căzut pe fundul mării, un nor tulbure s-a stârnit în jurul meu și, după ce am deschis o fisură suficient de mare, m-am proptit cu picioarele de creasta stâncii și m-am împins în parâmă cât am putut de tare. Setea de aer s-a înfiripat discret în pieptul meu și au început să mă furnice degetele.

Stânca a huruit și a cedat, iar ancora a țâșnit în sus, relaxând parâma. Am tras de ea cu smuciri scurte și, când a început să se miște, am pus picioarele pe brațele ancorei și am privit cum lumina sclipitoare de deasupra se aprindea și se întindea pe măsură ce mă apropiam. Peștii roiau pe sub Marigold, țâșnind printre firele de alge ieșite dintre scoicile care acopereau carena. Am eliberat restul de aer chiar înainte să ajung la suprafață și, când am ieșit, am inspirat cu sete, umplându-mi iar plămânii. West încă stătea aplecat peste balustradă, cu buzele strânse într-o linie fermă. Imediat ce m-a văzut, a dispărut.

Auster și Paj au învârtit de manivelă, ridicând ancora din apă, iar eu m-am întins spre scara din frânghii, pe care îndată au început s-o ridice pe punte. Willa finisa dopul din peretele navei cu un strat de gudron și zâmbea, clătinând din cap.

— Ce-i?

M-am oprit lângă ea, pe scară, trăgându-mi sufletul.

— Nu mă pot hotărî dacă să-mi placă de tine sau să te consider o proastă.

A izbucnit în râs.

I-am zâmbit și am urcat, încălecând balustrada și aterizând cu picioarele pe puntea fierbinte.

West deja se cățăra pe arborele mare, cu spatele încordat, așa cum era de fiecare dată când se enerva. Era obișnuit să i se dea ascultare, iar eu nu eram obișnuită să mi se spună ce să fac.

A urcat, potrivind mâinile și picioarele pe treptele de fier, și a ajuns

să se sprijine de marginile de jos ale velei. A început să aranjeze manevrele, cu cuțitul între dinți și cu părul fluturându-i în față.

Avea dreptate – cu cât mai repede plecam de pe navă, cu atât mai bine. Dar aveam de gând să cobor de pe Marigold liberă de datorii.

Capitolul 19

Numai Willa stătea întinsă în hamac când am intrat în cabină după lăsarea nopții. Cufărul meu încă era plin de apă, dar am deschis capacul și am aruncat cureaua înăuntru oricum. Deasupra, din cabina lui West, se auzeau sunete pârâitoare de pași și lumina lumânărilor se strecura printre crăpături. Nu s-a mai uitat la mine de când mă scufundasem după ancoră și poate că nici nu avea să se mai uite la mine până nu voi părăsi nava. Poate că așa era cel mai bine.

M-am urcat în hamac, atârnând deasupra apei verzui care inundase cabina, și am luat o velă în poală. Ruptura se întindea pe pânză diagonal și am privit-o atent, calculând lungimea de fir care-mi trebuia.

— Îl am de la cinci ani, a spus Willa și am ridicat privirea, văzând că ținea pumnalul întins în față.

L-a întors pe o parte și pe alta în mâinile ei mânjite cu gudron.

— L-am luat de la un bețiv care leșinase în mijlocul drumului la Waterside. I l-am luat de la curea, pur și simplu.

Nu mă așteptam să spună asta.

— De fapt, nu e cine știe ce. Doar că e singurul meu obiect de preț. Am încercat să-l vând la prăvălia din Dern, dar West a reușit cumva să-l ia înapoi.

Am stat cu ochii la velă.

— De ce?

— Pentru că are prostul obicei să ia asupra lui problemele altora.

Am tras acul spre mine, petrecând firul prin țesătură, și, ridicând privirea, am înțeles la ce se referea. Nu se referea doar la pumnal. Se referea la mine.

— De aceea lucrezi pe corabia lui?

A râs cu jumătate de gură.

— Da.

— Dar Paj spunea că te-ai alăturat echipajului încă de la început.

— Toți am crescut muncind împreună în diferite echipaje.

A privit în tavan și în ochii ei a licărit o amintire.

— Când West a pus mâna pe Marigold, a vrut să ia cu el oameni în care avea încredere.

Am legat capătul de fir și am ridicat vela înaintea ochilor ca să mă asigur că cusătura era dreaptă.

— Și cum a reușit un vagabond de la Waterside să ajungă timonierul unui corăbii ca asta?

Willa a ridicat din umeri.

— E West. Știe cum să obțină ce vrea.

— Asta vrei și tu? Să faci comerț în Strâmtori?

— Vreau să nu mor singură, a spus ea deodată cu o voce mică. Nu

pot spune că a fost alegerea mea să trăiesc așa. Dar nu am altă viață.

Mâna mi s-a oprit pe pânză.

— Atât timp cât voi face parte din echipajul ăsta, nu voi fi singură. Cred că e bine să fiu într-un astfel de loc când moartea va bate la ușă.

Nu știam ce să spun. Era o situație tristă și familiară. Mult prea familiară. Rostise cu voce tare singura dorință tăcută pe care îndrăznisem să mi-o pun vreodată. Și în felul ăsta o întrupa prea limpede în carne și oase. O făcea să pară ceva delicat și fragil. Prea ușor de ucis într-o viață ca asta.

— Ce s-a întâmplat cu dragorul de pe Marigold?

— Ce?

— Dragorul care a făcut parte din echipajul ăsta. Ce s-a întâmplat cu el?

Ochii Willei s-au dus la cufărul de la perete, care era gol când am urcat pe navă.

— A furat de la noi, a spus ea simplu.

— Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Nu a fost ca la Crane, dacă la asta te referi. I-am tăiat gâtul înainte să-l aruncăm.

Calmul din vocea ei mă înfiora.

— Și arsura?

— Da, Crane mi-a făcut-o. Bine, de fapt, povestea a plecat de la Zola.

A ridicat mâna, atingând pielea moale și rozalie de pe maxilar.

— S-a întâmplat acum câteva săptămâni, la Ceros.

Îmi venea să-i spun că-mi pare rău pentru ce pățise. Dar știam cum m-aș fi simțit eu dacă cineva mi-ar fi vorbit așa. În unele privințe, era mai rău să fii compătimită decât rănită.

— De ce a făcut-o?

— De la o vreme câștigăm prea mult după gustul lui. Ne-a avertizat de câteva ori și nu l-am ascultat. Așa că a decis să facă o mișcare.

Așa făceau comercianții. Avertismente urmate de pedepse publice în stil mare. Orice i-ar fi pus la locul lor pe cei de sub ei.

— Ce ai de gând să faci la Ceros?

M-am uitat la vela din mâinile mele și am împletit-o frumos într-un dreptunghi.

— Ți-am spus. O să-l găsesc pe Saint și o să-i cer un post într-unul din echipajele lui.

— Nu, adică ce-o să faci când o să refuze?

Am ridicat privirea subit, strângând din dinți.

— Gata cina!

Auster a intrat în cabină înainte să-i pot răspunde Willei, dezbrăcându-și haina și agățând-o de cârlig.

— Nu e cine știe ce, dar se poate mânca.

Willa s-a dat jos din hamac și a plecat capul, ieșind pe coridor, iar eu am urmat-o, urcând treptele după ea. Velele de pe arborele mare și cel

mic erau întinse în vânt și apa neagră șiroia pe sub Marigold. Înaintam repede, dar echipajul nu avea cum să compenseze întârzierea. Pierduseră din inventar în timpul furtunii și acum aveau să piardă și mai mult în comerț.

M-am urcat pe arborele mare și am început să prind vela cusută, legând-o de arbore. Vela a prins vântul deasupra mea când am dezlegat manevrele și am tras de ele. Cerul nopții era negru și gol și stelele se împrăștiau pe el în jeturi unduitoare. Luna nu se vedea și, sub mine, puntea era cufundată în întuneric. M-am rezemat de arbore și m-am lăsat pe manevre, aplecând capul pe spate și simțind pe piele vântul care vuia împrejur.

Dedesubt, echipajul mânca pe puntea superioară, aplecați asupra castroanele cu cereale. Toți, mai puțin West. El era la timonă, aproape invizibil în întuneric. Stătea cu mâinile pe cavile și privea în față, cu chipul reliefat în umbre ascuțite.

Am încercat să mi-l închipui ca băiețel – ca vagabond din Waterside. Atâția comercianți își aveau începutul acolo, luați de pe străzile murdare de câte un echipaj și puși să muncească până la sânge. Mulți își găseau sfârșitul pe mare, dar câțiva urcau în ierarhie și ocupau poziții valoroase pe nave importante, navigând în Strâmtori și unii chiar pe Marea Nenumită.

Când opream la Ceros pe rutele comerciale ale lui Saint, urmăream copiii din Waterside și-mi doream să am și eu prieteni ca ei cu care să mă joc. Habar nu aveam că mureau de foame și că majoritatea nu aveau familii.

După ce vela cusută de mine s-a întins lângă celelalte, am coborât pe arbore. West a văzut că mă apropii și s-a încordat numai atât cât să înțeleg că încă era supărat.

— Nu-mi place să stau cu mâinile în sân, am spus eu, pășind în fața lui, ca să nu mă poată ignora.

— Nu faci parte din echipajul ăsta.

Cuvintele lui m-au rănit, deși nu prea am înțeles de ce.

— Ești pasageră.

— Te-am plătit deja. Dacă o caut cu lumânarea și mor înainte să ajungem la Ceros, banii mei oricum rămân la tine.

Atunci a întors ochii, privindu-mă din cap până-n picioare. Se ascundea ceva în spatele cuvintelor lui, dar, privindu-i chipul, am înțeles că n-avea să-mi destăinuie nimic. Pe corabia asta erau mulți demoni și cei mai mulți păreau să-l bântuie pe West.

— Biroul lui Saint e tot în Strânsoare?

M-am rezemat de stâlpul de lângă el.

— Da.

— Willa crede că n-o să mă primească.

— Are dreptate.

Mâna i-a alunecat pe timonă și a apucat o cavilă.

— Pe tine te-a primit.

— Și am plătit pentru asta.

— Ce vrei să spui?

A formulat cuvintele înainte să mi le spună.

— Nimic nu e gratis, Fable. Știm amândoi că uneori, pentru a supraviețui, trebuie să faci lucruri care apoi te bântuie.

Cuvintele lui m-au dezechilibrat și mai tare. Pentru că vorbea despre bărbatul din ladă. Dar ce era de spus? Bărbatul era mort. Se terminase. Oricât de mult m-ar fi oripilat ce s-a întâmplat, înțelegeam că a fost necesar. Și abia gândul ăsta mă speria cu adevărat.

— Ce te mai bântuie din ce ai făcut? am întrebat eu, știind că nu va răspunde.

În urma acestei nave se întindea un ocean de minciuni. Îl omorâseră pe dragorul lor și pe stewardul altui timonier. Nu știu ce au făcut în Sowan, dar zvonurile se răspândeau în Strâmtori. Mai mult, făceau afaceri pe ascuns, fără știința propriului lor angajator. Saint.

Oricât s-ar fi schimbat de la ultima noastră întâlnire, tatăl meu rămânea tatăl meu. N-ar fi ezitat să-i dea lui West o pedeapsă mai cruntă decât cea pe care o primise Crane de la echipajul de pe Marigold. Nu voiam să se ajungă la una ca asta.

Îmi făceam griji pentru West.

Nu am făcut tranzacții cu el decât pe insulele-barieră, când venea pe Jeval, dar banii lui mi-au asigurat mâncarea și în cei doi ani de când ne cunoșteam nu a ratat nicio întâlnire. Mi-a salvat viața de atâtea ori, încât am pierdut șirul, chiar dacă nu a făcut-o cu intenție.

După debarcare, la Ceros, probabil că n-aveam să-i mai văd niciodată. Și nu voiam să rămân cu griji pentru soarta lui.

— Nu-mi pasă ce ai făcut. Când am apărut pe chei la insulele-barieră, nu aveai nicio obligație să mă ajuți.

— Ba da, aveam, a spus el, cu o privire indescifrabilă.

Cuvintele lui mi-au pătruns sub piele. Mi-au furat aerul din piept. Și tocmai când am dat să-l întreb de ce, a ridicat ochii, îndreptând privirea spre ceva din zare. M-am întors, scrutând orizontul, unde tocmai se ivea o lumină stinsă, portocalie.

Ceros.

Și acolo, în licărele felinarelor, mă aștepta singurul meu viitor.

Capitolul 20

Când am ajuns în port, se crăpa de ziuă. Stăteam la proră, privind cum ne apropiam de oraș, și Auster mi-a legat și ultimul bandaj. Patru ani întregi am visat la momentul când voi ajunge la Ceros și acum, în clipa sosirii, nu mă gândeam decât la momentul în care voi revedea chipul tatălui meu. Mă întrebam ce va spune. Ce va face.

Clădirile de piatră se înghesuiau unele în altele, deșirându-se în jos, pe dealul care se termina la marginea apei. Soarele răsărea în spatele meu și zorii se oglindeau în sticla ferestrelor pătrate, dând impresia că orașul era incrustat cu diamante. Și, suspendate peste tot deasupra lui, atârna o rețea complicată de podețe din frânghii, pline deja de oameni care-și urmau drumul prin oraș.

— Ferește-le de murdărie.

Auster a așteptat să încuviințez din cap, apoi a luat găleata de la picioarele lui și s-a urcat pe arbore.

Am coborât ochii la mâinile mele rănite, legate acum în fâșii de pânză albă. Febra și umflăturile din jurul tăieturilor de la umăr începuseră să se domolească și buza începea să se vindece. În cele din urmă, aveam să rămân cu destule cicatrici care să-mi amintească de călătoria în Strâmtori.

Umbra lui Auster dansa pe punte, se cocoțase printre manevre, deasupra, și era înconjurat de păsările mării, cu aripile întinse în vânt. A aruncat un biban în aer și o pasăre l-a prins în cioc, pe când alta a aterizat pe umărul lui. N-am putut să nu mă întreb dacă ceea ce spunea tatăl meu despre păsări era adevărat. Dacă era adevărat, atunci poate că una dintre păsări era Crane.

Echipajul a pregătit corabia Marigold pentru acostare și, privind la celelalte nave din port, am descoperit că nu eram singurii care veniseră trecând prin furtună. Alte câteva vase din șir aveau arbori spintecați, vele rupte și pereți zgâriați. Echipele de meșteri din port aveau să facă bani mulți în săptămâna următoare, pentru că traiul lor depindea adesea de furtunile care hărțuiau Strâmtorile.

Mai mult de jumătate dintre corăbiile din port purtau stema lui Saint, fapt ce nu mă mira câtuși de puțin. Chiar și după pierderea Ciocârliei, afacerile lui înfloriseră în anii ce au trecut de la ultima noastră întrevedere. Mama mea îl admirase mereu pentru asta, pentru îndârjirea cu care refuza înfrângerea și pentru setea lui de mai mult. Cine știe câte nave avea acum sub comandă.

Willa s-a aplecat lângă ancora principală și eu am ridicat parâma, ca să poată dezlega nodul.

— Dacă află Zola ce a pățit Crane?

— Știe deja.

Am strâns degetele în jurul parâmei. Nu numai pentru West îmi făceam griji.

— Ce-o să facă?

Willa a ridicat din umeri.

— Zola are alte probleme, mai mari.

— Mai mari decât faptul că un membru al echipajului lui a fost ucis?

— Acum mai mulți ani a avut probleme cu un comerciant de pietre prețioase important din Bastian, care i-a năruit afacerea. Nici n-ar putea să înoate în apele Mării Nenumite fără să i se ia gâtul și, pentru că Saint a pus mâna pe comerțul din Strâmtori, e disperat. De aceea stă cu ochii pe noi. Nu poate să-și extindă rutele comerciale, așa că trebuie să se țină pe poziție. Știe că nu poate să se atingă de Saint, dar poate să împiedice avansarea echipajelor mai mici.

Războiul comercial dintre Marea Nenumită și Strâmtori apăruse înainte să se nască tatăl meu. Strâmtorile stăpâneau dintotdeauna producția și comerțul cu rachiu, dar Bastian stăpânea pietrele prețioase. Era nevoie de amândouă ca șefii breslelor să-și umple buzunarele cu bani.

Lumea noastră era pe muchie de cuțit.

— Ce comerciant de pietre prețioase? am întrebat eu.

— Singurul important. Consiliul Comerțului încă ezită să-i acorde lui Holland o licență pentru comerțul în Strâmtori, dar e doar o problemă de timp. Atunci Zola n-o să mai aibă unde se ascunde.

Holland devenise o legendă cu mult timp înainte de nașterea mea. Aceasta conducea, din Bastian, un imperiu care stăpânea comerțul cu pietre prețioase și afacerea lui West era o picătură într-o găleată în comparație cu puterea pe care ea o exercita asupra breslelor. Dacă Consiliul Comerțului i-ar acordat vreodată o licență pentru a face comerț în porturile noastre, toate afacerile autohtone din Strâmtori ar fi dispărut, inclusiv ale tatălui meu.

Dedesubt, pescarii soseau deja cu primele capturi și în aer se simțea un miros puternic de alge. Auster și Willa au aruncat parâmele de acostare bărbaților de pe chei și aceștia ne-au tras încet spre ei, în timp ce comandantul portului a venit spre noi cu un teanc de hârtii sub braț.

— Marigold! a strigat el, oprindu-se la marginea cheiului.

— Cheamă-l pe West, te rog, a spus Willa, mergând la manivela ancorei.

Am privit peste umărul ei spre ușa închisă a cabinei timonierului. Nu-i mai văzusem pe West și pe Hamish încă dinainte de răsărit și mă întrebam dacă pregăteau registrele pentru Saint. Aveau să fie consecințe din cauza pierderilor suferite în furtună și tatăl meu nu era o persoană înțelegătoare.

Am bătut la ușă și am făcut un pas în spate, inspirând adânc și încercând să formulez un fel de rămas-bun. Nu vor mai fi dimineți petrecute pe culmile din Jeval, urmărind orizontul în căutarea velelor

navei Marigold. Nu voi mai călători pe barca lui Speck cu nestemate de apă atârnându-mi greu la curea și niciodată nu-l voi mai vedea pe West așteptându-mă în capătul cheiului. Stomacul îmi tremura și mi se făcea rău. Nu-mi plăcea ideea că nu-l voi mai vedea niciodată. Și nu-mi plăcea faptul că aveam sentimentele astea.

Am auzit pași și ușa a scârțâit, dar, când s-a deschis, am dat cu ochii de Hamish. În spatele lui, pe birou, erau întinse teancuri de bani și hărțile erau înfășurate strâns.

— Ce e? a răsunat vocea lui West din spatele meu și m-am întors, văzându-l sub arcadă.

— A, credeam că erai…

Am privit dincolo de el, spre culoarul întunecat care cobora sub punte.

— Te caută comandantul portului.

A încuviințat din cap, urcând și ultima treaptă, și am descoperit că ținea în mâini cureaua și jacheta mea. Mi le-a împins în brațe și a trecut pe lângă mine.

Am coborât ochii la cusăturile reparate de la pielea umerilor și mi-am mușcat buza de jos. Vorbea serios când mi-a spus că voia să cobor imediat ce ajungeam în port. Mi-aș fi dorit să nu fie un moment dureros, dar era. Eu stăteam pe puntea laterală cu inima în gât, chinuindu-mă să găsesc o formulă prin care să-mi iau rămas-bun, și West abia aștepta să scape de mine.

Am petrecut cureaua pe lângă brâu și am legat-o, simțind roșeața înflorindu-mi sub piele. Mâna mea a găsit stâlpul arcadei și mi-am plimbat degetele pe lemnul uns o ultimă dată, privind corabia. Chiar și cu urmele lăsate de furtună, Marigold tot frumoasă era. Și, într-un anumit sens, aveam să-i duc dorul.

Niște oameni au strigat de jos și Hamish a desfășurat scara. A vârât mâna în haină și mi-a înmânat un pergament strâns.

— O hartă. E un oraș mare.

— Mulțumesc.

Am primit pergamentul, zâmbind la acest gest binevoitor atât de rar.

— Să ai grijă de tine.

Willa și-a înfipt mâinile în șold. Soarele i-a luminat arsura de pe față, făcând-o să pară roșie ca sângele, dar pielea i se vindeca. Și acum, după ce Crane a ajuns pe fundul mării, mă întrebam dacă nu avea să i se vindece și acea parte invizibilă.

— Așa voi face.

A rotunjit colțurile gurii.

— Nu prea îmi vine să cred.

Paj mi-a întins mâna și am apucat-o. A strâns o dată.

— Mult succes, dragorule.

— Mersi.

Din spatele lui, Auster mi-a adresat zâmbetul lui leneș.

— Fable.

West a traversat puntea, cu cămașa strânsă pe trup în bătaia vântului, și s-a oprit lângă mine.

— Îți mulțumesc, am spus eu, întinzând mâna între noi.

Oricare i-ar fi fost motivele, și-a asumat un risc când m-a primit pe Marigold. Dacă n-aveam să-l mai văd niciodată, voiam să știe că atâta lucru înțelegeam.

Nu mi-a luat mâna. S-a foit pe picioare în fața mea, privind oriunde, numai nu la fața mea.

— Ține-ți haina încheiată și cuțitul la îndemână. Nu-ți vinde uneltele, nici măcar pentru mâncare. Și să nu dormi pe străzi.

Mi-a ridicat gluga pe cap și eu mi-am strâns jacheta, încheind nasturii până la gât.

— Nu atrage atenție asupra ta. În orașul ăsta e mai bine să fii un nimeni decât să fii cineva.

A dat să mai spună ceva, dar s-a răzgândit, închizând gura și înghițind în sec. I-am întins mâna din nou, așteptând s-o apuce, și, de data asta, a luat-o. Degetele lui s-au strâns pe încheietura mâinii mele și ale mele pe a lui și am ridicat ochii la chipul lui.

— Îți mulțumesc, West.

Am spus-o pe un ton firav.

Nu s-a clintit. Parcă nici nu respira. Am încercat să-i dau drumul, dar a strâns și mai tare, ținându-mă pe loc. Pulsul de la încheietura mea s-a iuțit când mi-a tras mâna spre el și cicatricea tăiată în antebrațul meu s-a ivit de sub mânecă.

— Vorbesc serios, Fable, a șoptit el. Ai grijă.

Degetele lui mi-au eliberat brațul și am pășit în spate ca să fac loc între noi, cu inima zvâcnindu-mi în piept. Am coborât ochii la punte și am trecut peste balustradă, așezând picioarele pe trepte. Scara se clătina și West m-a urmărit în timp ce coboram, iar când am aterizat cu ghetele pe cheiul aglomerat, ceva m-a izbit imediat dintr-o parte. Am căzut în față și m-am prins cu mâinile de peretele navei, ca să nu cad în apă.

— Cască ochii!

Un bărbat lat în umeri s-a repezit pe lângă mine cu o ladă cu pești pe umăr, fără măcar să privească în urmă.

Am intrat în mulțime, trăgând mâneca jachetei și asigurându-mă că brațul îmi era acoperit. Cheiurile erau animate de afacerile din port, care era pe puțin de șase ori mai mare decât cel din Dern. M-am strecurat printre grupurile de oameni și, când am ajuns la cărarea principală care ducea în oraș, m-am întors o ultimă dată spre Marigold. Se afla într-unul dintre bazinele din capăt, cu lemnul ei auriu și cald de culoarea mierii. West stătea cu brațele încrucișate pe puntea superioară, urmărindu-mă.

I-am întâlnit privirea o ultimă dată, sperând că știa, chiar dacă nu i-o spusesem.

Adevărul e că îi eram datoare. Îi datoram totul.

S-a mai uitat la mine câteva momente și apoi, în sfârșit, s-a întors, dispărând de pe puntea corabiei, iar eu am răsuflat ușurată, în ciuda usturimii din ochi.

Am pășit în râul de negustori ambulanți, care se învârteau unii pe lângă alții de-a lungul rampei spre Waterside-ul din Ceros. Echipajele tocmai sosite în port urcau deja dealul spre cârciumile orașului, unde îi așteptau parteneri de moment și sticle de rachiu.

Biroul lui Saint era cuibărit în Strânsoare, o scorbură jalnică unde nicio persoană cu respect de sine nu-și ducea veacul și afacerile. Majoritatea celor care totuși locuiau acolo supraviețuiau din bunăvoința lui, ceea ce însemna că Saint aduna mulți datornici. Era unul dintre motivele pentru care reușise să clădească tot ce avea. Știa să facă oamenii să depindă de el.

Cineva s-a izbit cu umărul în mine din nou, îmbrâncindu-mă în spate, și m-am împleticit, izbindu-mă de un stâlp. Dar gândul a șuierat ca o șoaptă stinsă, pentru că am văzut ghetele lustruite înaintând sub marginea unui pardesiu lung, albastru-safir.

Am ridicat privirea și haosul portului a încremenit, toate au încetinit odată cu bătăile suspendate ale inimii mele. Aerul îmi ardea în piept și mintea mea gonea în năvala de amintiri care se revărsau și mă înecau.

Bărbatul s-a uitat peste umăr când a trecut pe lângă mine, cu bărbia strânsă în linii ascuțite.

El era. Saint.

Comerciantul care înălțase un imperiu. Tatăl care mă abandonase. Bărbatul care a iubit-o pe mama mea cu patima a o mie de furtuni nemiloase.

A clipit și pentru un moment ochii i-au sclipit sub pălărie, apoi privirea i s-a îndreptat din nou spre chei.

Și, ca și când totul ar fi fost o închipuire, Saint și-a văzut mai departe de drum.

Capitolul 21

M-a văzuT.

M-a văzut și știa precis cine sunt. S-a văzut după încordarea pumnului din momentul în care a privit în urmă, peste umăr. După tremurul din obraji când mi-a întâlnit privirea. M-a recunoscut.

Saint știa că am sosit la Ceros și știa de ce. Așa cum și eu știam de ce și-a continuat drumul. Nu încălcasem promisiunea făcută. Nimeni din Strâmtori nu știa că sunt fiica lui, cu excepția lui Clove, și nu mă așteptam ca Saint să mă primească așa, în public. Nu voia să riște ca lumea să se întrebe cine sunt.

A dispărut în mulțimea de muncitori din port, îndreptându-se cu pași siguri spre corabia mare care tocmai își ocupa locul în bazin. Stema lui era pictată pe vela de la proră.

Mi-am potrivit gluga pe cap mai bine, dar respirația îmi stătea în piept. Mă ardea gâtul și lacrimile îmi înțepau ochii. Pentru că arăta la fel. Cum se putea? Era exact același bărbat chipeș și aspru ca la ultima noastră întrevedere.

A răsunat clopotul care anunța deschiderea casei de comerț, și m-am învârtit în cerc, sprijinindu-mă cu o mână de stâlp. Saint avea să se întâlnească cu timonierii de pe corăbiile lui sosite în port și apoi se va întoarce la biroul lui din Strânsoare. Avea să mă găsească acolo, așteptându-l.

Am urcat scările care ieșeau din port și am ajuns la poarta de fier forjat de la intrarea spre Waterside. Era cea mai jalnică mahala din Ceros, o întindere de văgăuni mizerabile de-a lungul țărmului, dincolo de port. După ele, orașul era un labirint. Străzile și cărările se întortocheau în noduri strânse și oamenii se revărsau pe la toate ferestrele și pragurile de ușă. Fiind cel mai mare oraș portuar din Mările Strâmte, era un centru dinamic de comerț și afaceri, dar nu se compara cu opulența orașelor din Marea Nenumită.

Am scos din sac harta primită de la Hamish și am întins-o pe zidul de pământ de pe străduță. Dacă portul se afla în spatele meu, atunci Strânsoarea era la nord-est. Nu era ușor să ajungi în locul acela și poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care tatăl meu a ales să-și stabilească biroul acolo. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca cel mai bogat comerciant să se refugieze în ungherul cel mai murdar al orașului.

M-am înălțat pe vârfuri, căutând cea mai apropiată scară care urca pe podețe. Dincolo de piața din față, am zărit siluete șterse care urcau mai sus de acoperișuri. Am strâns harta și am vârât-o în jachetă, pornind pe strada principală. Lumea se îmbulzea între clădiri, mergând spre piață sau întorcându-se de acolo cu coșuri pline cu cartofi și cereale.

Strada se revărsa în piață, unde umbrarele și prelatele viu colorate

aruncau umbre rozalii peste târg. În aerul prăfos se simțea un miros puternic de carne friptă și tarabele vânzătorilor se întindeau șerpuitor în rânduri dezordonate, cu mese și cărucioare pline cu fructe, cu pește și cu suluri de stofă de toate culorile.

Mi-am făcut loc, urmărind podurile ca să-mi dau seama unde mă aflu. Țineam cureaua și punga cu bani ascunse în cămașă și nimeni nu putea să ajungă la ele fără să-mi rupă jacheta. Dar, instinctiv, am vârât mâna printre nasturi și am găsit mânerul cuțitului.

O femeie scundă cu un pește uriaș pe umeri și-a croit drum prin mulțime și m-am luat după ea, urmând-o de aproape până când am ieșit în partea cealaltă. Am găsit coada la scară și, când mi-a venit rândul, am urcat frânghiile. Sus, m-a lovit vântul rece care adia pe deasupra orașului și duhoarea străzilor s-a risipit. Am tras aer curat în plămâni și m-am rezemat de rețeaua de frânghii care servea ca perete al podețului, lăsând oamenii să treacă pe lângă mine. Scândurile de sub picioarele mele săltau și se clătinau ușor și am apucat frânghiile între degete, privind peste Ceros. Ziduri înalte din cărămidă și acoperișuri peticite se ridicau la cer în fiecare colț al orașului și rețeaua de poduri șerpuia printre toate.

Am văzut Strânsoarea la est. Era porțiunea cea mai joasă a reliefului deluros și cea mai dens populată. Clădirile șubrede erau îngrămădite unele peste altele ca niște blocuri stivuite precar.

— Domnișoară?

O fetiță s-a oprit și m-a tras de marginea jachetei. Mi-a întins un petic mic de mătase albă cu imaginea unei corăbii brodată cu fir albastru.

— Un bănuț?

Ochii ei albastru-pal arătau aproape albi în lumina strălucitoare.

M-am holbat la pânza șifonată întinsă în palmele ei murdare. Era o corabie comercială mare, cu patru arbori și mai bine de zece vele.

— Îmi pare rău.

Am clătinat din cap și am trecut pe lângă ea.

Am pornit pe podeț, înaintând pe o parte și privind atent. Era o vreme când știam drumul până la Strânsoare pe de rost, dar podurile te debusolau și puteai foarte ușor să mergi în direcția opusă dacă nu erai atent. Am cotit și am luat-o spre est, până când am întâlnit un pod care mergea spre nord. Soarele dimineții târzii se pogora și se oglindea în zona unde portul ieșea târâș din mare. De aici nu puteam nici să identific corabia Marigold printre celelalte nave.

În depărtare au răsunat clopotele din turlă, anunțând închiderea pieței și, după o clipă, un noian de oameni au început să urce scările în șiruri neîntrerupte. Am pășit pe un pod care urca și apoi iarăși cobora și deja simțeam mirosul. Duhoarea din Strânsoare îți ardea nările și nu scăpai de ea zile întregi. Și, pentru cei care locuiau aici, devenea o parte din ființa lor.

Străzile de sub mine au devenit noroioase și întunecate și podul a coborât până jos, terminându-se brusc. Scara întinsă până la pământ era mânjită cu aceeași mizerie. Am ridicat gulerul cămășii de sub jachetă, acoperindu-mi nasul, și am coborât pe scară, ținându-mi respirația. Umbrele clădirilor ascundeau cea mai mare parte din Strânsoare în întuneric, indiferent de ora din zi. Lătrăturile câinilor sălbatici și țipetele sugarilor răsunau pe strada îngustă și am scos harta din nou, încercând să mă orientez.

Arăta la fel ca acum patru ani, doar că era mai mult din toate – noroi, oameni, gunoi. Și, pentru că zidurile clădirilor se înălțau împrejur, abia vedeai cerul deasupra.

Am pornit pe cărarea care se despărțea de drumul principal. Șerpuia printre clădiri, atât de îngustă, încât, în unele locuri, a trebuit să mă întorc cu umărul înainte ca să pot trece. Priviri mă urmăreau de la ferestrele de deasupra, unde haine ude atârnau pe frânghii. Arcada frântă bine știută se înălța peste acoperișuri în depărtare. Fierul ruginit era forjat sub forma unei ghirlande din vele triunghiulare, aceleași din stema lui Saint. Am mers spre ea pe când soarele cobora și temperatura scădea odată cu el.

Cărarea s-a lărgit din nou, terminându-se înaintea unui cerc de uși de lemn. Toate erau verzi, mai puțina una – de un albastru sclipitor, cu un ciocănaș de bronz întruchipând chipul unui demon al mării. Mă privea cu ochi mari și cu limba scoasă.

Biroul lui Saint.

Alte priviri mă urmăreau de deasupra, probabil oameni plătiți de tatăl meu ca să stea de veghe. Dar știam cum să intru. O mai făcusem de sute de ori. Am descheiat jacheta și am dat-o jos, vârând-o pe lungime în curea și potrivindu-mi degetele în crăpăturile peretelui de lut alb și neted. Mâinile mele erau mai mari decât în ziua în care mă cățărasem pe el ultima oară, dar crăpăturile și punctele de sprijin erau aceleași. M-am ridicat, punând piciorul pe ciocănașul ușii, și, apropiindu-mă de marginea ferestrei mici, am sărit spre ea, prinzându-mă de toc cu vârfurile degetelor și trăgându-mă în sus.

M-am prins cu cotul de pervazul de lemn și am scos dalta de la curea. Tăișul a intrat cu ușurință și am împins-o în sus ca să ridic zăvorul. Era o fereastră mică și a trebuit să mă înghesui, aruncându-mi cureaua înăuntru și foindu-mi coapsele până când m-am strecurat prin ea. Am aterizat cu putere pe pardoseală, icnind din cauza durerii ascuțite care mi-a explodat între coaste, și m-am ridicat în picioare.

În cameră era întuneric, numai lumina de la fereastra mică intra în raze frânte. Am bâjbâit după un felinar, pipăind rafturile până când am lovit piciorul unui birou cu vârful ghetei și degetele mele au găsit o lumânare. Am aprins chibritul, am ridicat felinarul înaintea mea și nodul mi-a revenit în gât.

Hărți. Tabele. Liste. Scheme.

Un telescop de aramă cu numele lui gravat pe o parte.

Saint.

Toate erau la fel. Exact la fel, ca și el. De parcă n-ar fi trecut patru ani, de parcă timpul a stat în loc. Tot aici era, încă naviga, încă făcea comerț și se tocmea și construia nave.

De parcă nici n-aș fi existat.

Capitolul 22

Cu patru ani în urmă.

În noaptea aceea a răsunat sunetul ascuțit al clopotului și tatăl meu a venit după mine, smulgându-mă din hamacul în care mă trezisem dezorientată, cu ochii împăienjeniți.

Am înțeles ce se petrecea abia când chepengul a zburat în lături în fața noastră și fulgerul a lovit atât de aproape de corabie, încât m-a orbit și zgomotul mi-a izbucnit dureros în urechi. Am văzut puncte negre care au înăbușit orice fărâmă de lumină și am clipit îngrozită, chinuindu-mă să-mi limpezesc ochii.

Saint m-a acoperit cu haina lui atât cât am încăput și apoi s-a repezit în vântul uruitor, unde ploaia zbura în vârtejuri, fără să cadă într-o direcție anume.

Nu mai văzusem o ploaie ca aceea.

— Mama! am strigat eu, uitându-mă după ea peste umărul tatei, dar pe punte nu mai era aproape nimeni.

Și când am ridicat privirea la încălcirea de nori de deasupra noastră, am țipat. Arborele mare al Ciocârliei se frânsese în două.

Știam ce înseamnă asta. Cu arborele rupt, corabia era pierdută.

Abandonam nava.

M-am luptat cu ghearele ca să mă eliberez din haina lui Saint, alunecând din mâinile lui și căzând pe punte cu atâta putere, încât mi-a zburat aerul din plămâni.

— Fable!

Un val s-a izbit de tribordul navei și l-a doborât din picioare, iar eu am alergat spre chepeng.

— Mama! am țipat, dar nu auzeam nici propria-mi voce.

Se auzea doar urletul vântului. Gemetele corabiei.

Niște brațe m-au cuprins și m-au tras înapoi și înaintea mea s-a ivit atunci un alt chip. Clove. Saint m-a aruncat spre Clove și am alunecat pe puntea inundată până când m-am izbit de el.

Nu a pierdut nicio clipă. Luându-mă în brațe, Clove s-a urcat pe balustradă și a sărit în vânt. Am căzut în întuneric, ne-am lovit de suprafața apei cu o bubuitură ca de tunet și, brusc, s-a făcut liniște. Uruitul furtunii a cedat locul murmurului adânc al mării. Sub suprafață, trupuri nemișcate pluteau în apa neagră și arborii și prorele navelor de mult nimicite se iveau sub noi iar și iar, cu fiecare trăsnet.

Înălțându-ne înapoi la suprafață, m-am înecat și m-am ținut de Clove cu mâini tremurătoare.

Deodată, Saint a apărut lângă noi.

— Înotați! a strigat el.

Încă un trosnet asurzitor a izbucnit ca un foc de tun și am întors privirea în apă. Coca Ciocârliei se frângea în două. Chiar pe mijloc.

— Înoată, Fable!

Niciodată nu mai auzisem tonul ăsta în vocea tatei. Niciodată nu-i mai văzusem chipul schimonosit de groază.

Am tăiat apa, înotând cât puteam de repede, împotrivindu-mă curentului stârnit de navă pe măsură ce se scufunda, trăgându-ne și pe noi după ea. Saint nu m-a lăsat, apărea lângă mine după creasta fiecărui val. Am înotat până când nu mi-am mai simțit brațele și picioare și stomacul îmi era pe jumătate plin cu apă sărată. Când lumina portocalie a unui felinar a licărit în față, am început să mă scufund. Clove m-a apucat de cămașă și m-a tras după el până când am ajuns să plutesc în urma lui. Când am deschis ochii din nou, unul dintre marinarii tatei mă ridica într-o barcă mică.

— Mama… am țipat eu, privind cum prora Ciocârliei se scufunda în zare. Mama, mama, mama…

Saint nu a scos un cuvânt când a urcat după mine. Nu a privit în urmă. Nici măcar o dată.

Am întins vela mică abia dimineața, când rafalele se potoliseră și marea a adormit. Am stat la pupă și am umplut găleți cu apă până când am golit barca. Saint nu-și lua ochii de la orizont. Abia atunci am văzut că bărbatul care mă ridicase din apă era rănit și fața lui palidă îi mărturisea soarta. A murit în doar câteva ore și, la numai câteva clipe după ce și-a dat duhul, Saint l-a aruncat peste margine.

În dimineața următoare am urcat pe țărmul neted al insulei Jeval. Nu mai fusesem pe acea insulă bogată în pyre, dar mama făcuse scufundări printre recifele ei. M-am întins pe nisip, valurile urcau târâș și-mi atingeau picioarele goale și, când Clove a plecat să caute mâncare și apă, tatăl meu a scos cuțitul de la curea.

— Ai încredere în mine? a întrebat el, privindu-mă drept în ochi cu un calm care m-a îngrozit.

Am încuviințat din cap și el mi-a luat mâna cu degetele lui aspre, întorcând-o și expunând între noi pielea moale a antebrațului meu. N-am știut ce avea de gând să fac până când vârful cuțitului a vărsat sânge.

Am încercat să mă eliberez, dar, cu o privire severă, tatăl meu m-a făcut să încremenesc sub atingerea lui. Mi-am ascuns fața între genunchi și m-am străduit să nu țip în timp ce-mi tăia pielea, marcând-o cu linii netede, unduitoare, care se întindeau de la cot până la încheietura mâinii. După ce a terminat, m-a luat pe sus și m-a dus în apă, unde a curățat rana și a legat-o atent cu fâșii rupte din cămașa lui.

Clove s-a întors cu o găleată de scoici cumpărate pe plajă, am făcut un foc și am mâncat în tăcere. Stomacul îmi sălta din cauza durerii care-mi zvâcnea în braț și inima mea suspina după pierderea mamei. Și nu am vorbit despre ea. De fapt, în anii aceia petrecuți pe Jeval nu aveam

să vorbesc despre ea niciodată.

Nu am întrebat ce se întâmplase. Dacă ar fi fost în viață, Saint nu ar fi abandonat-o niciodată.

Am dormit acolo, pe plajă, și, când a răsărit soarele, Clove a pregătit barca. Dar când am pășit în apă în urma lui, tatăl meu a lăsat o mână grea pe umărul meu și mi-a spus că nu merg cu ei. Buzele lui au conturat cuvintele și m-a privit în ochi, cu aceeași expresie indescifrabilă dintotdeauna. Dar nu-l înțelegeam. A spus-o de trei ori până când ideea în sfârșit s-a legat în mintea mea și mâinile au început să-mi tremure pe lângă trup.

— De ce? am întrebat eu răgușit, străduindu-mă să nu vorbesc pe un ton jalnic.

Tatăl meu se enerva când oamenii aveau o atitudine jalnică.

— Pentru că nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Preț de o clipă, mi s-a părut că în ochii lui văd licărul unor lacrimi. Că în vocea lui aud o urmă de emoție. Dar am clipit și acea mască, acel tată pe care-l știam, a revenit.

— Saint…

Nu voiam să mă milogesc.

— Nu mă lăsa aici.

Am privit spre barcă, unde aștepta Clove. Dar el nu s-a uitat la mine, cu umerii încordați și neclintiți ca piatra.

— Promite-mi ceva și o să-ți fac și eu o promisiune.

Am încuviințat din cap nerăbdătoare, gândindu-mă că se răzgândise.

— Supraviețuiește. Scapă de pe insula asta. Și la următoarea noastră întâlnire îți voi da ce-i al tău.

Am ridicat ochii la chipul lui.

— Și dacă n-o să te mai văd niciodată?

Dar el s-a întors fără alte cuvinte, mâna lui mi-a alunecat printre degete și a plecat.

N-am îndrăznit să țip când a urcat în barcă. N-am scos niciun sunet. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji în dâre fierbinți, dispărând sub cămașă. Inima mi se răsucea și amenința să se oprească și toată ființa mea urla pe dinăuntru.

Și când mica velă triunghiulară a dispărut dincolo de orizont, am rămas singură.

Capitolul 23

M-am așezat pe scaunul îmbrăcat în piele din spatele biroului tatălui meu, savurând mirosul cald al fumului de pipă. Cuprindea toate ungherele încăperii, era dulce și aromat și atât de familiar, încât îmi stârnea dureri în piept.

Peste tot vedeam urme ale mamei.

O busolă care-i aparținuse, pe pervazul ferestrei. Unelte de dragor înghesuite într-un cufăr mic pe podea. Lângă ușă, o eșarfă roasă pe margini, de mătase turcoaz, agățată într-un cui ruginit. Dacă închideam ochii, încă aș fi putut să o văd înfășurată pe umerii ei, cu coada împletită și lungă legănându-i-se la spate din mers.

Așa că nu am închis ochii.

Pe înserate am aprins lumânările și m-am dus la fereastră, privind Strânsoarea. La ferestrele întunecate încă vegheau priviri și m-am întrebat dacă aș fi recunoscut unele dintre chipurile acelea. Dacă vreunul dintre ei ar fi recunoscut în mine fetița care cutreierase străzile astea în urma lui Saint.

Am privit peste umăr spre oglinda aurită de pe perete. Argintul deja începuse să se păteze în spatele sticlei, dând privitorului impresia că se află sub apă.

Acolo eram, în centrul ei.

Am înlemnit. Pentru că nu o cunoșteam pe fata din oglindă. Totuși o știam.

Semănam cu ea. Atât de mult, la forme, culori și în unghiul maxilarului.

Anii mă schimbaseră. Eram mai înaltă, firește, dar coapsele mele căpătaseră o curbură de care nu fusesem conștientă. Pistruii care cândva îmi piperaseră nasul se înmulțiseră prea mult ca să-i mai pot număra și mulți dintre ei se îmbinau laolaltă. Părul meu roșcat căpătase o nuanță mai întunecată, care se schimba discret în bătaia luminii. Ceva nu-mi convenea în imaginea asta a mea. Mă neliniștea.

Am ridicat mâna și mi-am atins fața, plimbând vârfurile degetelor pe liniile oaselor. Mâna mi-a încremenit când am simțit-o – ca un curent adânc năvălind înăuntrul meu.

Isolde.

O simțeam, de parcă ar fi fost lângă mine, în cameră. De parcă căldura ei îmi dansa pe piele. Ceva a licărit pe raftul de pe perete și am mijit ochii, fixând privirea asupra unui luciu verde și palid.

Într-o cutie de lemn deschisă am văzut ceva cunoscut. Ceva ce nu credeam că voi mai vedea vreodată.

O durere aspră a înviat între coastele mele și lacrimi fierbinți mi-au răsărit în ochi. Nu era posibil.

Pandantivul simplu stătea în cutie și lanțul de argint atârna peste margine. Un dragon de mare din sidef verzui. Aproape fără valoare. Numai că fusese al ei.

Colierul mamei coborâse asupra mea în fiecare noapte când mă săruta. Se strângea în jurul gâtului ei când ne scufundam printre recife. Îl purtase în noaptea în care a murit.

Atunci, cum se face că era aici?

L-am ridicat cu grijă, de parcă s-ar fi putut risipi, prefăcându-se în fum.

Am auzit voci prin ferestrele de sticlă și m-am uitat afară, strângând colierul între degete.

Haina albastră a lui Saint lucea în lumina stinsă, era singurul lucru luminos de pe strada mohorâtă. Oamenii se dădeau la o parte din calea lui și prezența lui tăcută aproape că lăsa o urmă în spate. Așa a fost dintotdeauna.

Am simțit iar un tremur în oase și am vârât mâna în buzunarul jachetei. Colierul s-a încâlcit printre degetele mele alunecoase și m-am așezat la loc pe scaun. M-am îndreptat de spate, încordând umerii și întorcându-mă spre ușă.

Ghetele lui s-au oprit la intrare și a așteptat un scurt moment, după care a introdus cheia în broască. Am încercat să-mi liniștesc zvâcnetul inimii, dar deja mi se adunau stropi de sudoare pe frunte. Mi-am mușcat buza de jos, ca să-i astâmpăr tremurul.

Ușa s-a deschis, lăsând să intre aerul rece, și bărbatul căruia niciodată nu am avut voie să-i spun tată a apărut înaintea mea, cu ochii albaștri ca gheața reliefați în licărul lumânării.

Am încremenit și n-am mai putut să respir.

— Sunt…

— Fable.

Vocea lui aspră și gravă a răsunat în camera tăcută.

Chiar mă recunoscuse. Știam că mă recunoscuse.

Saint a închis ușa în spatele său și a venit la birou, sprijinindu-se pe el cu ambele mâini, aplecându-se asupra mea și privindu-mi chipul. Am încercat să stăvilesc lacrimile care amenințau să-mi răsară în ochi, dar fără rost. Am așteptat să vorbească și mintea îmi vuia, întrebându-mă ce avea să spună. Ce avea să facă. Dar el doar s-a uitat la mine.

— Mi-am plătit călătoria pe unul dintre vasele tale, am spus eu și vocea părea străină de mine.

— Pe Marigold.

Am încuviințat din cap.

— Da.

Scândurile au pârâit sub picioarele lui când s-a îndreptat și s-a dus la raft, luându-și pipa și umplând-o cu frunze de lumânărică.

— Unde-i Clove?

Navigatorul tatei nu se depărta niciodată de Saint și mă întrebam ce

va spune când mă va vedea.

— Nu mai e.

— Nu mai e?

A aplecat capul deasupra flăcării și a pufăit până când frunzele au început să ardă mocnit.

Dar era de necrezut. Clove și Saint navigau împreună dinainte să mă fi născut. Nu-mi venea să cred că a părăsit echipajul navei tatălui meu. Doar dacă nu cumva…

Am șters o singură lacrimă de la colțul ochiului când am înțeles ce spunea. Clove murise. Și, dacă Clove murise, Saint era singur. Gândul ăsta mi-a dat senzația că mă aflam iar sub apa aceea întunecată și fulgerele explodau deasupra mea fără zgomot.

— Am văzut corăbiile tale la Dern și aici, în port, am spus, schimbând subiectul. Câte ai acum?

S-a așezat pe scaun în fața mea.

— Douăzeci și opt.

Am făcut ochii mari. Mă așteptam să fie în jur de douăzeci. Dar aproape treizeci de vase navigând sub stema lui însemna ceva mai mult decât o afacere de comerț. Dacă avea atâtea corăbii, înseamnă că nu mai era comerciantul în ascensiune pe care-l știam cu patru ani în urmă. Ajunsese în vârful acelei scări.

— Ai reușit, am șoptit eu, zâmbind șovăitor.

— Ce am reușit?

— Ți-ai deschis calea spre Marea Nenumită.

A tras fum în gură și l-a eliberat încet și unduitor printre buze.

— Exact așa cum Isolde…

— Nu-i spune numele.

S-a încordat, mijind ochii.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să-l citesc. Dar Saint era o fortăreață. Un hău fără fund. Foarte puține lucruri erau de natură să-l dezechilibreze și nu-mi închipuisem că unul dintre ele ar fi numele mamei.

Nu era primirea la care mă așteptasem. Nu a fost niciodată o persoană caldă și nu-mi trebuiau îmbrățișări sau manifestări emoționale, dar nici măcar nu mă întreba ce s-a ales de mine după ce m-a părăsit pe Jeval. Cum am reușit să supraviețuiesc. Cum am ajuns la Ceros.

— Am venit pentru ceea ce mi-ai promis, am spus eu și mânia se strecura în cuvintele mele.

Ridurile din jurul ochilor lui s-au strâns și mai tare și s-a uitat la mine îndelung. A prins pipa între dinți și s-a ridicat din nou, hârșâind scaunul de podea și mergând la raft. A luat un braț de cărți prăfuite și le-a așezat pe birou.

— Moștenirea ta, a spus el.

M-am aplecat în față.

— Ce?

A scos un pergament bine rulat din fundul raftului și l-a pus pe birou în fața mea. L-am ridicat încet și mi-a furnicat pielea. L-am întins sub ochii lui și lumânarea s-a revărsat pe o hartă ștearsă. Era Lațul Uraganului.

— Nu înțeleg.

Saint a scos un singur ban din buzunarul hainei și l-a așezat într-un punct din colțul din dreapta, sus, al hărții.

— Ciocârlia.

Pișcăturile din pielea mea s-au extins, cuprinzându-mi tot trupul, până când am ajuns să tremur ca în văpăile unei furtuni.

— Cum?

A așezat vârful degetului pe monedă.

— E aici. E a ta.

Am ridicat privirea la el pe sub gene.

— Am păstrat-o pentru tine.

— Nu te-ai mai întors acolo?

— O dată.

Și-a dres glasul și am strâns degetele în jurul colierului din buzunar. Așa îl obținuse. Se întorsese. Pentru Isolde.

— Dar am lăsat marfa.

— Era o avere în cala navei ăleia…

Vocea mea s-a stins.

— Numai trei oameni au supraviețuit acelei nopți.

Preț de o clipă, mi s-a părut că licărul acelei amintiri l-a îndurerat.

— Numai trei oameni care știu unde s-a scufundat Ciocârlia.

Eu, Saint și Clove.

— Îți aparține.

M-am ridicat, am înconjurat biroul și l-am luat în brațe. Mi-am lăsat fața pe umărul lui și el s-a îndreptat, cu trupul cuprins de încordare. Dar nu-mi păsa. Timp de patru ani, zi după zi, m-am chinuit să mă întorc la el. Și zi după zi m-am întrebat dacă-și va respecta promisiunea.

Și-a respectat-o.

Ciocârlia își ducea somnul în Lațul Uraganului împreună cu mama mea și mă aștepta. Ne aștepta.

Erau destui bani și destule pietre prețioase acolo ca să fac tot ce-mi doream. După patru ani în care mă chinuisem zilnic să strâng bani, nu mai aveam să duc lipsă de nimic.

L-am eliberat și m-am șters la ochi.

— Când mergem?

Dar atunci chipul i s-a schimbat și privirea încruntată s-a relaxat.

— Nu mergem.

M-am holbat la el.

— Am lăsat nava aia pe fundul mării pentru tine. Dacă o vrei, du-te și ia-o.

— Dar credeam…

M-am împiedicat în cuvinte.

— Ai spus că o să-mi dai ce-i al meu.

— Și asta fac.

— Credeam că te refereai la un loc aici.

Vocea mi-a tremurat.

— M-am întors ca să-ți fiu alături. Să intru în echipajul tău.

— Să intri în echipajul meu?

— Sunt un dragor bun și un mag al giuvaerelor și mai bun. Nu sunt la fel de pricepută ca Isolde, dar…

— Nu-i… spune… numele, a tărăgănat vocea lui.

— Nu înțeleg, am oftat eu anevoios.

— N-ar fi trebuit în veci s-o las pe mama ta să pună piciorul pe corabia mea. Nu voi repeta greșeala asta.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră. A încleștat falca și i-am văzut mușchii gâtului încordându-se.

— Mă alungi? Așa, pur și simplu?

— Tocmai ți-am dat o avere!

A gesticulat spre hartă.

Am luat-o și i-am făcut vânt de pe birou. Harta l-a nimerit și a căzut pe podea.

— Nu vreau Ciocârlia. Vreau să navighez sub stema ta.

— Nu.

Lacrimi fierbinți mi s-au rostogolit pe obraji și suflul îngrozit din pieptul meu a devenit tot mai rapid.

— Nu poți să-ți închipui câte a trebuit să fac ca să ajung aici.

— Și așa ai învățat să supraviețuiești în lumea asta, a înălțat el bărbia.

— Asta ce înseamnă?

— Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac pentru tine a fost să te părăsesc pe Jeval.

— Adică cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci pentru tine. Aproape că am murit de foame. Am fost îngrozită!

L-am țintuit cu o privire mânioasă, scrâșnind din dinți. Avea pretenția să-i fiu recunoscătoare pentru infernul în care mă aruncase, ca să se poată mândri cu mine, așa cum ajunsesem.

— Mi-am pierdut mama și căminul. Și apoi te-ai descotorosit de mine pe cel mai apropiat petic de uscat, m-ai lăsat să mă descurc singură.

— Să te descurci singură?

A vorbit încet, pe un ton amar și aspru.

— Cine crezi că a avut grijă să găsești de mâncare? Cine crezi că ți-a pus în buzunar banii cu care ai plătit călătoria?

A ridicat vocea.

Am făcut ochii mari, debusolată.

— Ce crezi că e Marigold, Fable?

— Știu ce sunt corăbiile-umbră. Le folosești ca să induci în eroare, să manipulezi comerțul și să aduni informații. Nu sunt proastă. Probabil că West poartă în spinare o datorie față de tine de care n-o să se poată achita niciodată.

— Ești foarte isteață.

Părea încântat.

— Ce treabă are cu mine?

— Crezi că West ar fi apărut pe Jeval dacă nu l-aș fi trimis eu acolo? Crezi că te-ar fi plătit pentru pyre dacă nu i-aș fi poruncit eu?

Am holbat ochii și am căscat gura. Am întins o mână tremurătoare spre birou, pregătindu-mă pentru ce urma să aud.

— Ce vrei să spui?

— Ți-am purtat de grijă.

Din gâtul meu a izbucnit un suspin care s-a transformat într-un râs amar. Bineînțeles. West a știut precis cine eram. A știut încă de la început. Și, cu doi ani în urmă, când a venit pe mare până la insulele-barieră ca să cumpere pyre, mă căuta, de fapt, pe mine. De aceea nu m-a vrut pe corabia lui. De aceea n-ar fi acceptat să pățesc ceva.

Eram cea mai scumpă marfă pe care o transportase vreodată în Strâmtori.

Am holbat ochii în podea, încercând să opresc camera, pentru că se învârtea cu mine. Toate erau cu fundul în sus. Toate erau sucite.

— Încă nu înțelegi. Poate că nu vei înțelege niciodată. Dar am făcut alegerea cea mai bună pentru amândoi. Ți-ai respectat promisiunea și eu am respectat-o pe a mea.

A luat-o harta și a strâns-o bine.

— Acum a venit vremea să pornești pe drumul tău, Fable.

Încă un suspin mi-a scăpat printre buze și mi-am ascuns fața în mâini, umilită. Am traversat Strâmtorile pentru un bărbat care probabil că nu m-a iubit niciodată. Pentru un vis care nu avea să se împlinească niciodată. În momentul acela mi s-a părut absurd că sperasem la el vreodată.

— Ești puternică și ai o minte ascuțită. Îi vei da de capăt.

— Dacă nu vii cu mine, atunci harta asta e inutilă.

L-am fixat cu privirea, simțindu-mi deodată trupul îngreunat.

— Chiar dacă aș găsi o cale să ajung acolo, n-aș reuși în veci să navighez în Lațul Uraganului fără tine. Numai tu știi drumul printre recifele alea.

A întins mâna spre mine și am tresărit, făcând un pas în spate. Dar a înaintat spre mine și m-a luat de braț, suflecând-mi mâneca de la cămașă până la cot. În lumina pâlpâitoare, pielea umflată și rozalie lucea între noi.

— Aici.

A arătat spre colțul din dreapta, de sus, în capătul celei mai lungi linii a cicatricei.

Am pus piesele cap la cap și o senzație amețitoare, de leșin, s-a adunat în străfundul stomacului meu. Ca și când le-aș fi privit întâia oară, liniile întortocheate au înviat, căpătând formă înaintea ochilor mei.

Era o hartă.

Ticălosul ăsta mândru și încăpățânat gravase pe pielea mea o hartă spre Ciocârlie. Era un drum încâlcit care traversa cimitirul în care își găsiseră odihna de veci două sute de ani de corăbii.

Mi-am smuls mâna, aprinsă la față.

— Ai tot ce-ți trebuie ca să-ți clădești viața proprie.

Se referea la o viață trăită departe de el. Nu era o moștenire. Nici măcar nu era un dar. Era o mită care să mă înduplece să stau departe.

— Fie, am spus eu răgușit. O s-o iau pe drumul meu. Și dacă-ți închipui că ți-aș fi datoare cu ceva…

— Ești fata mea, Fable.

L-am privit în ochi și vocea mea a răsunat cu toată ura care fierbea în mine.

— Sunt fata lui Isolde.

Bărbia lui ca de piatră a tremurat în acel moment, abia simțit, și mi-am dat seama că vorbele mele l-au rănit. Dar le-am spus din toată inima. Am fost proastă să cred că Saint mă va primi înapoi în Strâmtori. Că se va bucura să mă vadă.

Rămăsese același tiran crud și rece.

Și îl uram mai mult decât urâsem orice altceva în viață.

Am luat harta și am pornit drept pe lângă el. Imaginea mea în oglinda aurită a licărit ca o fantomă când am trecut de ea și, când am deschis ușa, duhoarea din Strânsoare a năvălit înăuntru. Am pășit în noroi, vârând harta în jachetă.

Și, de data asta, eu l-am părăsit pe Saint.

Capitolul 24

Am cutreierat podurile în întuneric.

Vântul sărat sufla dinspre mare și eu îmi plimbam mâna pe pereții din frânghie înnodată, urmându-i în orice direcție m-ar fi dus. Nu-mi păsa încotro. Oricum nu aveam unde să mă duc.

Pe lângă mine treceau oameni cu marginile fustelor și ghetele mânjite de noroi și sub mine felinarele prindeau viață pe măsură ce întunericul înghițea orașul Ceros acoperiș cu acoperiș. Când s-a sfârșit podul, m-am trezit singură deasupra unui ungher de oraș pitit după Waterside. Am coborât scara și am aterizat cu ghetele pleoscăind în mâl, pe când ultimele fărâme de lumină portocalie se strecurau pe străzile strâmbe.

— Du-te acasă, fato, mi-a strigat de la o fereastră spartă o femeie cu un voal stacojiu pe cap.

Am tras gluga jachetei peste frunte și mi-am văzut de drum.

Orașul era o încâlcitură de cărări înguste, cu clădiri îngrămădite care ocupau fiecare centimetru pătrat. Mama spunea că Ceros era precum coralul din recife, doar că mai zgomotos. Ființe vii se cuibăreau în toate ungherele și crăpăturile, dar sub apă era doar o tăcere adâncă ce-ți vibra în oase. Mama niciodată nu a iubit orașul așa cum îl iubea Saint. Locul ei era pe mare.

Am scos colierul din buzunar și l-am ridicat astfel încât pandantivul să atârne în lumina lunii.

N-am vrut să-l iau. Nu chiar. Dar, cu fiecare cuvânt otrăvitor care se scurgea printre buzele lui Saint, degetele mele se strângeau în jurul lui cu o putere din ce în ce mai mare. Dacă Isolde nu s-ar fi înecat odată cu Ciocârlia, poate că acum ne-am fi plimbat pe străzile astea împreună. Am fi cutreierat podurile în timp ce tatăl meu studia registrele la biroul lui și ne-am fi întâlnit cu comercianții în port. Am fi cumpărat prune coapte din piață și am fi găsit un loc din care să privim cum soarele coboară peste înălțimi, cu degetele năclăite de la zeama fructelor calde.

Imaginea asta era prea dureroasă pentru mintea mea, ca și când capul mi s-ar fi umplut cu apă clocotită.

— Salut, salut.

Un bărbat a apărut pe cărare, tăindu-mi calea. Ochii îi scânteiau în lumina felinarelor și buzele i se întindeau peste golurile dintre dinți.

Am ridicat privirea la el, ducând mâna la cuțitul de la curea în tăcere.

— Unde mergi?

A făcut un pas spre mine și am scos cuțitul.

— Lasă-mă să trec.

S-a apropiat împleticit, s-a aplecat și a întins neîndemânatic mâna

spre cureaua mea. Până să se echilibreze, am tăiat în sus cu o singură mișcare curgătoare, ciupindu-i marginea urechii cu tăișul.

A sărit în spate, băutura i s-a scurs din ochi într-o clipă, iar eu am sărit după el, făcând trei pași rapizi și încolțindu-l cu spatele la perete. Am ridicat cuțitul și am așezat vârful pe scobitura gâtului lui, apăsând cu suficientă putere cât să-i vărs un singur strop de sânge.

A încremenit, îndreptându-se de spate, și l-am privit în ochi, provocându-l să facă o mișcare. Căutam un motiv să-l rănesc. Voiam o justificare ca să mă aplec în față până când tăișul de oțel i-ar fi intrat în piele. Parcă numai așa aș fi reușit să astâmpăr durerea tăioasă din mine. Să înăbuș fierbințeala cumplită care încă îmi ardea pe față.

Bărbatul a pășit încet într-o parte, înconjurându-mă, și a fugit, risipind un șir de blesteme în întuneric. Am rămas neclintită, privind zidul de cărămidă, până când un zgomot de sticlă spartă m-a făcut să mă întorc. În capătul străduței se vedea lumină de la o fereastră cu un singur oblon care atârna în afară. Când vântul a adus mirosul familiar de rachiu vărsat, am răsuflat și m-am dus direct la ușă.

M-am pitit într-o cârciumă cu lumină chioară în care fiecare petic de spațiu era ocupat de oameni cu mâzga orașului Ceros pe piele și pe haine. Comercianți. Muncitori din port. Echipe de reparatori de nave. Erau înghesuiți în toate ungherele, cu pahare mici și verzi în mâini, iar mirosul înțepător de trupuri nespălate îmbâcsea mica încăpere.

Un singur scaun era liber la tejghea, între doi bărbați înalți, așa că m-am înălțat pe vârfurile ghetelor și m-am așezat pe el. Barmanul a ridicat bărbia la mine și am dus mâna la curea, vrând să scot o monedă.

Mâna mi-a încremenit când am apucat punga. Era mai grea. Mai plină.

Am tras de sfori, desfăcând-o, și m-am uitat înăuntru. Am găsit mai bine de douăzeci de monede care nu fuseseră acolo cu o zi în urmă. M-am pipăit de-a lungul curelei, încercând să înțeleg, moment în care descoperirea m-a trăsnit ca dogoarea unei flăcări.

West.

Mi-am amintit cum stătuse dimineața pe puntea laterală. Îmi umpluse punga. De aceea îmi ținea cureaua în mâini când a urcat din cabină.

— Ei? a pufnit barmanul, cu mâna întinsă.

I-am pus o monedă în palmă, legând punga înainte s-o vadă cineva.

Am încrucișat brațele pe tejghea și mi-am lăsat capul pe ele, holbându-mă la ghete.

West a știut cine eram încă de la început. Și știa precis ce se va întâmpla când voi merge la Saint. Îmi purta de grijă, așa cum făcea de doi ani, cumpărând bucățile mele de pyre pe insulele-barieră. Chiar dacă o făcea la ordinul lui Saint, totuși a făcut-o. Dar banii în plus din punga mea nu îmi ușurau durerea. Doar îmi aminteau că, de fapt, niciun ban nu a fost cu adevărat al meu.

Rachiul a dat pe din lături când barmanul a trântit paharele pe masă și a trecut la următoarea mâna ridicată. Paharele verde-smarald sclipeau ca giuvaierele și l-am ridicat pe primul, inspirând izul de turbă al rachiului și sorbind din el.

Aroma îmi amintea de Saint. Un pahar mic și verde se găsea în fiecare seară pe biroul lui, în fumul cețos din cabina timonierului de pe Ciocârlie, deși n-ar fi trebuit să existe rachiu pe navă.

Voiam să-l urăsc. Voiam să-l blestem.

Dar în minutele care au trecut de când ieșisem pe ușa lui m-a măcinat adevărul că simțeam și altceva față de el în afară de ură. Nu știam nimic despre originile lui, dar știam că se ferea să vorbească despre ele. Și-a construit afacerea comercială din nimic, corabie după corabie, și, în ciuda faptului că mă abandonase și mă trădase, o mică parte din mine încă îl iubea. Și știam de ce. Datorită lui Isolde.

Mama mea l-a iubit pe Saint cu o patimă care ar fi putut aprinde marea în flăcări.

Era un adevăr din cauza căruia îmi venea greu să-i doresc moartea. Dar, după trei pahare de rachiu, mi-am spus eu, orice ar fi fost posibil.

Am plecat capul pe spate, dând tot paharul pe gât, și am strâns din ochi din cauza arsurii din gât. Rachiul s-a dus până jos în stomac și imediat m-am simțit mai ușoară. Căldura băuturii mi s-a revărsat în picioare și m-am rezemat de tejghea.

Singurul suflet din Strâmtori la care aș mai fi putut fugi ar fi fost Clove, dar el nu mai era, cum nu mai era nici mama mea. Gândul ăsta mă apăsa pe inimă și în ochi mi-au apărut lacrimi noi. În tot timpul petrecut pe Jeval, nu m-am simțit niciodată atât de singură cum mă simțeam acum.

— Dragorule, s-a auzit o voce adâncă în spatele meu și am ridicat al doilea pahar, întorcându-mă în scaun.

Zola era rezemat de stâlpul de lemn de lângă bar, cu un zâmbet pe chip. Pălăria îi dispăruse, descoperind un păr lung și negru, cu șuvițe argintii.

— Mi s-a părut mie că tu ești.

M-am uitat la el fără să scot un cuvânt, după care am dat capul pe spate și am golit paharul.

Zola l-a fixat cu o privire aspră pe bărbatul de lângă mine și acesta s-a ridicat îndată, eliberând scaunul. Zola s-a așezat pe el și a pus un ban pe tejghea.

— Ce cauți singură în toiul nopții într-o cârciumă din cel mai periculos oraș din Strâmtori?

Ideea părea să-l amuze.

Barmanul i-a așezat încet înainte trei pahare cu rachiu, cu mare grijă să nu verse niciun strop, iar eu m-am încruntat la el.

— Nu e treaba ta.

— Unde-i echipajul tău?

S-a apropiat de mine.

— Nu-i echipajul meu.

A râs cu jumătate de gură.

— Probabil că-i mai bine așa. Să nu crezi că Marigold o s-o mai ducă mult. Nici timonierul ei.

Am învârtit în cerc, pe tejghea, ultimul pahar cu rachiu.

— Asta ce vrea să însemne?

Zola a ridicat din umeri, cu ochii în paharul lui.

— Doar că West știe să-și facă probleme. Și, în cele din urmă, problemele o să-l ajungă din urmă.

A ridicat un pahar și l-a dat pe gât.

— Am auzit că un dragor pe care nu-l mai văzuse nimeni ar fi dibuit pietre false la Dern. Tu ai fost?

— Nu.

A lăsat coatele pe tejghea, împreunând degetele.

— Știi să minți. Ți-a mai zis cineva?

Ochii mei au alunecat și i-au întâlnit pe ai lui. Asta îmi spusese Koy, chiar înainte de a încerca să mă omoare.

— Nu-i o calitate rea în Strâmtori. Ești dragor, te pricepi la pietre prețioase și știi să minți. Vrei să intri într-un echipaj ori ba?

— Nu în echipajul tău.

M-am întors cu fața la el.

— De ce nu?

— Știu ce i-ai făcut Willei.

Ochii i-au scânteiat și rânjetul de pe față i s-a lungit și mai mult.

— Nu cred că-i nevoie să-ți spun eu câte trebuie să faci ca să supraviețuiești în Strâmtori.

— Nu-mi pasă care au fost motivele tale. Nu mă interesează.

S-a uitat la mine cât am luat și ultima înghițitură de rachiu și, când am ridicat ochii din nou, am văzut că expresia de pe chipul lui se schimbase. Era încruntat și îngândurat, cu capul înclinat într-o parte.

— Ce-i?

A clipit, de parcă, preț de o clipă, ar fi uitat unde era.

— Îmi amintești de cineva.

A spus-o în șoaptă, încât aproape că nu l-am auzit. A golit următoarele două pahare unul după altul și a mai pus un ban pe tejghea, făcându-i semn barmanului.

Cu atâta rachiu gonindu-mi în vene, inima mea a încetinit și zgomotul din încăpere s-a domolit. Toate se întindeau. Lumina părea mai blândă.

Zola s-a ridicat și a vorbit pe un ton mai grav.

— Să ai grijă de tine, dragorule.

Pe tejghea au aterizat încă trei pahare de rachiu și am privit peste umăr. Zola dispăruse și scaunul de lângă mine era liber. Când l-am întâlnit întâia oară, la Dern, a spus că Crane era stewardul lui, dar

corabia lui Zola, Luna, era mult mai mare decât Marigold. Avea un echipaj mult mai mare. Oare îl știa pe bărbatul pe care West și ceilalți îl omorâseră sub ochii mei sau o fi fost un chip pe care abia dacă l-ar fi recunoscut, pe care-l trimisese să ducă la capăt o sarcină murdară? Și oare ce altceva mai făcuse omul acela la ordinele lui Zola?

Am golit încă un pahar și m-am frecat pe față cu podurile palmelor. Noaptea aceea de pe Ciocârlie, anii petrecuți pe Jeval, zilele petrecute pe Marigold. În licărul lumânărilor din cârciumă, toate au năvălit peste mine ca o gloată furioasă. Îmi venea să închid ochii și să nu-i mai deschid până când nu va fi venit iarna peste Strâmtori.

Am așezat la loc al doilea pahar și am tras mâneca jachetei, întinzând brațul în față. Cicatricea gravată de Saint pe brațul meu semăna cu o rețea mânioasă de guri de scurgere ale unor afluenți. Căi umflate și netede șerpuiau până la încheietura mâinii și le-am urmărit cu degetul, oprindu-mă în capătul cel mai îndepărtat, lângă încheietură.

Unde Ciocârlia dormea în adânc.

— Fable?

Am tras mâneca la loc și am strâns brațul la piept, ridicând privirea la Willa. Imaginea ei tremura și se clătina și, brusc, am simțit că sunt pe punctul să cad de pe scaun. M-am prins cu mâinile de marginea tejghelei, ca să mă țin pe loc.

— Ce cauți aici?

S-a așezat lângă mine și s-a aplecat ca să mă vadă la față.

— Câte din astea ai băut?

Am închis ochii, respirând în ciuda senzației de greață care-mi urca încet pe gât.

— Ce-ți pasă?

— Am înțeles, a spus ea, ridicându-se în picioare. Haide!

M-a luat de mână, dar mi-am smucit-o și aproape că am căzut. M-a prins și m-a îndreptat la loc, după care m-am ridicat pe picioare. Mergeam. Traversam încăperea ticsită, care se învârtea în jurul nostru. Când m-am împiedicat și m-am izbit de perete, Willa s-a aplecat și m-a ridicat pe umărul ei.

— Oprește-te! am bălmăjit eu, agitându-mi brațele.

Dar nu m-a ascultat. Am urcat pe niște trepte întunecate și zornăitul unor chei m-a făcut să deschid ochii. Într-o clipă, eram întinsă într-un pat.

— Proastă, a mormăit Willa.

— Cum? am horcăit eu.

— Ți-am spus că încerc să mă hotărăsc dacă te plac sau dacă te cred proastă.

Cuvintele s-au amestecat într-o cacofonie asurzitoare în capul meu. O găleată de tablă a aterizat lângă pat și Willa m-a întors pe o parte, deschizându-mi gura.

— Ce…

Degetul ei mi-a intrat în gât și am lovit din picioare, încercând să mă eliberez. Dar deja vărsam. Willa a ridicat găleata în dreptul feței mele și mi-a dat o palmă pe spinare.

— Ce faci? am tușit eu, îmbrâncind-o.

— O să-mi mulțumesc mâine, când o să ai numai jumătate din otrava aia în vene.

A râs și s-a ridicat în picioare.

— Cum m-ai găsit?

— Te urmăresc de ore bune. Mi-am zis să te trimit la culcare înainte să leșini pe tejghea.

— Mă urmărești? și am împins-o din nou.

— Crede-mă, nu așa aș fi vrut să-mi petrec noaptea, s-a încruntat ea la mine.

— Atunci de ce ești aici?

— Am ordine.

M-a privit de sus, așteptând ca vorbele ei să se așeze și să capete sens. Când în sfârșit s-au așezat, mi-am dat seama că se referea la West. Își ducea sarcina mai departe – mă ținea în viață.

— Ce s-a întâmplat cu Saint?

M-am întors pe spate, cu ochii la grinzi, încercând să opresc lumea din învârtit.

— Fix ce ai spus că o să se întâmple, am mormăit eu.

— Aha!

A strâns brațele la piept și s-a rezemat de perete.

— Și? Îți închipui că ești singura fată din Strâmtori căreia nu i s-au împlinit visurile?

— Pleacă, am gemut eu.

— Vrei un lucru în viața asta?

S-a apropiat, înălțându-se asupra mea.

— Atunci îl iei, Fable.

— Ce tot spui?

— Vrei să navighezi pe o navă comercială.

Nu eram convinsă că voiam să intru într-un echipaj. Voiam să fac parte din echipajul tatei. Dar nu puteam să i-o spun fără să încalc promisiunea făcută lui Saint.

— Știi că Marigold nu are dragor, a spus ea pe un ton egal.

— Și?

A oftat.

— Cum adică și?

Am clipit, gândindu-mă. Dar toate erau prea neclare. Prea începătoșate.

— Dacă vrei un lucru în viața asta, îl iei.

— West n-o să mă primească în veci.

— Ți-am spus. Are obiceiul să-și ia pe cap problemele altora.

Avea dreptate. N-aș fi avut șanse cu niciun timonier de pe chei. Nimeni n-ar fi acceptat să primească un dragor jevalez decât dacă le-aș

fi arătat ce puteam să fac cu pietrele prețioase. Nu-mi permiteam un asemenea risc. Magii nestematelor cădeau pradă comercianților rivali și ajungeau sclavii breslei giuvaiergiilor atât de frecvent, încât talentul ăsta nu era decât un pericol de moarte în plus.

Dar, ca să ajung la Ciocârlie, îmi trebuia o corabie.

— El ți-a spus să mă urmărești?

Încordarea aspră care compunea de obicei chipul Willei a dispărut când s-a așezat la loc pe pat, lângă mine, și m-am întrebat dacă nu cumva băuse și ea vreo două pahare de rachiu.

— Convinge-l să te primească.

Nici acum nu știam exact cu se ocupa corabia Marigold, dar nu putea fi o muncă mai murdară decât a lui Saint. Sau poate că era. În numai câteva zile, descoperisem că echipajul lui West se chinuia să scape de mai mulți dușmani. Înainte să-mi asum provocarea asta, trebuia să aflu precis despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat cu negustorul din Sowan?

Am încercat cu întrebarea asta.

Willa a privit pe fereastră și a răspuns fără emoție în glas.

— West i-a făcut ceva rău unui om bun, pentru că așa trebuia să facă. Și de acum încolo o să trăiască cu povara asta în spinare.

Capitolul 25

Mă dureau toate.

Lumina care intra în cameră îmi străpungea craniul ca un cuțit. Am mijit un ochi, înăbușind imboldul să vărs din nou. Găleata în care îmi deșertasem stomacul peste noapte dispăruse de lângă pat. Fereastra fusese deschisă puțin, lăsând aerul mării să plutească înăuntru, și m-am ridicat încet în capul oaselor. Camera nu se mai învârtea.

Pe o măsuță din colț se afla un lighean cu apă și m-am spălat pe față, clătindu-mi gura atât cât am putut, după care mi-am împletit părul. Șuvițele oglindeau lumina dimineții, făcând nuanța de roșu să pară aproape violet. Cureaua mea era pe podea, lângă pat, și am ridicat punga cu bani, aruncând-o în sus și prinzând-o. Dacă Willa a spus adevărul și West într-adevăr îi ordonase să mă urmărească, poate că aveam totuși o șansă să-l înduplec să mă primească.

Cârciuma deja se animase dedesubt. Clinchetul de cești și vuietul vocilor urcau pe scări și intrau pe sub ușă, și am făcut fiecare pas cu grijă, pentru că-mi zvâcnea capul. Îndată ce mi-am făcut apariția, Willa a ridicat mâna de pe o bancă din colț și un zâmbet larg i s-a ivit pe chip. Și-a mușcat buza, ca să nu izbucnească în râs.

Paj, Auster și Hamish stăteau aplecați peste platouri cu pâine și farfurioare cu unt și m-au salutat cu gurile pline.

— Ia uite ce-a adus rachiul la mal!

Auster a rupt o bucată de pâine și mi-a întins-o. Am clătinat din cap și am găsit un loc liber lângă Paj. Dar Auster mi-a vârât-o sub nas.

— Ai încredere, trebuie să pui ceva în burtă.

Willa mi-a așezat înainte o ceașcă și a umplut-o cu ceai negru aburind. O farfurie care a zăngănit pe o masă în spatele nostru m-a făcut să tresar și durerea mi-a explodat în cap. Mi-am luat fața în mâini și am încercat să respir prin ele.

Auster a pus două cuburi de zahăr în ceașcă. Își adunase părul de pe umeri și și-l legase, iar fața lui era curată.

— Și? Ce s-a ales de planul tău de a naviga pentru Saint?

— N-a… ieșit, am bâiguit eu.

Auster a râs.

— Puteam și eu să-ți spun că n-o să iasă.

— Eu chiar ți-am spus că n-o să iasă, a intervenit Willa.

Și a avut dreptate. Chiar dacă eram fiica lui, Saint tot Saint rămânea.

— Ce ai de gând?

Paj mă privea peste buza ceștii.

M-am ciupit stânjenită de marginea bandajului înfășurat în jurul mâinii. Echipajul ăsta era mai bun ca multe altele, chiar dacă era mic și apăsat de multe probleme. Niciodată nu m-am trezit cu un cuțit de-al lor

la gât, cu excepția nopții în care urcasem scara pe nava lor. Își purtau de grijă unul altuia și făceau comerț cu cap, chiar dacă afacerile lor erau riscante. În burta corabiei Marigold era un hamac liber și adevărul e că nici n-aș fi avut unde să mă duc în altă parte.

Am întâlnit privirea Willei, inspirând adânc.

— Unde-i West?

— Încă n-a coborât, a răspuns ea și ochii i-au fugit la scări.

Am sorbit din ceai cu prudență. Dacă i-aș fi rugat să mă primească în absența lui West, poate că aș fi avut șanse mai mari să câștig votul. Dar West mi-ar fi devenit dușman când ar fi aflat. Mai bine așteptam.

— Probabil că a plecat devreme, a spus Hamish, care și-a scos din jachetă carnetul legat în piele și l-a așezat pe masă. Așadar, Willa, tu și Auster vă ocupați de provizii. Umpleți butoiul doar cu cereale și vom mânca mai puțin.

— Poftim?

Auster părea jignit.

Hamish a oftat.

— Trebuie să fim cât mai economi până la Sowan, ca să putem plăti pierderile și reparațiile.

Auster a clătinat din cap.

— Urăsc cerealele.

— Ei bine, altceva n-o să mănânci până la următoarea vizită la Ceros. Poate și după aceea, l-a fixat Hamish cu privirea. Paj, trebuie să înlocuim funiile de ancorare rupte, dar nu te mai duce la ticălosul ăla din Waterside. Are prețuri prea mari și, după furtuna asta, poate cere și mai mult de vreme ce atâtea nave au nevoie de reparații.

— Și coca? a întrebat Willa și s-a sprijinit în coate. Trebuie să ne întoarcem pe apă cât de curând.

— Echipa pe care am angajat-o a muncit toată noaptea și în dimineața asta ar trebui să termine cele mai urgente reparații. Întâi să mergem pe chei și să vedem ce au făcut. Probabil că West e deja acolo și așa o să-ți pot spune costurile precise ale funiilor.

— Bine.

Paj a întins un strat gros de gem cu dosul lingurii pe încă o felie de pâine.

Hamish a mai făcut câteva însemnări pe hârtie, apoi a închis carnetul și s-a ridicat. Și ceilalți au făcut la fel și i-am privit de jos. Și-au pus căciulile și jachetele și au băut resturile de ceai. Auster și-a umplut buzunarele cu pâinea rămasă pe masă și Paj a adunat resturile de pe masa liberă de lângă noi.

— Haide, dragorule! a spus Willa și a făcut semn cu bărbia spre ușă.

Am ezitat și m-am uitat la ceilalți, așteptând vreo obiecție, dar nu a fost niciuna. Toți patru așteptau în lumina răcoroasă a dimineții, care se aduna prin ferestre în încăpere. Am strâns din buze ca să-mi înăbuș un zâmbet, am dat ceaiul pe gât și am ieșit după ei pe străduță.

— N-o să fie de acord.

Am vorbit încet, ca să mă audă numai Willa.

— Atunci să ții o pledoarie bună dacă vrei să câștigi votul împotriva lui.

Avea dreptate. Nu era nevoie ca West să fie de acord. Îmi trebuia doar o majoritate de voturi. N-ar fi putut face nimic dacă echipajul ar fi decis să mă primească. Nu ar avea de ales decât să se supună.

Willa mi-a făcut cu ochiul și a luat-o înainte, lăsându-mă la urma șirului.

Deasupra, podurile deja erau ticsite de oameni. Am traversat străduțele, cotind pe cărări strâmte și după colțuri abrupte, până când ne-am revărsat pe străduțele pavate din Waterside. Vântul ne-a lovit ca un zid când am pășit în stradă și marea se întindea în fața noastră, în spatele unui șir nesfârșit de nave care se legănau în bazinele lor. Copii desculți roiau în jurul nostru, cu fețe mânjite de cenușă și mizerie, cu palmele întinse.

Vagabonzi din Waterside. Așa cum fusese West.

Nu mi-l puteam închipui, cu părul decolorat de soare și cu pielea aurie, cerșind mâncare la colț de stradă și scormonind prin gunoaie pe străduțe dosnice. Nu voiam să mi-l închipui așa.

Paj a scos pâinea din buzunare și a rupt-o în bucăți, împărțindu-le celorlalți, dar Auster a ridicat bucata lui în aer. Într-o clipă a apărut un stol de păsări care au înșfăcat bucățile din mâinile lui în timp ce mergea.

Willa s-a oprit deodată în fața mea și m-am izbit de ea când un icnet sufocat i-a ieșit din gât. Am simțit furnicături pe fiecare centimetru de piele și am privit în jur, încercând să-mi dau seama ce văzuse pe chei. Paj a întins mâna în spate și a găsit-o pe a lui Auster, Hamish s-a oprit și toate fețele au privit în sus, spre cerul din depărtare.

— Nu!

Cuvântul șoptit s-a frânt în gura Willei.

Am pășit în fața ei și înțepăturile de pe piele mi s-au transformat într-un foc mistuitor când ochii mei au găsit-o.

Marigold.

Arborii ei se înălțau spre cerul albastru cu velele desfăcute și sfâșiate. Absolut toate – pânza albă făcută bucăți, fluturând în vânt.

Paj și Auster au luat-o la fugă, plesnind cu ghetele de piatra umedă, iar Hamish și-a băgat dosul pumnului în gură.

— Ce… cine…? m-am bâlbâit eu.

Dar Willa deja se învârtea în cerc, privind șirul de corăbii ancorate în jurul nostru, până când a văzut stema pe care o căuta. Luna.

— Zola… a mârâit ea.

Am fugit după Auster și Paj, îmbulzindu-ne în mulțimea de oameni care deja se adunase în jurul navei și se holba la ea. Cei doi bărbați pe care Hamish îi plătise să păzească vasul zăceau pe chei în propriul lor sânge cleios, adunat în bălți, cu ochii căscați și goi întorși spre cer.

— West! a strigat Willa, urcând scara cât o țineau picioarele de repede.

Am sărit după ea, cu palmele arzându-mi pe frânghii.

Dar Auster și Paj deja ne așteptau pe punte.

— Nu-i aici, a spus Paj, cu ochii fixați în continuare la velele distruse.

Expresia de pe chipul lui le oglindea pe cele ale oamenilor de pe chei. Era o condamnare la moarte. Costul unui set de vele cu totul noi ar fi golit cuferele și, din cauza timpului necesar pentru reparații, echipajul ar fi întârziat și mai mult pe ruta stabilită. Ar fi pierdut și mai mulți bani după pierderile din timpul furtunii. Pentru un comerciant bogat, cu multe nave, ar fi o lovitură. Pentru un echipaj precum cel de pe Marigold, era sfârșitul.

Obrajii lui Hamish s-au aprins cu o nuanță întunecată de roșu în timp ce frunzărea agitat carnetul, urmărind cu degetul mare rândurile de pe fiecare pagină, înainte și înapoi. Nu aveam cum să ieșim din încurcătura asta prin calcule, argumente și fandări. Zola aplicase o lovitură fatală, iute și precisă.

Willa s-a dus la balustradă, cu fața învăpăiată. La o distanță de trei bazine, Zola stătea pe puntea de pe Luna, cu privirea la noi.

— Îl omor. Îl spintec și-i rup oasele cu mâinile goale cât e viu și respiră, a șoptit ea și lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Mi-a spus, am observat eu, amintindu-mi de Zola în ceața nopții trecute.

— Ce?

Hamish și ceilalți au venit la mine.

— Azi-noapte mi-a spus că Marigold n-o să mai navigheze multă vreme.

Willa a scrâșnit din dinți și sângele i s-a scurs de pe față.

Și nu spusese numai atât.

Să nu crezi că Marigold o s-o mai ducă mult. Nici timonierul ei.

Vântul s-a răcit deodată, răsucindu-se și învârtindu-se în jurul nostru pe puntea goală, până când am strâns brațele pe lângă trup.

Nici timonierul ei…

Același gând parcă s-a strecurat în mințile tuturor în aceeași clipă și toți s-au încruntat aproape simultan.

Brusc, Willa a făcut ochii mari, îngroziți.

— Unde naiba-i West?

Capitolul 26

Paj l-a înșfăcat de haină pe comandantul portului și l-a izbit de stâlp în mijlocul mulțimii.

— Cine i-a văzut?

O rumoare de glasuri a izbucnit în jurul nostru și toți se uitau la Marigold.

— Cine? a răcnit Paj.

Bărbatul s-a smucit din strânsoarea lui și și-a îndreptat gulerul cămășii.

— Ți-am spus, când a răsărit soarele, velele erau deja sfâșiate. Nimeni nu a văzut nimic.

Dacă ar fi văzut, n-ar fi recunoscut în veci. În Strâmtori se respecta o regulă pe care nimeni n-o încălca vreodată. Când vedeai ceva, nu spuneai nimănui. Nimeni nu voia să se implice în asemenea probleme și tocmai pe asta se bizuia Zola. Dacă ar fi fost raportat la Consiliul Comerțului, și-ar fi putut pierde licența pentru sfâșierea velelor altei corăbii. Dar nimeni n-avea să scoată niciun cuvânt.

Comandantul portului a fluturat mâna spre cele două trupuri de pe jos.

— Găsiți-l pe timonierul ăla al vostru. N-am nevoie de banii voștri așa de mult încât să accept harababura asta pe cheiul meu.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit pe cărare și mulțimea s-a risipit încet în jurul nostru.

— Să mergem.

Willa s-a împins printre noi, luând-o înainte spre Waterside.

Am mers în șir, unul după altul, iar Auster și Paj au căutat cu privirea spre umbrele din pragurile ușilor și de la ferestre.

Inima îmi bătea iute în piept și încercam să-mi amintesc dacă în noaptea trecută îl văzusem pe West în învălmășeala din cârciumă. Nu-l văzusem. Sau poate că-l văzusem. Mi-o aminteam doar pe Willa. Pe Zola. Pe bărbatul din stradă, la care sărisem cu cuțitul.

Paj a deschis ușa cârciumii și imediat am urcat treptele de lemn, spre culoarul întunecos. Willa n-a bătut, s-a împins cu umărul în ușă până când a rupt zăvorul și ușa s-a dat de perete în fața noastră.

Camera era curată și pătura de lână cenușie era întinsă frumos pe pat. Mi-a picat stomacul.

West nu dormise aici în timpul nopții.

— Cine l-a văzut ultima oară?

Willa a vorbit pe un ton nesigur. Fragilitatea părea atât de ciudată la ea. Părea ciudată la toți. Erau speriați.

— Gândiți-vă. Cine l-a văzut ultima oară?

— Azi-noapte. A luat cina și…

Auster și-a trecut o mână prin părul negru răvășit, gândindu-se.

— Nu știu dacă l-am văzut urcând pe scări.

— N-a urcat.

Hamish a făcut semn spre măsuța din colț, pe care lumânarea stătea întreagă în sfeșnic. Probabil că nici nu a pus piciorul în cameră.

Willa s-a plimbat agitată pe lângă fereastră, bătând cu degetele în nasturii de la jachetă.

— Hamish, du-te la Saint. Află dacă a auzit ceva. Poate că azi-noapte s-a dus în Strânsoare. Paj și Auster, căutați în toate cârciumile de aici și până-n toate colțurile orașului. Eu și Fable o să mergem la prăvălie după ce vorbim cu barmanul.

Într-o clipă au coborât scările și, îndată ce au plecat, Willa a oftat îndelung și i-au venit lacrimi în ochi.

— Ce te gândești să faci?

I-am privit chipul cu atenție. Furia pe care o văzusem pe chei a dispărut și a rămas numai frica.

— Mă gândesc să dau foc la tot orașul până-l găsesc.

A trecut pe lângă mine și am urmat-o pe scări, direct spre tejghea, unde barmanul aranja pahare verzi curate în rânduri ordonate. Willa a luat o sticlă de rachiu din fața lui și barmanul a ridicat privirea, urmărind-o cu coada ochiului.

— Ce-i, Willa?

Toate semnele de slăbiciune pe care le arătase la etaj au dispărut într-o clipă și în locul lor a apărut fața aspră și rece a unui comerciant.

— L-ai văzut pe West azi-noapte?

A destupat sticla și a luat o gură mare.

Barmanul s-a rezemat pe tejghea, uitându-se când la mine, când la ea.

— Nu, de ce?

— Ai auzit pe cineva vorbind despre el?

În vocea ei se simțea un calm sinistru și privirea îi era aproape pustiită.

— Nu fac comerț cu bârfe, a răspuns barmanul și a ridicat încă un pahar, ignorând-o.

— Acum o să faci.

A întins sticla în față și a întors-o cu fundul în sus. Rachiul s-a vărsat pe tejghea și a curs peste margine, pe scaune, adunându-se la picioarele noastre.

— Ce nai…?

S-a întins peste tejghea, dar Willa luase deja încă o sticlă și a izbit-o de podea. S-a spart în jurul nostru și am înțeles ce urmărea, înainte s-o facă. S-a răsucit pe călcâie și a trecut pe lângă el, spre un felinar de pe perete în care ardeau trei lumânări. L-a luat din cui, ținându-l în fața ei.

— Willa…

Barmanul a ridicat mâinile, holbând ochii la felinar.

Atârna deasupra bălții de rachiu de la picioarele Willei. Știam cu toții ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi scăpat. Cârciuma s-ar fi aprins ca niște vreascuri. Ar fi ars până la temelii și incendiul s-ar fi extins atât de repede la toate clădirile adiacente, încât nimeni n-ar mai fi putut face nimic. Izbucnirea unui incendiu într-un oraș ca ăsta ar fi însemnat moartea tuturor.

Vorbise serios – cum că va da foc la tot orașul.

— Ai auzit pe cineva vorbind despre West azi-noapte? a repetat încet și ceara de la lumânare picura pe pereții de sticlă ai felinarului.

— Poate!

Barmanul a făcut un pas în față și au început să-i tremure mâinile.

— Poate pe un trezorier de la vreo navă comercială.

— Pe cine?

— Nu știu. Jur. A întrebat doar dacă echipajul de pe Marigold înnopta aici.

— Și ce i-ai spus?

Willa a înclinat capul într-o parte.

— Am spus că stăteați aici. Atât. Nimic altceva.

A înghițit în sec.

— Îți jur, nu știu nimic altceva.

— Parcă ziceai că nu faci comerț cu bârfe, a spus Willa și a fixat cu privirea flacăra albă. Dacă nu-l găsesc pe West până la apus, mă întorc aici. Și, înainte să dau foc cârciumii, te pironesc de tejghea.

Barmanul a încuviințat din cap înnebunit și pe fruntea lui luceau stropi de transpirație. Willa era înfiorătoare, cu chipul ei frumos, mutilat de cicatricea cuțitului înroșit. A deschis ușița felinarului și a suflat în lumânări, după care l-a scăpat pe jos și felinarul s-a făcut bucăți, împrăștiindu-se pe pardoseală.

— Haide!

A deschis ușa, inundând cârciuma cu lumină, și am ieșit în stradă.

M-am luat după ea înapoi spre port. Am traversat aceleași cărări pe care am mers de dimineață, dar, de data asta, cu pași repezi. Ghetele noastre pleoscăiau în noroi și ne-am împins cu coatele printre oamenii înghesuiți între clădiri până când ne-a găsit mirosul răcoros al mării, risipind duhoarea orașului. Willa m-a condus departe de cheiuri, unde cocioabele din Waterside erau îngrămădite ca un labirint de clădiri aplecate și putrede.

— Credeam că mergem la prăvălie, am spus eu, străduindu-mă să țin pasul cu ea.

N-a răspuns, cotind când la stânga, când la dreapta, fără să privească în jur. Știa precis unde merge.

Când s-a oprit înaintea unui toc de ușă gol, a vârât pumnalul înapoi în curea, a inspirat adânc și s-a întors spre mine.

— Pot să am încredere în tine?

— Da, am spus eu, uimită că răspundeam atât de repede.

Nici n-am stat să mă gândesc puțin.

— Rămâne între noi două.

M-a privit în ochi un moment și apoi a intrat, plecând capul pe sub prag.

— Numai între noi două.

Mizeria din oraș era și mai cumplită în odaia întunecată și strâmtă. Era un aer stătut și respiram greu. Numai un scaun mic de lemn era lângă fereastră, unde un lighean și o găleată pentru foc alcătuiau un fel de bucătărie.

— Mama?

Am înlemnit, cu gheata plutind peste treapta următoare.

— Hmmm? a răspuns o voce ascuțită.

Ochii mei s-au adaptat încet și o siluetă de femeie subțire ca un băț a apărut în colțul întunecat. Purta un șal violet peste umerii osoși și o dâră de ruj roșu peste buzele subțiri.

Willa s-a aplecat lângă ea, întinzându-i mâna, și femeia a luat-o.

— Willa.

A zâmbit, clipind încet.

În viața mea văzusem o sută de femei ca ea în Waterside. Sărace, flămânde. Își vindeau trupurile comercianților care acostau peste noapte și ajungeau cu burta la gură. De aceea era plin de copii în Waterside.

— Mama, a fost West aici? Azi-noapte? a întrebat Willa încet.

M-am uitat de jur împrejur, căutând în încăpere vreun semn că fusese aici, și ochii mi s-au oprit asupra unui coș cu napi așezat în colț, lângă un borcan cu pești murați și o cutie de ceai nedesfăcută. Poate că West își luase pe cap și problemele mamei Willei.

— Mm-hmm.

Femeia a încuviințat din cap, dar părea obosită.

— Când? Când a venit?

— Azi-noapte. Ți-am spus.

S-a eliberat de mâna Willei și s-a rezemat de perete, închizând ochii.

Willa s-a ridicat și a căzut pe gânduri, măsurând podeaua cu ochii dintr-un capăt în altul.

— De ce să fi venit aici? am șoptit eu.

Willa s-a înroșit la față și mi-a întors spatele, luând o pătură agățată într-un cui pe perete și întinzând-o peste trupul femeii.

— E prea slab, Willa. Trebuie să mănânce, a bâiguit ea.

— Știu, mamă, a șoptit ea. Culcă-te.

Willa a trecut pe lângă mine și eu m-am holbat la femeie încă câteva clipe, privind cum i se lasă fața. Pătutul ei era vechi, cadrul abia se mai ținea și mica încăpere era goală, cu excepția alimentelor.

Am ieșit după Willa, dar am găsit-o încremenită pe stradă.

Am așteptat să se uite la mine.

— Ce căuta aici?

S-a foit pe picioare și a băgat mâinile în buzunare.

— Are grijă de ea.

— De ce?

— Pentru că n-o face nimeni altcineva.

Atunci am priceput, expresia de pe chipul ei a dat-o de gol.

— E… West e fratele tău?

Nu a clipit. Nici nu a respirat.

Niciodată și sub nicio formă să nu dezvălui lucrurile și persoanele la care ții.

— Ceilalți știu? am șoptit eu.

A plecat ochii. Se ascundeau până și de echipaj.

— Dacă spui cuiva, te omor, a spus ea deodată, cu disperare. Nu vreau, dar o voi face.

Am încuviințat scurt din cap. Înțelegeam secretele de genul ăsta. Astfel de informații puteau să-ți răpească totul.

Willa a încremenit, privind peste umărul meu, și m-am întors, întâlnind pe cărare, în față, un băiețel în picioarele goale, ascuns sub haine de bărbat. Și-a frământat mâinile agitat, privind peste umăr, și apoi s-a întors spre Willa.

Ca și când ar fi avut un schimb secret de cuvinte, a luat-o brusc din loc și Willa l-a urmat, alergând după el. Am parcurs drumul întortocheat și băiatul a dispărut iar și iar după colț, luându-ne-o înainte, până când am cotit după o cocioabă și băiatul s-a oprit, a sărit pe marginea unui acoperiș ruinat și s-a cocoțat pe el ca o pasăre. A arătat cu degetul spre un morman de lăzi răsturnate, apoi s-a ridicat peste zid și a dispărut.

Am pășit în oaza de lumină care picta pământul umed și am inspirat scurt când Willa a început să răscolească lăzile, aruncându-le pe jos. A înlemnit și a căzut încet în genunchi când o mână răsfirată a apărut în lumina soarelui.

West.

Capitolul 27

Auster și Paj l-au cărat pe West în sus, pe scările din cârciumă, urmați îndeaproape de doctor, și eu am tras păturile de pe pat. L-au așezat pe el și lumina lumânării i-a atins chipul. Îl bătuseră crunt, avea fața umflată și însângerată, dar nu aveam cum să vedem cât de grave erau rănile.

Doctorul și-a lăsat geanta pe podea și și-a suflecat mânecile cămășii, punându-se pe treabă.

— Apă, cârpe… a mormăit el, să aduci și niște rachiu.

Paj a încuviințat încordat și a dispărut pe ușă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Willa, aplecată peste West, atingându-i ușor cu mâna tăietura deschisă de la fruntea lui.

— Zola, a răspuns el strâmbându-se și inspirând dureros când doctorul l-a palpat cu degetele de-a lungul coastelor.

Mai mult de atât probabil că nu avea să spună.

— N-ar fi trebuit să părăsim corabia. Mai ales după întâmplarea din Dern.

Ochii Willei au fugit la ai mei. West nu a spus nimic despre Marigold, dar trebuie să fi știut ce se întâmplase cu velele.

Paj s-a întors cu toate și West a întins mâna după rachiu înainte ca Auster să apuce să scoată dopul, l-a dat pe gât și a golit mica sticlă. S-a întins la loc, înălțând și coborând pieptul, tresărind din cauza durerii.

Și, de parcă abia acum m-ar fi văzut, a ridicat ochii subit și mi-a întâlnit privirea.

— Ce cauți aici?

Am încercat să zâmbesc, dar n-am fost prea convingătoare.

— Am venit să te adun de pe străzi.

Nu-mi plăcea să-l văd plin de sânge. Mi se strângea stomacul când îl vedeam așa.

Am ieșit pe hol, înainte să mă trădeze expresia de pe față, și am privit toată noaptea cum doctorul a lucrat la lumina lumânării.

Podeaua era plină de bandaje folosite și urme noroioase de pași și West a gemut și a blestemat de fiecare dată când l-au atins mâinile doctorului. Când s-a aplecat asupra lui din nou, West l-a îmbrâncit și aproape că l-a doborât de pe scaun.

Auster a râs lângă mine, ștergând dâra de sânge de pe tatuajul cu șerpi încolăciți de la brațul lui West, dar râdea cu jumătate de gură. Echipajul nu se depărtase de West nici cu cinci metri de când îl urcaseră pe scările hanului și pe fiecare chip se citea o neliniște tăcută.

West s-a ridicat în capul oaselor și și-a mutat picioarele peste marginea patului, aplecându-se în față pentru ca doctorul să-i poată coase rana de după umăr. Pielea care se întindea pe spatele și pe brațele

lui arăta și mai aurie în lumina caldă, dar era plină de vânătăi albastre și negre, ca niște pete de cerneală pe stofa unei haine.

— Câți ani aveai când te-a luat Saint? am șoptit eu, apropiindu-mă de Willa.

A oftat îndelung, privindu-și ghetele, ca și când s-ar fi întrebat dacă să răspundă.

— Nu m-a luat.

— Atunci cum ai ajuns pe Marigold?

— Din cauza nenorocitului ăstuia.

A arătat cu bărbia spre West.

— Un comerciant l-a primit când era un vagabond de nouă ani din Waterside și, după un an, s-a întors să mă ia și pe mine. M-a adus pe navă pe furiș, în toiul nopții, și a doua zi dimineață, când deja eram în larg, s-a prefăcut că descoperă un pasager clandestin.

A zâmbit trist.

— L-a convins pe timonier să mă accepte, pentru că eram mică și puteam să mă urc pe arbori mai repede ca oricine altcineva.

La asta se referise Willa când a spus că nu ducea viața asta din propria-i alegere. West o alesese în locul ei.

— Și s-a lăsat înduplecat?

Willa a ridicat din umeri.

— Nu m-a aruncat peste bord. A spus să învăț să supraviețuiesc, că altfel nu aveam ce căuta pe mare.

— Te gândești vreodată că mai bine nu te-ar fi luat pe corabie? am șoptit eu.

— În fiecare zi, a răspuns ea fără ezitare. Dar n-a vrut să mă părăsească în Waterside. Și acum nici eu nu vreau să-l părăsesc pe Marigold.

Blestemul ăsta îi fereca pe toți cei din Strâmtori care iubeau pe cineva. Dincolo de ușa întredeschisă l-am văzut pe West strângând din ochi când doctorul a rupt firul cu care-l cosea.

— Dar care-i treaba cu tine și cu Saint? m-a întrebat Willa pe un ton coborât.

M-am îndreptat de spate.

— Adică?

— Adică de ce ai vrut să traversezi Strâmtorile ca să muncești în echipajul unui om ca el? Doar nu ai crezut sincer că o să te primească.

Am privit-o fix, strângând din dinți.

— Am…

Doctorul a ieșit pe ușă cu geanta strânsă la piept și a coborât scările bombănind, cu cămașa lui albă pătată acum cu sânge proaspăt. Dincolo de ușă, West se ținea cu o mână de coaste și golea încă o sticlă de rachiu.

— Veniți încoace, a răsunat vocea lui aspră pe hol.

Echipajul a intrat unul după altul în camera înghesuită, uitându-se

toți la West. Era curățat în mare parte, dar era plin de cusături și vânătăile se agravau. Dacă ar fi rămas încă vreo două zile în labirintul din Waterside, poate că acolo și-ar fi dat ultima răsuflare.

— Spuneți.

Și-a atins colțul buzei umflate cu pumnul.

Hamish a inspirat adânc și apoi a răspuns:

— Velele nu pot fi recuperate. Dacă le-am petici, ar ceda la prima furtună. Și, după ce am pierdut stocul de marfă, nu mai avem destui bani ca să pornim iar pe apă.

West a căzut pe gânduri, privind pe lângă noi.

— Dacă ne-am împrumuta până la Sowan?

Hamish a clătinat din cap.

— Nimeni nu ne va împrumuta atâția bani.

— Arată-mi.

A întins mâna și Hamish i-a dat carnetul.

Am așteptat în tăcere în timp ce West frunzărea paginile, plimbând degetul de-a lungul șirurilor de cifre. Când a închis-o, în sfârșit, a oftat.

— Mă duc la Saint.

— Nu, a spus Willa și brațele i-au căzut brusc în lături. Deja ești dator.

— Și o să-mi extind datoria.

— Nu, West, a repetat ea.

— Vrei să ajungi iar să navighezi cu orice echipaj dispus să te primească? s-a răstit el.

Willa a mijit ochii.

— Nu. Dar așa măcar poți să-i dai corabia înapoi. Și sunteți chit.

— Și să pierd Marigold?

S-a holbat la ea uluit.

— E mai bine decât să pierzi și ultima fărâmă de suflet care ți-a mai rămas. N-ai mai scăpa niciodată de așa o datorie.

West s-a uitat la ceilalți.

— Voi ce credeți?

Hamish a răspuns primul.

— Sunt de acord cu Willa. Dar și tu ai dreptate. Singura cale de scăpare e la Saint.

Auster și Paj au încuviințat din cap, evitând privirea mânioasă a Willei.

West s-a ridicat în capul oaselor gemând, cu mâna din nou pe albastrul întunecat care i se întindea pe coaste.

Willa s-a apropiat ca să-l sprijine.

— Unde mergi?

— În Strânsoare. O să ne împrumutăm de la Saint și o să căutăm altă scăpare din dezastrul ăsta.

— Mmm… nu cred că e nevoie să mergi în Strânsoare ca să vorbești cu Saint, a spus Auster, rezemându-se de tocul ferestrei și holbând ochii.

M-am dus lângă el și am privit în stradă peste umărul lui. În lumina stinsă lucea o siluetă purtând albastrul bogat al unei haine scumpe și o mare de oameni se despica înaintea lui.

Saint.

— Ieșiți, a spus West și și-a trecut mâna prin părul ciufulit, prinzându-l după urechi.

Willa m-a luat de braț și a traversat încăperea cu mine.

— Stai!

M-am zbătut, dar Paj m-a luat de celălalt braț și m-a târât pe hol.

— Vrei să înrăutățești situația? s-a răstit Willa.

A deschis ușa de la camera alăturată și m-a împins înăuntru.

— Se poate mai rău de atât?

M-am smucit din strânsoarea ei și Paj a închis ușa, lăsându-ne în întuneric.

Willa a aprins lumânarea de pe masă și am ascultat cum rumoarea din cârciumă s-a stins, după care niște pași grei au tropăit pe scări.

— La o parte! a răsunat pe hol vocea adâncă a lui Saint și ușa s-a izbit de perete.

Eu și Willa am lipit urechile de peretele din scânduri subțiri care despărțea camera noastră de a lui West și s-a lăsat o tăcere stingheră, făcând bătăile inimii mele să-mi sune în tâmple.

— Asta crezi tu că înseamnă să fii timonier?

Saint a vorbit pe un ton calm, dar rece.

Am pășit încet de-a lungul peretelui, până când am găsit o crăpătură prin care intra lumina. Am strâmbat buzele când am dat cu ochii de West. Se ținea drept lângă fereastră, cu fruntea înălțată, în ciuda durerii care cu siguranță îl chinuia. Îl privea pe Saint în ochi, fără clintire.

— Am avut o înțelegere când ți-am dat corabia Marigold.

— Nu mi-ai dat corabia Marigold, l-a întrerupt West.

— Poftim?

— Nu mi-ai dat corabia Marigold, a repetat el.

Saint s-a holbat la el.

— Ți-am dat o oportunitate – șansa să fii timonier al propriului tău echipaj și să-ți începi propria afacere de comerț. În loc de asta, corabia mea zace în port cu velele rupte și echipajul tău te adună pe jumătate mort din Waterside.

— Zola…

— Nu vreau să vorbim despre Zola. Vreau să vorbim despre tine, a ridicat Saint vocea. Dacă ai probleme cu alți comercianți, le rezolvi.

— Da, domnule.

— Întoarce-te pe mare și caută o cale să rezolvi registrele alea.

West a plecat ochii în podea.

— Nu pot.

Saint a încremenit.

— Poftim?

— Nu mai am bani să cumpăr vele noi. După furtună.

Saint a mijit ochii ca un șarpe și i s-au umflat nările.

— Vrei să-mi spui că ești imobilizat?

West a încuviințat din cap scurt.

— Și vrei să-ți fac eu rost de vele noi?

— Adaugă-le la datoria mea.

— Nu, a șoptit Willa lângă mine.

După o clipă, Saint a spus și el:

— Nu.

West a ridicat ochii, evident surprins de răspunsul lui.

— Nu-ți aduci mizeria la ușa mea și nu o cureți pe banii mei. Dacă nu ești în stare să rezolvi problema, nu ai ce căuta pe nava aia.

Mușchii din obrajii lui West s-au strâns, dar și-a stăpânit furia care-i zvâcnea sub piele.

— Am treabă și tu îmi stai în drum, a mai spus Saint și marginile hainei i s-au învârtit în jurul ghetelor când s-a întors, dar apoi s-a oprit, cu mâna pe zăvorul ușii. Și dacă cumva aud că a aflat cineva despre marfa pe care ai adus-o de la Jeval, o să-ți găsești echipajul împrăștiat în bucăți în tot orașul.

West a încordat mâinile pe curea.

— Despre asta e vorba? Despre ea?

Senzația de foc s-a zbătut în pieptul meu și brusc mi-am dat seama că-mi țineam respirația.

— Deci asta e o pedeapsă, a spus West și a făcut un pas spre Saint.

— Spune-i cum vrei. Sarcina ta e să faci ce-ți spun. Nu faci nicio mișcare fără aprobarea mea. Dacă nu-ți convin condițiile astea, află că pe cheiurile astea sunt o sută de oameni dispuși să-ți ia locul.

— Dacă n-o luam de pe Jeval, în clipa asta ar fi legată de recif, cu oasele curățate.

— Fable știe să se descurce, a spus Saint pe un ton aspru.

Willa s-a întors spre mine holbând ochii.

— Atunci pentru ce am pierdut atâția bani mergând pe insula aia o dată la două săptămâni în ultimii doi ani? Amândoi știm cine s-ar fi ales cu gâtul tăiat dacă pățea ceva. Am adus-o aici ca să salvez viețile amândurora.

Tatăl meu a strâns din dinți și greutatea furiei lui umplea tot aerul.

— Nu vreau să te mai văd până nu rezolvi mizeria asta. Altfel, nu Zola va veni după tine. Eu voi veni. Și eu nu te voi lăsa respirând.

Ușa s-a izbit din nou, făcând pereții să tremure, și pașii lui Saint s-au retras în jos, pe scări. M-am dus la fereastră și l-am văzut ieșind în stradă. Și-a încheiat meticulos nasturii de la gulerul hainei și a dispărut în întuneric fără să privească în urmă.

Willa a strâns brațele la piept, uitându-se la mine, și ceilalți au apărut în spatele ei, în pragul ușii.

— Ai să ne spui ceva?

— Da, am oftat. Trebuie să vorbim.

Capitolul 28

West era la fereastră când am intrat pe ușă, cu ochii la stradă.

— West…

Willa a întins mâna spre el, dar s-a ferit de atingerea ei.

— N-o să ne împrumute banii. Putem folosi miza.

Toți au tăcut, cu ochii la el.

— Nu putem, a spus Auster. Am convenit să n-o folosim niciodată.

— Am jurat, a șoptit Paj în spatele lui.

O tăcere subțire s-a lăsat între noi și a fost prima oară când am simțit cele mai discrete fisuri în zidul echipajului.

— Ce-i miza? am întrebat eu.

— E vorba de banii pe care i-am strâns dintr-o afacere separată de care ne ocupăm. Sunt pentru… vremurile de după.

Spre surprinderea mea, cel care a răspuns a fost Hamish. Poate pentru că nu mai avea importanță.

— Vremurile de după?

A dat jos ochelarii de pe față și i-a lăsat să-i atârne de degetele.

— De după ce ne vom fi achitat față de Saint.

— Numai dacă ne dăm acordul cu toții, s-a corectat West. Avem destui bani ca să cumpărăm vele și să acoperim pierderile din timpul furtunii.

Se străduia să pară sigur pe sine.

— Pot plăti o navă să mă ducă mâine la insulele de coral.

Desigur. Insulele de coral erau un depozit secret.

Toate echipajele aveau așa ceva. Era o prostie să ții tot avutul într-un singur loc, de vreme ce navele se puteau scufunda și birourile din orașe puteau fi jefuite când erai plecat pe mare. Orice echipaj cât de cât întreg la minte avea mai multe depozite secrete în care își ținea banii.

— Ne-au trebuit doi ani ca să strângem atâția bani, a spus Willa.

West a ridicat din umeri.

— E singura opțiune.

Dar nu era adevărat. Și, dacă eram într-adevăr hotărâtă să încerc să obțin un loc în echipaj, acum aveam șansa cea mai bună. Am băgat mâna în jachetă, dibuind dragonul de mare cu degetele, și am deschis gura, cu un gol în stomac.

— Nu e singura opțiune, am spus eu, întâlnind privirea lui West.

În camera s-a lăsat iar tăcerea și pielea mi s-a aprins când au întors ochii la mine. Spunând-o, nu mai aveam cale de întoarcere.

— Ce? m-a întrebat Hamish bănuitor.

— Știu o altă cale de a rezolva problema, am spus eu, îndreptându-mă de spate. Dacă o vreți.

Hamish și-a pus ochelarii la loc.

— La ce te referi?

— Primiți-mă pe Marigold ca dragor și eu o să vă fac rost de vele, am spus eu și cuvintele au curs într-o singură răsuflare.

— Nu, a răspuns West categoric.

Dar Willa a devenit curioasă.

— Și cum o să faci mai exact?

— Are importanță? Pot să vă iau vele. Dacă mă faceți dragorul vostru, o să vă fac rost de suficienți bani cât să vă puteți achita pe loc față de Saint.

Auster s-a desprins de perete.

— Ce tot vorbești?

— Ăsta-i târgul.

Încă eram cu ochii la West.

— Nu, a repetat el, de data asta cu un licăr de mânie.

Willa s-a uitat când la mine, când la el.

— De ce nu? Dacă știe cum să…

— Nu există nimeni mai potrivit pentru echipajul ăsta. Sunt un dragor priceput, am adăugat eu.

— Nu!

Am tresărit, făcând un pas în spate. Ceilalți s-au privit între ei derutați.

Willa s-a holbat la el.

— Nu avem dragor. Spune că o să pună banii pentru vele și că o să ne ajute să ne eliberăm de Saint. Și răspunsul tău e nu?

— Chiar așa. Nu o primim.

— De ce nu? a insistat Willa.

I-am dat lui West o ultimă șansă, lăsând tăcerea să se aștearnă din nou. Secretul îmi ardea în gâtlej ca rachiul în care mă înecasem cu numai o noapte în urmă. Era ceva ce nu am mai spus niciodată cu voce tare. Ceva ce am jurat că n-o spun niciodată. Dar Saint își încălcase promisiunea față de mine. Mi-a lăsat Ciocârlia, dar nu mi-a dat ce era al meu. Nu mi-a dat ce-mi datora.

Acum aveam să-mi încalc și eu promisiunea.

— N-o face, a șoptit West, citindu-mi gândurile.

— Saint e tatăl meu.

Încordarea din cameră a atins noi culmi și un fior mi-a alunecat pe piele. Nu puteam să mai retrag cuvintele astea niciodată.

— Ce naiba… a exclamat Willa.

— De aceea a venit West pe Jeval o dată la două săptămâni. De aceea ați cumpărat pyre de la mine și numai de la mine. Saint v-a pus să-i purtați de grijă fiicei pe care a abandonat-o la capătul Strâmtorilor. Abia la Dern am înțeles că munceați pentru el.

Mi-am dat seama după expresiile lor că au înțeles că era adevărat. Era o poveste prea smintită ca să nu fie adevărată.

— Când i-a dat corabia Marigold lui West, înțelegerea mă viza și pe

mine. Și ai dreptate, am spus întorcându-mă spre Willa. V-ați vândut sufletul unui om fără suflet. Nu veți achita Marigold niciodată. Mereu va găsi o cale să vă îndatoreze. Așa face el.

— Dacă Saint e tatăl tău, atunci…

Vocea Willei s-a stins.

— Mama mea a fost Isolde. De aceea pot să fac ce fac cu pietrele prețioase.

— Ești un mag al nestematelor.

Am încuviințat din cap.

— N-o să fii dragor pe Marigold, a spus West pe un ton egal, dar arăta de parcă își folosea și ultimii stropi de energie rămași. Saint n-ar permite asta în veci. Și, chiar dacă și-ar da acordul, o să ne taie beregatele la toți dacă pățești ceva.

Dar, alături de el, Auster părea amuzat.

— Ție ce-ți iese?

Am foit picioarele, înghițindu-mi rușinea.

— Nu mai am nimic. Saint nu mă vrea.

S-au uitat toți la mine cu ochii căscați.

— Dacă mă primiți, o să fac ca Marigold să se întoarcă pe mare și o să umplu cala cu destui bani cât să vă plătiți toate datoriile. Asta e oferta mea.

— Cum o să faci una ca asta? a întrebat Hamish, atent să evite privirea lui West.

— Am ceva. Ceva despre care nu știe nimeni. Ne așteaptă sub ape s-o luăm.

— Ce anume? a spus Paj în sfârșit.

— Nu vă spun decât dacă acceptați propunerea mea.

Paj a oftat.

— Nu ajunge să dragăm un recif ca să scăpăm de beleaua asta, Fable.

— Nu-i vorba de un recif. Și ajunge fără doar și poate ca să-l plătiți pe Saint.

Buzele Willei s-au întins într-un zâmbet și ochii i-au strălucit.

— Lăsați-ne, a spus West și s-a întors cu fața la fereastră.

Văzând că echipajul nu se clintește, a strigat:

— Lăsați-ne!

Ceilalți au ieșit pe rând, fără niciun cuvânt. Am pus zăvorul și m-am rezemat de ușă, privindu-l. Cusăturile îi șerpuiau pe umăr și dispăreau, continuând sub omoplat. Până și în postura asta, era chipeș.

— Cum funcționa? am întrebat eu încet.

West a privit în stradă și numai jumătate din chipul lui se vedea în lumină.

— Ce anume?

— Cumpărați pyre de pe Jeval, îl vindeați la Dern și-i dădeați profitul lui Saint?

A clătinat din cap.

— Nu i-am dat profitul. Nu-l voia.

— Adică l-ai păstrat?

— E în depozit. Toți banii. Banii pe care ți i-am dat când am sosit la Ceros au venit de acolo.

Deci pentru asta ne opriserăm pe insulele coral, în drum spre Dern.

— Atâta vreme am crezut că îmi croiam drumul de una singură. Credeam că învățasem să supraviețuiesc, am șoptit eu.

— Chiar așa e.

— Nu-i adevărat. Pe insula asta m-am salvat de la foamete numai datorită ție.

Cuvintele mele au părut să-l stânjenească. A coborât ochii la podea, între noi.

— Puteai să-l minți pe Saint și să nu fi venit. N-ar fi aflat niciodată.

— Nu i-aș face una ca asta.

— Și totuși te ocupi de afaceri proprii și câștigi pe seama registrelor lui?

— Asta e altceva, a spus el simplu.

— Doar nu-l admiri pe bărbatul care vă are la degetul mic?

— Nu ai cum să înțelegi, a mormăit el.

— Ești convins?

A părut să se gândească sincer la întrebarea mea înainte să răspundă.

— Un comerciant m-a luat din Waterside și m-a urcat pe o navă când aveam nouă ani. M-a învățat tot ce știu despre navigare și comerț, dar era un om rău. Saint m-a cumpărat de pe nava aia și m-a luat pe a lui. E un ticălos, dar numai datorită lui nu răzuiesc scoici de pe carene în port și nu putrezesc pe fundul mării.

Nu voiam să-mi închipui la ce se referea West când spunea că comerciantul era un om rău. Îmi dădeam seama din felul în care înghițea printre cuvinte că-i era rușine de ceea ce i s-o fi întâmplat.

— Așa s-a convins că putea să aibă încredere în tine, am spus eu. Se pricepe la asta – are grijă ca toată lumea să-i fie îndatorată atât cât trebuie, nici mai mult, nici mai puțin.

— E deștept.

Am clătinat din cap.

— Cum poți să-l aperi după ce a făcut ce a făcut adineauri? S-a dezis de tine.

— Pentru că avea dreptate. Eu sunt cel responsabil pentru echipajul și nava mea. Și nu s-a dezis de noi; doar că n-o să ne scape de la ananghie.

M-am holbat la el, fără cuvinte. West chiar îi lua apărarea.

— Ai dreptate – îl admir. Comercianții din Marea Nenumită se așteaptă ca, în cele din urmă, Strâmtorile să le cadă în mâini. Saint le dovedește că putem să ne ținem pe poziție.

N-aș fi recunoscut-o în veci, dar o parte din mine era mândră, chiar dacă restul îl ura. Și în clipa aceea mi-am dat seama că West era, poate,

singura persoană care înțelegea cum aceste două sentimente puteau exista laolaltă.

— În cât timp o să vă puteți achita față de el?

Nu a răspuns.

— În cât timp?

West a ridicat mâna și s-a prins iar de coaste, ca și când l-ar fi durut. Nu pricepeam cum de se ținea pe picioare.

— Șaisprezece ani.

Am făcut un pas spre el și am așteptat să mă privească în ochi, după care am spus:

— Șaisprezece ani sau o singură noapte?

— Ce?

— Poți să petreci șaisprezece ani punând ban pe ban ca să-ți plătești datoria față de Saint. Sau poți s-o faci într-o singură noapte. Împreună cu mine. Gata cu munca de corabie-umbră. Gata cu rapoartele și spionajul și cu ordinele de genul celor pe care le-ai îndeplinit la Sowan.

A încremenit și mi-am dat seama că vorbele mele l-au rănit. Nu voia să aflu ce se întâmplase la Sowan.

— Nu pot să te iau, Fable, a repetat el, trecându-și o mână prin păr și strângându-l de pe față.

— Crezi că nu m-aș descurca.

— Ai locuit patru ani pe Jeval. Știu sigur că te-ai descurca.

— Atunci care-i problema? Saint?

Și-a privit ghetele, cu maxilarul zvâcnind.

— Saint are singura afacere din Strâmtori cu rute pe Marea Nenumită, de când navele lui Zola au fost oprite. E singurul concurent legitim al comercianților din Bastian. E un statut pentru care orice comerciant din Strâmtori ar fi dispus să-și taie brațul și, dacă cineva ar afla cine ești, toți ar încerca să se folosească de tine împotriva lui Saint.

Era o observație corectă. Dar, până să pot răspunde, a început să vorbească din nou.

— Dar, mai mult de atât, nu am încredere în tine.

— Ce?

— Tocmai ai încercat să întorci împotriva mea propriul meu echipaj.

Am căscat gura.

— Am…

— I-ai manipulat pe singurii oameni din viața mea în care am încredere. Depind de ei.

— Nici n-ai binevoit să mă asculți. Mi-am dat seama că, aflând cine sunt, o să asculte ce am de zis.

— Nu așa funcționează echipajele.

A oftat îndelung.

— Atunci învață-mă tu.

West a băgat mâinile în buzunare, tăcând câteva momente.

— Dacă ai fi nevoită să alegi între noi și Saint, l-ai alege pe Saint.

Am râs.

— De ce să fac una ca asta? El nu m-a ales niciodată.

— Vrei să navighezi pe Marigold numai pentru că Saint te-a refuzat, a încercat el din nou.

— Iar tu ești timonier pe Marigold numai pentru că Saint te-a ales ca timonier pe corabia lui umbră. Nu are importanță cum am ajuns aici, West. Suntem aici. Am nevoie de cineva căruia să-i pot încredința viața mea.

A strâns sever din buze.

— Tu nu ai încredere în mine, dar eu am încredere în tine, am spus coborând vocea.

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine.

Am încrucișat brațele la piept, luându-mi ochii de la el.

— Te-ai întors.

— Ce spui?

— În fiecare noapte am stat pe culmile din Jeval, deasupra țărmului, închipuindu-mi velele navei tatălui meu la orizont. Sperând că o să se întoarcă după mine.

Am făcut o pauză.

— Nu s-a întors – tu te-ai întors.

Atunci a ridicat ochii, întâlnindu-mi privirea.

— Vreau să fiu dragor pe Marigold. Vreau să vă scap de Saint.

West s-a rezemat de peretele din spatele lui, scărpinându-și bărbia.

— Nici n-ar fi trebuit să te las să urci pe Marigold.

— Ce importanță au cele întâmplate pe Jeval pentru situația de acum?

— Cea mai mare importanță.

— Tocmai i-ai spus lui Saint că m-ai luat cu tine ca să-ți salvezi pielea.

— Te-am luat de pe Jeval pentru n-am vrut să te las acolo, a izbucnit el. Nu puteam să te las acolo.

Erau primele cuvinte pe care mi le adresa în care simțeam greutatea adevărului.

Am încercat să-l citesc, studiind umbrele care-i dansau pe față, dar se vedeau numai unele părți din el, ca de obicei. Era mereu rupt în bucăți, niciodată întreg.

A tăcut un timp și apoi a făcut un pas spre mine.

— O să votez să te primim ca dragor.

Căldura lui s-a strâns în jurul meu.

— Dacă-mi spui că înțelegi un lucru.

— Ce anume?

Ochii lui mi-au cercetat chipul.

— Nu-mi permit să țin la altcineva, Fable.

Sensul cuvintelor lui a umplut spațiul mic dintre noi și mi-a dat senzația că pereții se strângeau în jurul meu. Pentru că știam de ce a

spus asta. Se vedea în felul în care ochii îi cădeau uneori la gura mea când se uita la mine. În felul în care vocea i se îngroșa puțin când îmi spunea numele. Votând să fiu primită în echipajul lui, West își asuma un alt fel de risc și acum, în momentul acesta, îmi îngăduia să-l văd.

— Spune-mi că înțelegi.

A întins mâna între noi, așteptând.

Nu era doar o recunoaștere a unui adevăr. Era un contract.

Așa că i-am întâlnit privirea, i-am strâns mâna și, fără niciun tremur în voce, i-am spus:

— Înțeleg.

Capitolul 29

Un singur felinar lumina Marigold când am traversat cheiul pe întuneric.

Corăbiile pustii pluteau în port ca niște uriași adormiți, echipajele se înecau cu băutură în oraș și numai muncitorii din port plătiți să păzească bazinele erau aici. Până și Waterside părea pustiu, fețele mici care de obicei se aliniau pe străduțele dosnice dispăruseră. Ceros părea mult mai mic în întuneric, dar eu mă simțeam mai mare în interiorul lui.

Ajungând la bazinul în care era ancorată Marigold, ghetele mele s-au oprit pe pata de sânge de pe chei unde dimineață zăcuseră cele două trupuri. Fusese curățată minuțios, dar urme roșii intraseră în lemn. Încă îi vedeam, le vedeam siluetele chircite în soare, și m-am întrebat cine au fost. Probabil oameni sărmani care lucrau cu noaptea ca să câștige niște bani în plus. Era un sfârșit jalnic, să mori prins la mijloc în conflictul altora.

Scara era coborâtă și mă aștepta, iar eu am privit în sus și am pus mâinile bandajate pe trepte. Mă așteptasem să nu mai pun niciodată piciorul pe puntea corabiei Marigold, dar acum avea să devină căminul meu. Echipajul ăsta avea să devină familia mea. Și, așa cum vântul își schimba direcția înaintea celor mai imprevizibile furtuni, simțeam că totul avea să se schimbe.

Am încălecat balustrada și am văzut că ceilalți deja se adunaseră pe punte, în cerc, în jurul timonei. Arborii pleșuvi se înălțau deasupra noastră ca niște schelete, întinzându-se în negură până când dispăreau. Pânza sfâșiată zăcea acum în cală, făcută sul.

West stătea cu ochii la punte când am ocupat un loc lângă Willa și în postura lui se citea încordarea. Își dăduse acordul, dar fără tragere de inimă, iar asta mă rănea mai mult decât aș fi fost dispusă să recunosc.

— Ești sigură, dragorule?

Willa s-a aplecat și s-a împins cu brațul în brațul meu.

M-am uitat la West și, preț de o clipă, mi-a întâlnit ochii.

— Sunt sigură.

Și chiar eram. Nu era vorba doar despre faptul că nu mai aveam unde să merg. Din acea primă noapte în care dormisem în hamacul liber de sub punte, am simțit că era un loc aici pentru mine. Mă potriveam. Chiar dacă West nu mă voia în echipaj, puteam să-mi găsesc un loc lângă cei cinci. Puteam să am încredere în ei. Și pentru mine era suficient. Era mai mult decât suficient.

Auster și-a dat jos căciula de pe cap, lăsându-și părul liber să-i cadă pe umeri, și a întins-o în mijlocul cercului cu susul în jos.

M-am holbat înăuntrul ei și mi s-a pus un nod în gât.

Willa a luat un singur ban de la curea.

— Eu zic s-o lăsăm pe loaza asta de dragor jevalez să navigheze pe Marigold.

A zvârlit moneda în aer și aceasta a lucit în lumina felinarului, aterizând în căciula lui Auster.

— Chiar dacă e o piază rea.

— N-am nimic împotrivă, a spus Paj, care a prins un ban între degete și l-a aruncat peste cel al Willei.

A urmat Auster, care mi-a făcut cu ochiul.

— Nici eu.

Hamish a scos un ban de la vestă, cu ochii la mine. Pe față i se citea clar nehotărârea.

— Ce căuta fata lui Saint pe Jeval?

M-am foit și am băgat mâinile în buzunarele jachetei.

— Poftim?

— Dacă vrei să avem încredere în tine, vreau să știu povestea. Cum ai ajuns pe Jeval?

— Nu-i nevoie să știm, l-a avertizat West pe Hamish din ochi.

— Eu vreau să știu.

— M-a abandonat acolo, am spus eu, simțind că mi se strânge gâtlejul. După noaptea în care s-a scufundat Ciocârlia, m-a abandonat pe Jeval.

Au tăcut, plecând ochii. Nu știam poveștile lor, dar mă gândeam că nu erau mult mai fericite decât a mea. Nu eram atât de naivă încât să-mi plâng de milă. Strâmtorile erau ca muchia unui cuțit. Nu puteai să trăiești aici fără să te tai. Și nu mai găseam de cuviință să-mi fie rușine de locurile din care veneam. Vremurile acelea erau apuse.

Hamish a încuviințat din cap, aruncând banul în căciulă, și toți s-au întors spre West. Era tăcut, păsările mării țipau în întuneric în spatele lui și m-am gândit că poate se răzgândise și avea de gând să piardă votul înaintea echipajului.

Când în sfârșit a ridicat mâna, luciul unei monede îi sclipea între degete. A pus-o în căciulă fără zgomot.

Apoi cuvintele lui au răsunat în tăcere. Mă accepta. Primea banii mei ca să salveze Marigold. Dar nimic mai mult.

— Adu rachiul, Willa.

Auster mi-a pus căciula în mâini și am privit în ea.

Tradiția era ca fiecare membru al unui echipaj să dea câte un ban noului venit, în semn de bună-credință. Văzusem echipajele tatei făcând asta de multe ori. Dar din ziua în care am pus piciorul pe Jeval prim oară nu mi se mai dăruise nimic. Nici măcar o dată. Nu m-am mai deranjat să-mi stăpânesc lacrimile. Alunecau pe fața mea una după alta și am strâns căciula la piept.

Ca o pasăre istovită zburând peste marea cea mai pustie, găsisem în sfârșit un loc de aterizare.

Willa a destupat una dintre sticlele albastre ca cerneala luate de la cârciumă, Paj a împărțit paharele pe măsură ce se umpleau și rachiul se revărsa pe puntea de sub picioarele noastre. Le-am dat pe gât în același timp, terminând rachiul dintr-o înghițitură, și echipajul a izbucnit în urale. Băutura m-a ars pe gât și am tușit, râzând.

— Cât? am întrebat eu, întorcând paharul gol în mână.

— Ce anume?

Willa și-a umplut paharul din nou.

— Câți bani ne trebuie pentru vele?

Hamish a părut puțin surprins de întrebare, dar a scos carnetul din vestă. A luat felinarul agățat de arbore și l-a așezat între noi, pe punte, deschizând carnetul la ultima pagină scrisă, iar noi ne-am ghemuit în jurul lui, cu chipurile aprinse de lumina slabă. Scrisul se înșiruia în rânduri pe pergament, cu numerele din coloana dreaptă grupate în sume.

— După ce plătim echipa de reparatori și recuperăm pierderile din timpul furtunii, ne vor trebui cel puțin opt sute pentru vele.

— Opt sute? a întrebat Paj neîncrezător.

— Sunt aproape sigur că atât va trebui să oferim ca să înduplecăm un velar să ne ajute. Niciunul nu vrea să se pună rău cu Zola.

— Așa e, a spus West.

Rachiul din venele mele nu a îmblânzit efectul acelei sume usturătoare. Mă așteptasem să fie scumpe, dar nu bănuiam că vor costa chiar atât de mult. Speram ca planul să-mi iasă și așa.

— Poți să faci rost de ei sau nu?

Hamish a ridicat ochii din carte și lumina s-a răsfrânt în ochelarii lui.

— Pot.

Willa a răsucit dopul în gâtul sticlei și a așezat-o între noi.

— Nu ne-ai spus cum anume.

— Contează cum?

— Nu neapărat.

A ridicat din umeri.

— Totuși aș vrea să știu.

— Saint o să plătească velele.

Ochii lui West au fugit la mine și Paj și-a dres glasul.

— Saint?

— Chiar așa.

— Și cum o să-l convingi?

Willa părea evident amuzată.

— Am un lucru pe care și-l dorește. Pentru care știu că va da orice.

N-au întrebat despre ce era vorba, dar citeam pe chipurile lor că ideea îi neliniștea. Saint era deja supărat pe ei din cauza întâmplării cu Zola. Imediat ce ar fi descoperit că l-am manipulat ca să repar Marigold, probabil că ne-ar fi luat gâturile.

— Te joci cu focul, Fable, a spus Willa, dar zâmbetul neastâmpărat

de pe buze i-a apărut și în ochi, făcându-i să sclipească.

Mi-am dat seama că și West gândea la fel, dar veselia îi lipsea de pe chip. Se uita în paharul lui gol, pe a cărui sticlă verde juca lumina. Tăietura care se întindea pe fruntea lui era ascunsă sub păr, dar toată partea stângă a feței era încă umflată și unul dintre ochi era congestionat.

Echipajul ăsta avea probleme și înainte să fi pus eu piciorul pe corabia lor și mă întrebam dacă nu cumva eu eram furtuna care în cele din urmă avea să-i scufunde.

Capitolul 30

Încălcasem promisiunea făcută lui Saint, dar încă trăiam după regulile lui.

Zorii se revărsau după culmi și eu stăteam între două clădiri, urmărind podul. Dacă aveam dreptate, ghetele lui Saint ar urma să calce scândurile de lemn în orice clipă, în drum spre cârciuma lui Griff. Când eram mică, dacă nu eram plecați pe mare, Saint bea ceai la Griff în fiecare dimineață, înainte de răsărit.

M-am gândit că poate Saint s-a schimbat în anii trecuți de la ultima noastră întâlnire. Dar, dacă a rămas același comerciant fără scrupule care tăia genunchii celor din jur doar ca el să fie mai înalt, atunci poate că a rămas și același ticălos care bea ceai la Griff înainte de răsăritul soarelui.

Un sunet îndepărtat de pași m-a făcut să ridic privirea la singurul pod care ieșea din Strânsoare. Chiar dacă erau pustii la ora asta a dimineții, lui Saint nu-i plăcea să se plimbe prin mocirla de pe străzi.

O siluetă umbrită se mișca pe fundalul cerului întunecat și l-am recunoscut după cum îi flutura haina în bătaia vântului. M-am ridicat de pe lada pe care stăteam și am ieșit în strada de dedesubt, pornind pe urma lui. Cotea pe aceleași drumuri ca înainte, în drum spre Waterside, iar eu mergeam cu mâinile în buzunare, privind cum umbra lui aluneca pe clădiri. Și asta ținea de firea lui – arunca umbre peste toate din jur.

Când a început să coboare scara, în apropiere de port, m-am lipit de zidul celei mai apropiate clădiri și am așteptat, cu sufletul la gură. Lumina stinsă îi făcea haina să strălucească precum șerpii de coral albaștri care se unduiau în reciful de est al insulei Jeval. Ghetele lui au atins pământul și a pornit pe străduță tocmai când au început să învie felinarele orașului. Străzile aveau să se aglomereze cu muncitori din port și brutari în numai câteva minute și rotițele orașului Ceros se puneau în mișcare.

Am așteptat să dispară după colț și apoi am pornit după el, pășind cu grijă. Firma cârciumii lui Griff atârna peste străduță, cu scrisul șters de vânturile aspre ale mării. Dar știam locul ăsta. Zidurile din blocuri de piatră erau încadrate de grinzi de lemn uriașe și acoperișul era atât de aplecat, încât nici păsările nu puteau ateriza pe el.

Saint a dispărut pe ușă și m-am oprit la fereastră, urmărindu-l. Localul era pustiu, numai Griff era după tejghea, legând un șorț în jurul brâului. Nu a ridicat ochii când Saint a tras un scaun și s-a așezat la masă.

Din spate a apărut o femeie cu un serviciu de ceai și l-a așezat cu atenție, aranjând ceainicul în colțul mesei lui Saint, pe când acesta a scos din haină mai multe pergamente. Ceașca părea minusculă în mâna

lui când a sorbit din ea cu privirea într-un document.

Am pus mâna pe clanță, mi-am făcut curaj și am deschis ușa.

Griff a ridicat privirea de la tejghea și femeia a apărut iar în pragul ușii, amândoi surprinși. Dar cel mai greu a căzut asupra mea privirea lui Saint. A ridicat ochii din ceașcă, cu sprâncenele lui groase arcuite deasupra ochilor albastru-strălucitor.

— 'Neața.

Am salutat-o pe femeie cu o mișcare a capului.

— Un ceai, vă rog.

Ea s-a întors spre Griff, ca și când i-ar fi cerut permisiunea să se pună în mișcare, iar el a încuviințat din cap, evident suspicios. Dar a făcut ochii mari când am tras scaunul din fața lui Saint, așezându-mă cu mâinile împreunate pe masă.

— Ce cauți aici?

Saint a întors iar privirea la pergamente, dar, văzând cum se foia în scaun, mi-am dat seama că-i făcusem o surpriză.

— Registre? am întrebat și m-am aplecat peste ele, simu-lând curiozitatea.

— Da. Au sosit două corăbii azi-noapte, târziu.

A luat iar ceașca și în colțul pergamentului a rămas un inel de ceai.

— Ce dorești?

— Vreau să beau un ceai un tatăl meu.

Am zâmbit, vorbind în șoaptă.

Dar toți mușchii din trupul lui Saint s-au încordat și a strâns ceașca în mână cu atâta putere, încât parcă ar fi stat să se spargă între degetele lui. Mi-a întâlnit privirea când femeia a așezat un al doilea ceainic între noi, rearanjând masa încât să încapă toate.

— Lapte? a întrebat.

— Da, vă rog.

— Vrei și zahăr, draga mea?

— Sigur.

M-am uitat la Saint.

— N-am mai avut zahăr de ani întregi.

Saint a lăsat ceașca cu o mișcare cam repezită și ceaiul a dat pe afară, în timp ce eu o umpleam pe a mea. Femeia a revenit cu laptele și câteva cuburi de zahăr într-un șervet de pânză. Saint m-a ignorat cât timp le-am amestecat în ceașcă.

— Ți s-a avariat vreo navă în furtuna de acum câteva zile?

— Navele tuturor s-au avariat în furtuna aia, a mormăit el.

— Și ale lui Zola?

Saint a lăsat pergamentul.

— Ce știi despre Zola?

— Mai nimic, doar că e implicat într-un fel de conflict cu comerciantul ăla de pietre prețioase din Marea Nenumită, am răspuns privindu-l. Și cu Marigold. Am auzit că le-au fost tăiate velele.

— Cu cât știi mai puțin despre afacerile lui, cu atât mai bine.

Am luat ceainicul din partea lui de masă și i-am umplut ceașca la loc.

— Și tu ai probleme cu el?

— Mama ta avea probleme cu el, a spus el și mâinile mi-au încremenit pe ceainic. Așadar, da, și eu am probleme cu el.

— O cunoștea?

Am avut grijă să nu-i pronunț numele. Nu trebuia să-l enervez.

— A fost dragorul lui înainte s-o iau în echipajul meu.

M-am holbat la el, uluită de lipsa lui de rezerve. Saint vorbea mereu în ghicitori, dar acum îmi dădea fărâme de informație pe care nici nu le cerusem. Era de așteptat ca Isolde să fi muncit ca dragor și pentru alte echipaje înainte să lucreze pentru Saint, dar niciodată nu a vorbit despre perioada dintre ziua în care părăsise Bastian și cea în care se alăturase echipajului de pe Ciocârlie.

— Ce fel de probleme?

S-a aplecat spre mine, peste masă.

— Nu are importanță.

Am scrâșnit din dinți, rezistând imboldului de a-l apuca de gulerul lui simandicos și de a urla.

Nu ai fost croită pentru lumea asta, Fable.

Nu credea că aș fi în stare să mă descurc pe cont propriu. Îmi dăruise Ciocârlia, dar nu credea că voi reuși să-mi găsesc drumul singură. Nu cu adevărat.

Mi-am umplut plămânii cu aerul care parcă plutea mereu în jurul lui. Atitudinea mândră și severă care îi sclipea mereu în ochi. Am înăbușit durerea din mijlocul pieptului, care nu-și dorea decât ca el să întindă brațul peste masă și să mă ia de mână. Acea parte mică și frântă dinăuntrul meu care-și dorea să ridice ochii din hârtii și să se uite la mine. Să se uite la mine cu adevărat.

— Când ai de gând să-mi spui pentru ce ai venit?

Am sorbit din ceai și gustul dulce-amar mi-a pișcat limba.

— Îmi trebuie niște bani.

— Câți?

Nu părea câtuși de puțin interesat.

— Opt sute.

Atunci i-am atras atenția. S-a rezemat pe spate în scaun, rânjind.

— Vrei să-ți dau…?

— Bineînțeles că nu, l-am întrerupt eu. Ți-ai încălca una dintre reguli. Nimic nu e gratis.

I-am recitat-o așa cum făceam în copilărie.

— Vreau să fac un schimb.

Deja îi stârnisem curiozitatea.

— Un schimb.

— Da.

— Și pentru ce-ți trebuie opt sute de bani?

— Mi-ai spus să pornesc pe drumul meu. Asta fac.

A cedat, încuviințând din cap.

— Și oare ce ai avea de dat la schimb pentru atât de mulți bani?

Am băgat mâna în jachetă înainte să mă răzgândesc și am scos dragonul de mare din buzunar. L-am așezat pe masă, între noi, și nici măcar Saint n-a putut ascunde șocul care l-a străfulgerat atunci. S-a făcut stană, holbând ochii la colier.

— De unde l-ai luat? a hârâit el.

Știam că e greșit. Că era ceva cu adevărat odios să mă folosesc de mama împotriva lui. Și era o idee monstruoasă să negociez folosind cel mai prețios bun al ei. Dar colierul mă chemase la el când stăteam în fața oglinzii în biroul lui Saint, ca și când Isolde ar fi știut că voi avea nevoie de el. Chiar acum.

Saint l-a ridicat cu grijă și dragonul de mare din sidef s-a legănat între degetele lui.

— Pentru asta te-ai întors la Ciocârlie, am spus eu. Te-ai întors după colierul ei.

Nu a răspuns. Comandase pandantivul acela pentru mama la Bastian, de la un bijutier care confecționa unicate. Sideful era rar, de culoarea verde inconfundabilă care se găsea doar în Marea Nenumită. Isolde nu-l dădea jos de la gât niciodată.

— Așadar?

Am ridicat ochii la el, cu lacrimi fierbinți în ochi.

A strâns degetele în jurul colierului și l-a pus în buzunarul de la pieptul hainei. Și-a dres glasul.

— De acord cu opt sute.

Am întins mâna și a luat-o, scuturând-o ca să oficiem schimbul. Nu s-a uitat la mine când m-am ridicat și recunoașterea apăsătoare a semnificației gestului meu s-a așezat în inima mea. Știam ce e important pentru Saint și am folosit asta împotriva lui.

I-am întors spatele înainte să-mi curgă măcar o lacrimă.

— Dar, Fable?

Am încremenit, cu un picior peste pragul ușii.

Conturul rece și calm al gurii lui se reîntorsese când s-a așezat din nou pe scaun, cu ochii la mine.

— Dacă mai încerci vreodată să te folosești de mama ta ca să obții ceva de la mine, voi uita că ai existat vreodată.

Capitolul 31

Am simțit-o cum se desprinde de mine când am ieșit din cârciuma lui Griff, lăsând colierul în urmă. Senzația aceea că Isolde era prezentă m-a urmărit ca o fantomă plutind în aer de când luasem colierul din biroul lui Saint.

Paj mi-a legat la brâu două pungi pline cu bani, înnodând legătorile de piele de cureaua mea.

— După ce pornim, nu te mai oprești.

Am încuviințat din cap, strângând catarama mai tare pentru ca pungile să nu o tragă în jos.

— Nu te mai oprești, a repetat el, așteptând să ridic ochii la el.

— Înțeleg.

În spatele lui, Willa stătea în umbra cărării, cu ochii în stradă. Trezorierul lui Saint venise cu banii în toiul nopții, escortat de doi bărbați care țineau cuțite în ambele mâini. Mă priviseră încruntați când am semnat pergamentul în camera mea de la han, dar niciunul nu scosese un cuvânt. Dacă lucrau pentru tatăl meu, știau să nu pună întrebări.

Hamish ne-a sfătuit ca mai întâi să ne înțelegem cu velarul, fiind riscant să purtăm banii prin oraș, dar West s-a gândit că aveam șanse mai mari să-l convingem să preia comanda dacă ar fi văzut atâția banii cu ochii lui.

Nimic nu e mai convingător decât luciul banilor, a spus el.

— Te conducem până la uși și așteptăm afară.

Auster a verificat pungile din nou.

— Nu intrați cu noi?

M-am uitat când la el, când la Paj. Nu-mi plăcea ideea să intrăm în atelierul velarului cu atât de mulți bani, având-o doar pe Willa care să scoată cuțitul la oricine ar fi încercat să-i fure.

— Tinny nu prea ne are la inimă, a rânjit Paj, rezemându-se de perete, lângă Auster.

— De ce nu?

— Nu face afaceri cu sânge-sărații.

M-am uitat la ei cu ochi mari.

— Ați spus că vă trageți din Waterside.

M-am întors spre Paj.

A devenit puțin încurcat, poate stânjenit de faptul că Auster mi-a spus ceva adevărat despre ei.

Dar Auster nu părea tulburat câtuși de puțin.

— Ne-am născut în Bastian.

Orașul bogat și strălucitor de la țărmul Mării Nenumite era și locul de naștere al mamei. Rar se întâmpla să întâlnești pe cineva care și-a

făcut o viață în Strâmtori după ce avusese deja una într-un loc precum Bastian. Singurii oameni care făceau asta fugeau de ceva.

Erau mai multe de povestit despre întâmplările prin care ajunseseră aici. Și nu mi-a scăpat atenției ceea ce făcea Auster prin această mărturisire. Îmi oferea un dram de încredere, ca să vadă ce fac cu ea.

— E timpul să mergem, a spus Willa, privind peste umăr.

Mi-am încheiat jacheta și Auster și Paj și-au ocupat pozițiile de o parte și de alta a mea.

Willa a scos cuțitul de la curea.

— Sunteți gata?

Am încuviințat din cap.

Willa a pornit pe stradă și eu după ea, mergând la pas cu Auster și Paj, care s-au ținut suficient de aproape cât să mă ascundă între ei.

Atelierul velarului se afla pe unul dintre cele douăsprezece debarcadere care ieșeau din apă de la țărmul estic al orașului Ceros. Ferestrele înrămate se înșiruiau pe toată latura clădirii, cu privirea spre oraș. Cărămida roșie era acoperită cu mușchi verde și gros și mortarul se fărâmița. Mergeam cu mâinile în buzunare, cu degetele pe pungile grele, ca să nu zornăie.

Nu mi-a scăpat faptul că toți cei pe lângă care treceam se uitau îndelung la fața arsă a Willei, dar ea ținea fruntea sus, de parcă n-ar fi observat. Niciodată n-o văzusem să încerce să ascundă cicatricea și mă întrebam dacă nu cumva îi folosea acum, dacă în felul acesta nu le arăta celor din Strâmtori că își luase partea din brutalitatea acestui loc. Nu era ceva neobișnuit ca femeile să muncească în echipaje pe corăbii dar cu siguranță erau depășite numeric. Și, cu cât păreai mai fragilă, cu atât erau mai mari șansele să devii pradă.

Vestea despre Marigold și West trebuie să fi ajuns deja la urechile celorlalți comercianți. Conflictul cu Zola se transformase în altceva – într-un război – și, pentru oricine ar fi privit atent, era clar că echipajul își dădea sufletul. Dar nimeni nu știa despre fata de pe Jeval care l-a scuturat pe Saint de bani ca să salveze nava.

Am ajuns la treptele debarcaderului și Auster s-a poziționat într-un loc cu vedere bună, scoțând o pipă din buzunar. Paj s-a dus după el, vârând mâinile în vestă. Amândoi ne-au urmărit cu coada ochiului când Willa a tras de porțile de fier imense și am intrat în hala atelierului, al cărui parter era luminat de ferestre.

Un labirint de pânze de toate mărimile și grosimile erau adunate în teancuri, acoperind podeaua astfel încât în față se vedeau numai niște scări. De-a lungul peretelui de lângă ușă, vele comandate erau împachetate și pregătite pentru casa de comerț, învelite în hârtie brună înscrisă cu nume de corăbii.

Din spatele unei perdele de pânză s-a ivit capul pleșuv al unui bărbat care ne privea în timp ce urcam scările până la etaj. Era o singură încăpere mare și deschisă, unde pânza pentru vele era întinsă, tăiată și

legată manual. Ferestrele lăsau lumina să intre din toate direcțiile și țesătura albă și vălurită acoperea fiecare centimetru pătrat al podelei, pe care ucenicii stăteau ghemuiți alături de cutiile lor de lemn cu unelte. Parâme pe care erau înșirați ocheți lucitori atârnau de tavan, deasupra, ca niște lanțuri de argint.

— Tinny! a strigat Willa și un bărbat s-a ivit de după un teanc de lăzi din celălalt capăt al halei.

A făcut ochii mari și a blestemat în barbă, cu mustața tremurându-i sub nas.

— Nici să nu te gândești. În niciun caz, Willa!

Ucenicii au sărit să tragă pânza înapoi, eliberând o cărare înainte ca Willa să calce pe vele în drumul ei repezit spre Tinny.

— Nici într-un milion de ani!

Bărbatul a clătinat din cap, înfigând capătul ascuțit al unei cavile în colțul de velă pe care-l ținea în mână. A răsucit-o, lărgind gaura, și lumina a lucit pe inelul lui. Piatra de cornalină de culoarea ruginii era incrustată într-o verigă groasă de argint ștanțată cu stema orașului Ceros, dovedind că aparținătorul era un negustor certificat de Breasla Velarilor. Toți cei din atelier lucrau sub el, îndeplinindu-și anii de ucenicie în speranța că într-o bună zi vor obține propriile inele.

— Nu există în Ceros niciun velar care va accepta să utileze corabia Marigold, așa că nici nu are sens să mă rogi.

— A fost Zola pe aici?

Willa s-a proptit cu mâna pe o fereastră de lângă el.

— A fost peste tot.

Willa mi-a întâlnit privirea prin spatele lui. Hamish și West avuseseră dreptate.

Tinny a scos un ochet din șorț și l-a potrivit pe gaura tocmai făcută.

— Nimeni nu vrea să se pună cu echipajul de pe Luna, bine? Zola n-o mai fi având flota de altădată, dar luptă murdar. Îmi pare rău pentru ce a pățit Marigold.

A ridicat ochii, cercetând chipul Willei.

— Și îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat ție și lui West. Nu știu ce ați făcut ca să atrageți atenția unui demon de mare cum e Zola, dar n-am nevoie de clienți atât de mult încât să mă pun rău cu el.

În spatele nostru, unul dintre ucenicii mai tineri asculta așezat, trăgând acul de-a lungul cusăturii strânse, și privirea i-a căzut pe conturul pungii de sub jacheta mea.

— Mereu am fost corecți cu tine, Tinny, a spus Willa. Mereu am plătit cinstit.

— Știu. Dar ți-am spus…

A oftat.

— Ați avea șanse mai mari la Sowan. Dacă Zola nu ajunge acolo înaintea voastră.

Willa i-a aruncat o privire mânioasă, dar Tinny nu se lăsa înduplecat.

— Și cum propui să ajungem la Sowan fără vele?

— Uite ce e, n-ar trebui nici să fiu văzut vorbind cu voi.

A ridicat ochii la hala din spatele nostru.

— Lumea vorbește.

— Avem bani. Foarte mulți, a spus Willa cu voce coborâtă. Suntem dispuși să plătim dublu față de costul obișnuit al velelor.

Mâinile lui Tinny s-au oprit un moment și a ridicat privirea la ea.

— Arată-i, a spus ea, întâlnindu-mi ochii.

M-am dus în spatele cutiilor și am descheiat jacheta, trăgând-o în lături și dezvăluind cele două pungi pline.

Buzele lui Tinny au tremurat și gândurile au început să-i alerge pe chip. A foit picioarele, privind pe fereastră. Era tentat, dar mi-am dat seama, înainte chiar să fi deschis gura, că n-avea de gând să-și riște gâtul, oricât l-am fi plătit.

— Îmi pare rău, Willa.

Ne-a întors spatele, înfigând cavila în colțul următor.

— Trădători nenorociți, a mormăit Willași s-a întors în hală.

Ucenicii au sărit să adune iar velele din calea ei, dar Willa nu a încetinit, lovind podeaua cu tălpile ghetelor ca zbuciumul greu al unei inimi.

— Trebuie să fie cineva în orașul ăsta dornic să câștige opt sute, am spus eu, urmând-o în jos, pe scări, și apoi spre uși.

— Dacă era cineva, acela ar fi fost Tinny.

Paj s-a desprins de perete când ne-am împins în uși.

— Ați terminat repede.

— Nu vrea s-o facă, a mârâit Willa, punând mâinile în șold și privind spre strada aglomerată.

Auster a tras îndelung din pipă, suflând fumul pe nări. Un zâmbet pișicher îi juca pe buze.

Paj s-a uitat la el.

— Nici să nu te gândești.

Auster s-a balansat pe călcâie, fără niciun cuvânt.

— Ce-i? l-am întrebat.

— S-ar putea să știm noi pe cineva dispus s-o facă, a spus el, evitând privirea lui Paj.

M-am uitat la Paj, apoi la Auster și înapoi la Paj.

— Pe cine?

— Nu mergem la Leo, s-a încruntat Paj la el.

— Cine-i Leo?

Willa își pierdea răbdarea.

— Un cunoscut din vremuri de demult. El o să accepte, a răspuns Auster.

Dar Paj părea de neînduplecat.

— N-ar afla nimeni. Într-un fel, e mai sigur așa, a ridicat Auster din umeri.

— De unde știi că n-ar afla nimeni? a întrebat Willa și s-a uitat la ei.

— Pentru că velarul ăsta n-ar trebui să existe.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să ne spui înainte să intrăm și să lansăm zvonuri că echipajul de pe Marigold a vrut să cumpere vele de la Tinny? a ridicat Willa tonul.

Paj a oftat.

— E un fel de ultimă opțiune.

— Sună numai bine, am spus eu, răsucindu-mă pe călcâie. Să mergem.

Capitolul 32

Am așteptat la fereastra ceainăriei înghesuite.

North Fyg era singurul district al orașului unde pavelele erau uscate și copiii nu alergau pe străzi în picioarele goale. Majoritatea locuitorilor se trăgeau din Bastian, instalați la Ceros ca reprezentanți ai breslelor sau ca să păzească interesele angajatorilor din afara Mării Nenumite. Erau obișnuiți cu un alt stil de viață decât cel pe care-l duceam în Strâmtori. Duhoarea orașului Ceros nu exista aici, unde soarele se oglindea pe case cu fațade de piatră, împodobite cu ornamente de bronz care odată cu trecerea anilor deveniseră verzi.

N-am fost niciodată în North Fyg, pentru că tatăl meu refuza să pună piciorul dincolo de Waterside. Când avea întâlniri cu oficialii orașului sau cu șefii de breaslă, îi silea să vină în inima orașului, unde putea să negocieze și să facă afaceri pe terenul lui.

Toate privirile ne urmăriseră în drum spre ceainărie și mă întrebam când fuseseră pe chei ultima oară. Cei de teapa noastră nu erau tocmai bine-veniți printre cei din North Fyg, dar nici n-aveau să ne refuze banii. Am plătit în plus ca să putem ocupa locuri lângă fereastră, de unde puteam urmări ușa roșie de peste drum.

— Ce naiba-i asta?

Auster a luat una dintre prăjiturile mici de pe platoul cu mai multe niveluri și a ridicat-o în fața ochilor. Straturile de aluat subțire și fărâmicios erau acoperite cu o pudră fină de culoarea sângelui.

O femeie s-a oprit la masa noastră cu un cărucior de argint și a așezat pe masă două ceainice pictate de mână. Privea în podea, de parcă n-am fi fost acolo, și mi-am dat seama că nu din dispreț ne evita privirile. Îi era teamă. Și, preț de o clipă, m-am gândit că îmi plăcea sentimentul ăsta.

Am întors ceainicul din fața mea, privind atent florile violet, delicate, și aurul pictat pe margine. Numai ceașca din setul respectiv valora mai mult decât toate uneltele de la cureaua mea.

— Vine sau nu? a bufnit Willa nerăbdătoare, umplându-și ceașca cu ceaiul negru aburitor.

— O să vină, a spus Paj, cu ochii ațintiți în continuare la ușa roșie.

— Cum se face mai exact că doi marinari născuți la Bastian cunosc un croitor bogat din North Fyg? a întrebat Willa uitându-se la Auster peste marginea ceștii.

— E un sânge-sărat.

Înainte să răspundă, s-a uitat la Paj.

— Și Paj i-a făcut o favoare cândva.

— Ce fel de favoare? am întrebat eu.

— De felul celor care trebuie răsplătite, a intervenit Paj înainte să

poată răspunde Auster.

Deja au spus de față cu mine mai mult decât mă așteptasem. Nu voiam să insist.

Willa a luat o prăjitură de pe platou, a mușcat din ea și, cu gura plină, a spus:

— Dacă refuză?

Auster s-a strâmbat.

— N-o să refuze. Ar face-o și pentru o sută dacă atâta i-am oferi.

— De unde știi?

— Pentru că n-a mai făcut un set de vele de ani întregi. O să se bucure de ocazie.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Atunci de ce nu-i oferim o sută, în loc de opt sute?

— Îi plătim o sută pentru vele și șapte sute pentru discreție, a spus Auster.

Willa a râs.

— Vasăzică sânge-sărații nu știu de solidaritate?

— Gata, haideți!

Paj s-a ridicat, aplecându-se spre fereastră când un bărbat cu mustață albă și eșarfă cu picățele a apărut peste drum, cu o grămadă de pachete în mâini. S-a scotocit în buzunare până când a găsit cheia și a descuiat ușa, pășind înăuntru.

Ceilalți s-au ridicat și mi-am terminat ceaiul, apoi Auster mi-a deschis ușa și, umăr la umăr cu Paj, am ieșit în lumina soarelui.

Paj s-a uitat în stânga și-n dreapta, a încuviințat din cap și am pornit, traversând strada în grup. Dar un echipaj de navă nu avea cum să nu fie observat în North Fyg. Pielea arsă, părul decolorat de soare și hainele jerpelite ne dădeau de gol. La fereastra clădirii vecine a apărut o femeie care ne-a urmărit strâmbând din nas. Toți de pe stradă se holbau la noi când ne-am oprit la ușa croitorului.

Paj a ridicat zăvorul, deschizând ușa, și am urcat pe scări. Înăuntru, pereții micii prăvălii erau vopsiți în cea mai palidă nuanță de lavandă și pe rafturi erau adunate suluri de stofă de toate culorile.

— Un moment! a strigat o voce din spate.

Paj a luat loc în fotoliul de lângă fereastră, unde în colț se afla o oglindă-triptic, ca să reflecte lumina bună. Alături de ea, pe o măsuță, era o tavă cu carafe de cristal pline cu băuturi de culoarea chihlimbarului și Paj a destupat una dintre ele, umplând un păhărel de sticlă gravată, după care a dus paharul la buze și a sorbit scurt.

M-am înălțat și am atins marginea destrămată a unui balot desfășurat de mătase albă, punctată cu flori mici și galbene, și am strâns degetele în pumn când mi-am dat seama cât de murdară îmi părea mâna pe lângă ea.

S-au auzit pași apropiindu-se și Auster s-a aplecat cu coatele pe tejghea, așteptând. Bărbatul a apărut de după colț și s-a oprit subit când

a văzut-o pe Willa, dar a făcut ochii mari când l-a văzut pe Paj. Eșarfa din jurul gâtului era legată cu un nod îngrijit și mustățile lui albe erau ceruite și răsucite în sus la capete.

— Ce cauți aici?

Accentul lui puternic tărăgăna sfârșitul fiecărui cuvânt.

— Credeam că o să te bucuri să mă vezi, Leo, a zâmbit Paj.

Leo a pufnit.

— Clienții mei vor strâmba din nas când se va auzi că mi-a intrat o gașcă de derbedei în prăvălie.

— Dacă-ți amintești, tot un derbedeu ți-a salvat pielea la Bastian. N-ai avea prăvălia asta simandicoasă dacă n-aș fi fost eu, a spus Paj, dând capul pe spate și golind paharul.

Leo s-a dus la fereastră și a tras perdelele dantelate, apoi a scos din șorț o pipă și o cutie de tablă mică și rotundă. Am privit în tăcere cum a umplut vatra cu frunze de lumânărică mărunțite și le-a aprins, pufăind până când fumul alb a început să-i curgă printre buze.

— Nu-i periculos să porți aia?

Auster se uita la inelul de pe degetul mijlociu al lui Leo. Era un inel de comerciant, incrustat cu cornalină.

M-am uitat din nou prin prăvălie, derutată. Dacă era velar, de ce conducea un atelier de croitorie?

— Îți faci griji pentru mine? Sunt mișcat.

Leo a răsfirat degetele în față, privind piatra, și, când m-am uitat mai de aproape, am văzut stema orașului Bastian ștanțată pe argint. Așadar era velar, dar nu primise inelul de comerciant din partea breslei din Ceros.

— Ne trebuie un set de vele, a spus Auster simplu.

Lui Leo i-a tremurat mustața.

— Nu am voie să fac vele. Știi bine.

— Asta nu înseamnă că n-o s-o faci.

Leo a mijit ochii.

— De ce nu vă duceți la unul dintre atelierele de vele de la marginea cealaltă a orașului?

Paj și-a umplut paharul la loc.

— Am fost. Ne-au refuzat.

— Așadar ați dat de ceva necazuri.

Leo a chicotit ușor.

— Ce-ți pasă? O faci sau nu?

— Depinde câți bani îmi veți da, ca să merite să-mi risc gâtul.

— Opt sute, am spus eu hotărât.

Willa mi-a aruncat o privire severă.

Dar nu mai era rost de negocieri. Eram disperați și nu avea sens să ne prefacem că n-ar fi așa.

— Nu avem timp de negocieri. Ne trebuie vele și ne trebuie acum.

Leo s-a uitat la noi și s-a gândit.

— Ce fel de navă?

— O lorcă cu doi arbori, a răspuns Auster. Ar trebui să poți termina repede.

— Nu cumva e vorba despre lorca aia căreia i-au fost tăiate velele acum două zile?

În ochii lui Leo a părut un licăr.

Willa l-a privit mânioasă.

— Cât de repede poți să le faci?

I-am urmărit chipul îngândurat. Dacă era prins că face vele, fără să aibă inel de la Breasla Velarilor din Ceros, era ca și mort. Și nu ducea lipsă de bani, de vreme ce lucra în North Fyg. Dacă accepta, o făcea pentru că așa voia el. Nu pentru că i-ar fi trebuit ceva de la noi.

— Două zile, a zâmbit el, cu pipa încleștată între dinții lui albi.

— Și cum o să le faci în două zile?

Paj a înclinat capul într-o parte. Lumina de la fereastră îi umbrea fața, colorându-i pielea într-un negru ca de cerneală.

Leo a ridicat din umeri.

— Am oameni.

— Păi, să aibă grijă să-și țină gura, am spus eu și am dezlegat cele două pungi de piele de la brâu și i le-am aruncat. Uite două sute. O să primești încă două sute după ce termini velele și ultimele patru sute după ce le întinzi pe navă.

— S-a făcut.

Willa a făcut un pas spre el.

— Nu-i nevoie să-ți spun ce-o să-ți facem dacă nu te ții de cuvânt.

Zâmbetul i-a șovăit puțin.

— Am spus că o fac.

Paj s-a ridicat, așezând pe masă paharul gol.

— Atunci aș spune că suntem chit.

Leo a încuviințat din cap, deschizând ușa.

— Era și timpul.

Am ieșit în stradă pe rând, eliberată de povara banilor de la curea, și Paj și Willa au pornit înainte, iar eu și Auster am mers în urmă.

— Ce a făcut Paj pentru el? am întrebat eu, încet, să mă audă numai Auster.

Auster s-a asigurat că Paj nu ascultă și apoi a răspuns:

— Paj a navigat pe o navă din Bastian înainte să venim în Strâmtori. Ruta lor comercială se termina la Ceros și l-a furișat pe Leo în cală când acesta a trebuit să dispară.

— Să dispară din Bastian?

Auster a încuviințat din cap.

— Deci a fost velar în Bastian.

— Nu orice velar. A fost velarul lui Holland.

M-am oprit cu un picior în față, holbându-mă la el. Holland era comercianta despre care Willa spusese că-l vâna pe Zola. Aceeași

comerciantă care stăpânea comerțul cu pietre prețioase.

— A ieșit din grațiile ei. I-a rămas ori să dispară fără urmă din Bastian, ori să înfrunte sfârșitul pe care i-l pregătea Holland, a spus Auster. I-a plătit șaizeci de bani lui Paj ca să-l urce pe o navă cu drum spre Ceros. Niciodată nu mai văzurăm atâția bani, așa că a acceptat. Dar niciun negustor și niciun comerciant n-a vrut să aibă de-a face cu el când a sosit în Strâmtori, așa că și-a început afacerea de croitor.

La asta se referea Auster când a spus că Leo nu trebuia să existe. Leo își găsise un puști disperat care să-l ascundă în cala unei nave comerciale și o tăiase. După mintea celor din Ceros, era doar un croitor.

— Așadar te știi cu Paj de multă vreme, am spus eu, privind în față.

A înțeles ce voiam să spun. Nu întrebam doar de cât timp se cunoșteau. Întrebam de cât timp se iubeau.

Un zâmbet strâmb i-a întins buzele și Auster mi-a întâlnit ochii un moment, după care a încuviințat din cap. Dar apoi a dus mâna la cămașă, din reflex, și a tras-o în jos, peste tatuajul de la braț, iar chipul i-a fost străbătut de o umbră.

Doi șerpi încolăciți între ei, fiecare înghițind coada celuilalt. Era genul de însemn care avea o semnificație și simbolul acela reprezenta infinitul. Veșnicia. Dar, din câte știam, Paj nu avea un asemenea tatuaj.

— Echipajul știe despre voi?

— Numai ei știu.

Și acum aflasem și eu.

— Să ții așa un secret atât de mult timp…

A ridicat din umeri.

— Știi cum e. Ar fi periculos să afle lumea.

Gândul m-a bucurat, dar apoi m-a întristat – ideea că puteai găsi dragoste în lumea asta așa cum o găsiseră Saint și Isolde. Chiar dacă trebuia s-o ascunzi ca să-l aperi pe cel pe care-l iubeai. Când eram singură pe Jeval, mă gândisem de multe ori că dragostea nu era decât un mit. Și că mama mea reușise să-i dea viață numai pentru era diferită de noi, ceilalți. Era o ființă mitică. De pe altă lume. Isolde a avut o legătură cu marea pe care n-o mai avea nimeni altcineva, de parcă locul ei ar fi fost sub suprafața apei, nu aici, sus, alături de noi.

Dar în clipa următoarea m-am gândit la West.

Nu am mai vorbit cu el de când am dat mâna, acceptând condițiile pe care mi le-a impus ca să mă primească. Aveam să fiu dragor pe Marigold, dar trebuia să păstrez distanța.

West a spus că Saint îl învățase tot ce știa. De aceea avea de plătit datorii și făcea afaceri secundare. Măsluia registrele și arunca în mare bărbați închiși în lăzi. Ca să trăiești viața asta, trebuia să ai în suflet anumite umbre. Saint mi-o spusese mereu, dar m-am învățat minte abia pe Jeval. Am făcut multe lucruri rele ca să supraviețuiesc pe insulă, dar nu găseam puterea să regret niciunul dintre ele. Ăsta era mersul lucrurilor. Poate că din cauza asta semănam cu tatăl meu mai mult

decât aș fi vrut să recunosc.

Și, cu toate că West a spus iar și iar că nu făcea favoruri și nu-și asuma riscuri, a făcut și una, și alta.

Pentru mine.

Capitolul 33

Două zile au părut douăzeci.

Am ținut capetele plecate în oraș, am băut prea mult rachiu și am dormit până târziu, ca să evităm atenția celorlalți, în timp ce Leo a muncit fără pauză ca să termine velele pentru Marigold. Dar simțeam privirea lui Zola pe cheiuri. Nu era prost și încă nu scăpasem de echipajul de pe Luna. Își făceau apariția la toate cârciumile în care beam și pașii lor ne urmau pe poduri și pe străduțe.

Aștepta următoarea noastră mișcare.

Dar nimeni nu putea ghici ce urma. Peste încă două zile, Marigold avea să coboare ancora în Lațul Uraganului și vom strânge marfa cu care să achităm datoria lui West față de Saint. Echipajul va fi liber să răzuiască stema de pe podeaua din cabina timonierului și, pentru întâia oară, Marigold nu va mai fi supusă nimănui.

West s-a baricadat în cabină, refuzând să părăsească corabia în timp ce se vindeca, pentru că rănile lăsate de echipa lui Zola încă îi acopereau aproape tot trupul. Vânătăile începuseră să se îngălbenească și pielea i se strângea în jurul cusăturilor, dar abia după câteva săptămâni avea să-și recapete toate forțele.

Leo stătea cocoțat sus de tot, pe arbore, și eșarfa de mătase dungată legată în jurul gâtului îi flutura în vânt. Willa stătea lângă el, cu velele făcute sul în brațe. Munceau de când a asfințit soarele și s-a lăsat ceața, iar mâinile lui Leo manevrau frânghiile cu atâta viteză, încât era greu să vezi ce face. Când i-am spus că va trebui să lege velele în beznă, ca să nu fim văzuți, a părut încântat de această provocare în plus. Înainte de zori, vom fi părăsit portul în drum spre Lațul Uraganului.

Ceilalți deja așteptau când am intrat în cabina timonierului, ținând în mâini harta primită de la Saint. West stătea în capul biroului și nu mi-a scăpat faptul că-mi evita privirea.

— Aproape am terminat, am spus eu, închizând ușa în urmă.

West s-a uitat la Hamish.

— Altceva?

Hamish și-a împins ochelarii pe nas cu vârful degetului și a răspuns:

— Am trecut pe la toți datornicii. A trebuit să spargem vreo două nasuri, dar ni s-a plătit tot și ar trebui să ne ajungă până la Dern.

— Și marfa?

— Eu și Auster am descărcat tot ce nu ne trebuie. A trebuit să vindem în pierdere, dar o să avem cu ce să ne plătim negustorii la următoarea întâlnire. Nici nu trebuie să știe ce am pierdut în timpul furtunii și ce am lăsat aici, la Ceros.

Ne trebuise o zi întreagă ca să scoatem totul din cală. Marigold trebuia să navigheze mai ușoară ca niciodată ca să putem traversa Lațul

Uraganului fără să ne scufundăm.

— Acum trebuie doar să trasăm ruta, a spus Paj, privind harta din mâinile mele.

Am ezitat o singură clipă, simțind pe umeri povara acelui moment. Ciocârlia era singurul lucru din lume care-mi aparținea. Încredințându-i-o lui West, îmi puneam viața în mâinile lui. La gândul ăsta, stomacul mi-a tresărit și inima a început să-mi bată repede.

Paj a întins mâna și i-am dat harta, pe care a desfășurat-o peste celelalte hărți împrăștiate pe birou.

— Bun. Arată-ne pe unde trebuie s-o luăm.

Am atins literele înscrise pe margine și am urmărit linia țărmului, amintindu-mi atingerea pergamentului sub vârfurile degetelor. Am plimbat degetul în sus, departe de coastă, dincolo de Jeval, oprindu-mă în dreptul fâșiilor subțiri de uscat care se încercuiau unele pe altele în mijlocul mării.

— Lațul Uraganului.

West s-a aplecat peste birou din celălalt capăt, vorbind încet.

Paj s-a frecat cu mâinile pe față și a oftat.

— Acolo e ascunsă marfa? În Lațul Uraganului?

Am încuviințat din cap.

— Cred că glumești, a mormăit Hamish. Ce-i acolo?

— Pietre prețioase. Metale. Bani. De toate, am răspuns eu.

— O epavă, a spus West privind harta îndelung. Și cum ajungem la ea?

Auster s-a uitat la mine.

— Nu degeaba se feresc oamenii de Laț. E o capcană a morții.

— Numai dacă nu știi să navighezi prin ea, am spus eu.

Atunci West a ridicat ochii și s-a proptit cu ambele mâini pe biroul dinaintea sa.

— Știi tu drumul prin Lațul Uraganului?

Fără să-mi iau privirea de la el, mi-am descheiat jacheta și am lăsat-o să-mi alunece de pe umeri. A căzut pe podea și mi-am suflecat mâneca cămășii. Cicatricea întortocheată și umflată ne-a întâlnit privirile, roșie-întunecată în lumina felinarului. Am așezat brațul pe birou, lângă hartă.

Paj și-a vârât pumnul în gură.

— Vrei să spui…?

Hamish a clătinat din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Am arătat punctul cel mai îndepărtat al cicatricei, în dreapta, sub încheietura mâinii.

— Aici e.

— Ce anume? Nici până acum nu ne-ai spus ce-i acolo, jos, a spus Auster.

Am înghițit în sec.

— Ciocârlia.

Au sărit în spate de la birou, toți odată, și în cabină s-a lăsat tăcerea.

Am așezat un deget în mijlocul recifelor și pe celălalt în marea de la nord de Jeval, repetând întocmai ce spusese Clove după furtună.

— Furtuna care a lovit Ciocârlia a venit din nord.

Am coborât degetul spre recife.

— A împins-o în recife, dar apoi a cotit.

Am mutat degetul dintre recife înapoi pe mare.

— Apoi a luat-o spre vest. A târât corabia până aici, unde s-a scufundat. Acolo e.

M-am holbat la atolul mic din mijlocul labirintului de recife.

Hamish a ridicat ochii la West peste lentilele ochelarilor.

— Dacă facem asta, s-a terminat. Vom rupe legăturile cu Saint definitiv.

— S-ar putea să vină după noi, a spus Paj îngrijorat.

— N-o să vină.

Am tăcut un moment.

— Ciocârlia e a mea.

— A ta? Cum așa?

— Mi-a dat-o el.

— Ți-a dat-o, a repetat Auster.

— E moștenirea mea.

S-au holbat toți la mine. Toți, în afară de West.

— E la o adâncime de cel mult doisprezece, cincisprezece metri.

West studia mai departe harta în tăcere.

— Pot să vă duc până acolo, am spus eu. Știu sigur că pot.

— Bine, a spus West în cele din urmă și ceilalți au părut ușurați, fiecare cu un zâmbet nervos pe față. Scotocim Ciocârlia și vindem ce putem la Dern, ca să ne umplem coca cu bani. Apoi ne întoarcem la Ceros și îi achităm lui Saint datoria pentru Marigold.

— Dacă nu ne prind demonii mării până atunci, a șoptit Auster, zâmbind și mai larg.

Navigau pe corabie de doi ani, dar niciodată nu a fost a lor. Nici n-ar fi devenit a lor vreodată, dacă ar fi fost după Saint. Îl primise pe West pe datorie, știind că nu va putea s-o plătească niciodată. Nu avea niciun motiv să creadă că-și va pierde vreodată corabia-umbră.

— S-o ștergem înainte ca tot orașul ăsta blestemat să se întrebe ce facem.

Paj s-a dus la ușă și Auster l-a urmat.

— O treime, a spus West, privind harta în continuare după ce ușa s-a închis.

— Bine. O treime la registrele navei și restul…

— Nu, l-a întrerupt el pe Hamish, ea va lua o treime.

Hamish a încuviințat din cap.

— Dar de ce? am întrebat eu.

Dacă aș fi luat pentru mine o treime din captură, atunci, după banii puși deoparte pentru registre, membrilor echipajului le-ar fi rămas doar

o treime ca s-o împartă între ei. Nu era corect.

— Când am făcut înțelegerea, nu mi-ai spus că e moștenirea ta, a spus el.

— Pentru că nu m-ai întrebat. E a mea și fac ce vreau cu ea.

— Nu-i nevoie, a spus Hamish.

— Ba da, este.

West a oftat îndelung.

— S-ar putea să nu mai ai niciodată o asemenea șansă, Fable.

— Știu. De aceea nu vreau s-o irosesc.

Speram că înțelege ce spun. Că îi eram datoare, deși am pretins că n-ar fi fost așa. Și aveam de gând să-l răsplătesc înzecit.

— Două treimi la registrele navei și restul banilor îi împărțim între noi. În mod egal.

Am înfășurat harta și am băgat-o înapoi în haină.

Privirea lui West se tot întorcea la mine în timp ce își frământa maxilarul, de parcă și-ar fi făcut curaj să spună ceva. Dar tocmai când a deschis gura, pe punte s-au auzit ropote de pași.

— West! a exclamat Willa din pragul ușii, cu ochii mari. Avem probleme.

Capitolul 34

Stăteam la balustradă toți șase, umăr la umăr, și nu se auzea decât clinchetul ocheților alunecând pe frânghii deasupra noastră.

Torțe pluteau în depărtare sub arcada de fier din capătul portului de la poalele orașului Ceros. Ceața se subțiase în vântul rece, făcând vizibilă corabia Marigold.

— Ei, a oftat Willa. Nu-i a bună.

Am privit spre vârful arborelui mic, unde Leo termina de legat și ultimele vele noi și a încremenit când s-a uitat în port. Echipajul lui Zola venea să ducă la capăt ce începuse.

— Ce-i? a strigat Leo.

Torțele aproape că ajunseseră la cheiuri și atunci am văzut gloata de oameni care le purta. O greutate de piatră s-a lăsat în stomacul meu când am înțeles ce voiau să facă.

Voiau să dea foc la Marigold.

— Pregătiți-vă de plecare! a strigat West și a alergat la tribord, unde Auster deja debloca manivela ancorei.

— Dacă nu cobori de pe navă înainte să pornim, vii cu noi! am strigat eu și Leo a holbat ochii.

A scos o unealtă de la curea, de la spate, și s-a pus iar pe treabă, prinzând colțul ultimei vele cu mâini tremurânde.

S-a auzit clinchetul ascuțit al manivelei când Auster și West au ridicat ancora, iar eu m-am dus să dezleg frânghiile velaturii, cu privirea în port. Zola se așteptase ca West să dispară odată cu velele, dar nu a fost așa. Acum, dacă voia să termine definitiv cu Marigold și echipajul ei, îi rămânea de făcut un singur lucru – trebuia s-o scufunde.

Leo a alunecat în jos pe arborele mic, aterizând prea tare. Picioarele i-au cedat și s-a prăbușit pe punte gemând, dar s-a ridicat la loc ținându-se de coaste.

— Sunt gata? am întrebat ridicând ochii la pânza albă și curată, strânsă frumos și cu ocheți lucitori.

— Mai gata de-atât n-o să fie niciodată!

A luat-o împleticit spre balustradă.

— Hei!

S-a întors, cu geanta de unelte atârnată la umăr.

— Vrei banii sau nu?

Leo s-a întors alergând și blestemând, iar eu am apucat sacul din capul scărilor. L-a luat de la mine și a fugit înapoi la scară, dispărând peste bord.

Willa a eliberat velele arborelui mic și vântul a năvălit din sud. Aveam nevoie de el ca să ieșim din port înainte ca torțele să aprindă puntea.

După ce am eliberat frânghiile, le-am înfășurat în jurul pumnilor și am sărit de pe arbore. S-au deșirat cu o mișcare lină și am aterizat în picioare, ridicând ochii la formele curate și ascuțite ale velelor pe fundalul negru al cerului. Erau frumoase, cu vergele de lemn lăcuit ce se răsfirau în evantai din colțul de jos ca două aripi pregătite de zbor.

Hamish a luat parâmele de la mine, iar eu am sărit peste bord, coborând scara până la chei. Cu velele întinse și ancora ridicată, Marigold deja se mișca pe apă. Am dezlegat parâmele de ancorare din jurul primului stâlp și s-au izbit de peretele navei, după care Paj le-a strâns pe punte.

În spatele meu au răsunat strigăte și am trecut la stâlpul al doilea, dar frânghia era înnodată prea strâns. Am strecurat degetele în buclă și m-am aplecat pe spate, trăgând cu toată greutatea trupului și țipând:

— Haide!

Parâma a alunecat și am căzut pe spate, izbindu-mă de pământ cu atâta putere, încât plămânii mi s-au strâns ca doi pumni în momentul impactului. Echipajul lui Zola ajunsese deja la bazinul nostru și gonea drept spre mine. M-am ridicat cu chiu, cu vai și m-am întors la stâlp, desfășurând frânghiile, iar Paj le-a tras spre el, dar corabia deja era prea departe. Nu ajungeam cu mâinile la scară.

— Fable! a strigat Willa când m-am dus la marginea cheiului. Am tras brațele înapoi și mi-am făcut vânt înainte, sărind spre treptele de frânghie.

M-am prins de ele cu ambele mâini și m-am izbit de peretele navei, târșâind picioarele în apă, dar lumina unei torțe deja zbura pe deasupra.

— Urcă!

West a apărut la balustradă și mi-a întins mâna.

M-am cățărat pe scară, care se bălăbănea, și, tocmai când am ajuns la jumătate, s-a scuturat și s-a smucit și aproape că m-a aruncat de pe trepte. Dedesubt, un bărbat se ținea de ultima treaptă. A făcut un salt din apă și m-a apucat de gheată, trăgându-mă în jos. Am lovit cu piciorul până când l-am nimerit cu călcâiul în falcă și bărbatul a răcnit, dar deja începuse să se cațăre. Mi-am fixat coatele în frânghii și am icnit, încercând să mă țin de ele cu tot cu greutatea lui și întinzând degetele spre curea, dar fără rost. Nu ajungeam la cuțit și, dacă mi-aș fi eliberat brațul, aș fi căzut.

Deasupra mea a apărut o umbră și un corp a căzut prin aer, plonjând în apa de sub noi. A înotat înapoi la corabie, în timp ce bărbatul mă smucea de cămașă.

West a urcat pe cealaltă parte, între corabie și scară, și, ajungând față în față cu mine, a întins mâna la brâul meu și mi-a scos cuțitul de la curea. A lovit dintr-o parte, cu o mișcare largă, înfigând cuțitul în coastele bărbatului. Acesta a urlat și a încercat să se apuce de mine ca să nu alunece, dar West l-a izbit în piept cu piciorul și l-a azvârlit îndărăt.

Scara s-a clătinat și mi-am lipit fața de frânghii, respirând înnebunită

în timp ce brațele îmi tremurau.

— Ești teafără?

West a întins mâna printre trepte și mi-a dat părul la o parte de pe față.

M-am întors și am văzut că ne depărtam de port, iar pe chei am zărit siluetele a cel puțin zece oameni. Când a aflat despre vele, Zola și-a trimis echipajul să termine cu noi. Până dimineața, toți comercianții din Ceros vor ști că am fugit din port. Și, după ce ne pusese la punct printr-un spectacol atât de public, umilința lui Zola va fi acum totală.

Luna era ancorată departe, fără niciun felinar aprins pe punte. Dar Zola era acolo și ne urmărea. Nu putea să nu fie acolo. Și de acum nu mai era doar dușmanul lui West. Era și dușmanul meu.

Dar un licăr de la mal mi-a atras ochii spre umbrele din Waterside, unde albastrul adânc al unei haine aproape că strălucea în întuneric.

Saint.

Stătea rezemat de stâlpul din stradă, nemișcat, cu excepția marginii hainei care îi flutura în vânt. Nu-i vedeam chipul, dar îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Și, dacă se uita la noi, atunci știa. Știa că banii lui plătiseră velele care erau întinse acum pe Marigold, împingându-ne în larg. Și nu conta cine eram și ce se întâmplase între noi. Pentru întâia oară în viața mea, ne aflam de o parte și de alta a unei linii.

— Fable.

Vocea lui West m-a smuls din gânduri și am clipit, văzându-i din nou chipul înaintea mea. Apa mării încă îi curgea pe piele, se ținea cu mâinile de frânghii, sub mine, și tăișul însângerat al cuțitului meu reflecta între noi lumina lunii.

— Ești teafără? a întrebat din nou.

Am încuviințat din cap, privindu-i fața de sus și lăsând calmul din ochii lui să mă echilibreze. Avea aceeași expresie impasibilă dintotdeauna. De la plecarea de pe Jeval, trecuserăm printr-o furtună care aproape că ne înghițise și Zola aproape că-l omorâse, după care despuiase și aproape că scufundase corabia Marigold. Nimic nu părea să-l zdruncine.

— N-am nimic, am răspuns eu.

A dat din cap, vârând cuțitul umed înapoi în cureaua mea.

— Atunci mișcă-ți fundul pe corabie.

Capitolul 35

Soarele strălucea pe mare cu raze tremurătoare din est, ca un felinar care ne arăta calea.

Eram la proră cu Auster și făceam coșuri din capcanele pentru crabi, cu care să urcăm pe punte marfa din Ciocârlie. Am legat nodul, privind apa liniștită, și sunetele corabiei trăgeau de toate amintirile mele dinainte de Jeval. Tatăl meu, aplecat peste hărți, cu o pipă în gură și un pahar de rachiu în mână. Pleoscăiturile parâmelor și lumina strălucind pe puntea lucioasă.

Am ridicat ochii spre arbore, unde ar fi stat mama, aplecată pe spate în frânghii, sus de tot, deasupra noastră. Mama îmi povestea scufundările ei în recifele din cele mai îndepărtate unghere ale Mării Nenumite, dar niciodată nu mi-a vorbit despre viața ei în Bastian și despre perioada în care a lucrat pentru echipajul lui Zola, înainte de a se fi alăturat lui Saint. Nici nu mi-a spus ce a adus-o în Strâmtori. Și, de când am stat față în față cu Saint la masa din cârciuma lui Griff, mă tot gândeam că ar fi trebuit să întreb mai multe despre ea.

Prima dată când Isolde m-a luat la scufundări, aveam șase ani. Tatăl meu ne aștepta pe puntea superioară a Ciocârliei când am ieșit la suprafață și zâmbetul acela rar al lui i se întindea pe jumătate de chip sub mustață. M-a trecut peste balustradă și m-a luat de mână, ducându-mă în cabina timonierului, unde mi-a turnat primul meu pahar de rachiu. În noaptea aceea am dormit în hamacul mamei, cuibărită lângă căldura trupului ei, în timp ce vântul șuiera peste pereții navei.

Lațul Uraganului era ultimul petic de apă dinaintea Mării Nenumite, un loc de aterizare preferat al furtunilor, care-l transformaseră într-un cimitir. Puteam simți Strâmtorile lărgindu-se în jurul nostru, făcând ca Marigold să pară mică pe marea vastă. În curând aveam să ajungem la marginea lor, departe de orice uscat.

Pe puntea laterală s-a ivit Paj cu instrumentele lui, scoțând cu grijă octantul înainte să se apuce de treabă, făcând însemnări în carnetul deschis, așezat pe grămada de frânghii. Am privit cum a ajustat brațele, până când lumina a căzut pe oglindă exact cum trebuie.

— Cât mai avem? am întrebat eu, așezând capcana la picioare.

— Dimineață ar trebui să ajungem, doar de s-ar porni vântul din nou.

Am mijit ochii în lumină și l-am văzut pe Auster în vârful arborelui mare, înconjurat de păsări care zburau în cerc, chiar când a scos încă un biban din coșul său.

— De fapt, ce are cu păsările? am întrebat eu.

Paj a ridicat ochii, un zâmbet blajin i-a întins buzele și a râs.

— Îi e drag de ele.

— Se pare că și ele îl îndrăgesc, am spus eu.

Paj a mai lucrat câteva minute, după care a deschis cutia și a așezat octantul înăuntru.

— Chiar erai pe Ciocârlie când s-a scufundat? a întrebat el deodată, strecurând carnetul înapoi în vestă.

Am încuviințat din cap, privind norii roz și purpurii și soarele care parcă creștea și se umfla, începându-și coborârea de pe cer. Nu știam ce auziseră despre noaptea aceea, dar n-aveam să fiu eu cea care să le povestească. Mă temeam că povestea ar fi prins viață în sufletul meu dacă aș fi spus-o cu voce tare. O distanță destul de mare se întindea între fata de acum, de pe puntea corabiei Marigold, și cea care sărise de pe Ciocârlie în brațele lui Clove.

West a apărut pe treptele care coborau spre coridorul de sub punte, suflecându-și mânecile cămășii până la coate. El și Willa munceau în cală încă de la plecarea din Ceros, remediind pagubele suferite în timpul furtunii, pentru care nu avusesem bani să tocmim reparatori. Nu-mi adresase niciun cuvânt de când porniserăm de la chei. Nici măcar nu privise în direcția mea.

— Dă-mi să văd, a spus el, venind la Paj.

Paj s-a supus, a scos carnetul din nou și l-a deschis la ultima pagină scrisă. West a citit numerele încet și o șuviță de păr i s-a desprins, fluturându-i pe față.

— Să lăsăm ancora cât e vântul slab. O să recuperăm timpul.

Paj a aprobat din cap.

— Și lăzile? l-a întrebat West pe Auster, deși era clar că asta era treaba mea.

— Sunt gata, a răspuns Auster în locul meu.

— Verificați nodurile încă o dată.

Iarăși nu mi-a întâlnit ochii. Am scrâșnit din dinți.

Am înconjurat arborele.

— West…

Dar el s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre puntea laterală. L-am urmat până la cabina timonierului, unde a început să lucreze cu compasul pe hartă, comparând măsurătorile lui Paj cu ale lui. A strâmbat din gură și și-a mușcat obrazul.

— Ce e?

M-am dus la el și am privit pergamentele.

— Nimic, a spus scurt, lăsând compasul.

Am așteptat, uitându-mă la el.

S-a gândit un moment și apoi a înconjurat biroul, așezând degetul pe hartă.

— Uite aici!

Cotitura din mijlocul Lațului Uraganului forma un unghi drept abrupt, o manevră dificilă pentru orice vas mai mare decât o barcă de pescuit. Ca să ne reușească trebuia s-o traversăm cu o precizie

desăvârșită.

— Există vreo altă cale?

— Nu cred, am răspuns eu. Prin altă parte ar trebui să târâm chila pe fund.

— Va trebui s-o executăm perfect, a mormăit el.

— Atunci așa vom face.

S-a sprijinit de birou cu ambele brațe și mușchii i s-au reliefat sub pielea aurită.

— Trebuie să ne întoarcem la Dern în câteva zile dacă vrem să vindem marfa fără să atragem atenția.

Avea dreptate. Trebuia să lucrăm repede, dar, dacă socotelile lui Paj erau corecte, am fi putut să urcăm marfa pe Marigold până a doua zi, spre seară.

— Așa a reușit, nu?

West s-a așezat pe scaun, ridicând privirea la mine.

— Ce?

— Lațul Uraganului. Așa și-a strâns Saint averea și a început afacerea de comerț.

— Da, am răspuns eu. Ani de-a rândul a cartografiat Lațul înainte să pornească pe prima lui rută. A cumpărat prima corabie cu banii adunați scotocind epavele.

West a tăcut, ca și când și-ar fi imaginat demersul. Ca și când s-ar fi imaginat în postura lui Saint.

Pietrele găurite se ciocneau între ele încet, legănându-se pe sfoara din dreptul ferestrei deschise în spatele lui.

— Chiar crezi că aduc noroc? am întrebat eu.

Întrebarea a părut să-l amuze.

— Până acum și-au făcut treaba.

A mișcat gura, întinzând buzele într-o parte, și am observat un răspuns nerostit în cuvintele lui, dar n-am reușit să-l descifrez.

Am ridicat piatra albă din colțul biroului.

— Ce-i asta?

— E din Waterside.

— A!

Am așezat-o la loc, brusc stânjenită.

West a ridicat ochii spre mine.

— Saint mi-a dat-o când am luat Marigold în stăpânire. Ca să-mi amintească de unde am pornit.

M-am așezat pe marginea biroului, rânjind surprinsă. Saint a vrut ca West să nu uite care-i e locul. Și, din cine știe ce motiv, West a păstrat piatra.

— Știu că ai aflat că Willa e sora mea, a spus el, vorbind iar pe un ton aspru. Și știu că ați fost la mama noastră.

Am încercat să-l citesc, căutând vreo urmă din mânia care-i lumina fața de obicei. Dar încă mă privea cu ochii plini de cuvinte nerostite.

— N-am vrut. Nu știam unde eram…

— N-are importanță.

A așezat coatele pe birou, scărpinându-se sub bărbie, și m-am întrebat de ce a spus asta. Chiar avea importanță. Probabil că era singurul lucru cu adevărat important pentru el.

— Cum ați reușit atâta vreme să vă ascundeți de ceilalți?

— Poate că știu și ei, de fapt, dar nu vor s-o spună. Nu pun întrebări. Dar acum mult timp eu și Willa am convenit să nu spunem nimănui că ne cunoaștem dinainte.

Am încuviințat din cap. Spunând altora că Willa era sora lui, le-ar fi dat putere asupra lui. Și asupra ei. Din același motiv, nimeni nu știa despre Auster și Paj în afară de cei de pe navă.

— Willa ar fi avut șanse mai mari navigând pe o corabie decât dacă ar fi rămas în Waterside, așa că am aranjat lucrurile pentru ea.

O spunea de parcă ar fi simțit nevoia să se justifice. De parcă ar fi știut că asta a costat-o pe Willa.

— Dar tatăl vostru? am întrebat eu încet.

Însă acum întindeam coarda. Și nici nu știam de ce am pus întrebarea asta, pur și simplu voiam foarte mult să știu.

— O să pierdem lumina în câteva ore.

S-a ridicat, a mers la cufărul de la perete și l-a deschis.

— Ce mai e de făcut? Vreau să te ajut.

S-a uitat la mine peste umăr și, preț de o clipă, mi s-a părut că zâmbea.

— Mă descurc.

A scos din cufăr o racletă lată și întinsă, vârându-i mânerul la curea.

Cu unealta asta avea de gând să curețe carena. Scoici, alge și alte ființe își făceau căminul pe burțile navelor, alcătuind un fel de recif ambulant propriu. Dar nu trebuia să agățăm nimic în Laț. Carena trebuia să alunece pe fundul apei.

Era o muncă anevoioasă și dezgustătoare. O muncă pe care West credea că nu puteam sau nu voiam s-o fac.

— Îți faci griji din cauza pescajului? am întrebat eu.

Adâncimea până la care cobora burta navei era cel mai important factor din cauza căruia am fi putut naufragia printre recife. Dar cala corabiei Marigold era goală și, datorită velelor noi, înainta lin pe mare.

— În clipa de față îmi fac griji pentru toate.

Capacul cufărului a căzut la loc și West și-a scos cămașa pe gât, tresărind din cauza durerii care i-a erupt în trup când a ridicat brațele. Cămașa a căzut pe pat și West și-a făcut loc pe lângă mine, ieșind pe punte.

Am privit prin ușa deschisă, gândindu-mă, și apoi am ieșit după el. Tocmai când am trecut colțul, s-a ridicat în picioare pe balustradă și a păși peste bord, dispărând în mare. De jos a răsunat un plescăit și am privit în urmă, prin ușa deschisă a cabinei, la piatra albă din colțul

biroului său.

M-am întors pe puntea laterală, am învârtit cheia în lacătul dulapului de pe perete și am scotocit rafturile până când am găsit încă o racletă și un ciocan.

Willa mă privea în timp ce mi-am dat jos ghetele și m-am urcat pe balustradă, umplându-mi pieptul cu aer. Am sărit, căzând în mare cu brațele întinse deasupra capului și cu uneltele strânse în pumni. Apa s-a învolburat în jurul meu și m-am răsucit, întorcându-mă sub apă până când l-am văzut pe West plutind aproape de pupă, în albastrul vast al mării care se întindea în jurul nostru în toate direcțiile. Fire lungi de alge se unduiau în urma corabiei și mâinile i s-au oprit pe carenă când m-am apropiat de el înot.

Scoicile prinse de navă hârșâiau și crăpau în jurul nostru și am ocupat un loc lângă West, potrivind racleta pe crusta groasă de scoici și lovind-o cu ciocanul. S-a făcut bucăți, explodând în nori albi și plutind în jos, spre adâncuri.

West m-a urmărit câteva momente cum lucram, după care a ridicat din nou uneltele. Nu voia să se deschidă față de mine, așa cum făceau ceilalți. Mi-a și spus asta când a acceptat să voteze în favoarea mea. Dar, dacă era să fac parte din echipajul lui, trebuia să fac cumva ca să-i câștig încrederea.

Chiar dacă ar fi însemnat să încalc încă una dintre regulile lui Saint.

Niciodată și sub nicio formă să nu dezvălui lucrurile și persoanele la care ții.

Mi-am asumat un risc când am sărit în apă. Îmi arătam mâna. Îi arătam că nu mă interesa doar Ciocârlia și să mă alătur unui echipaj. Mă interesa și West. Și mă temeam din ce în ce mai puțin de ceea ce ar fi făcut dacă ar fi aflat.

Capitolul 36

Lațul Uraganului se înălța deasupra apei precum spinările colțuroase ale unor dragoni scufundați.

Paj era la proră, cu un zâmbet mare pe chip, și în ochi i se reflecta lumina dimineții. Calculele lui au fost perfecte, precise până la oră, și am zărit recifele chiar când soarele s-a revărsat la orizont. Labirintul se întindea kilometri întregi în fața noastră și apa era atât de limpede, încât nisipul de pe fund tremura luminos.

Willa, Auster și Hamish stăteau la babord, umăr lângă umăr, pe navă s-a lăsat liniștea și Marigold a tăcut. M-am uitat la West, care stătea singur pe puntea superioară. Strângea brațele la piept, cu pălăria trasă peste ochi.

Pe chip avea aceeași expresie indescifrabilă care nu i-a părăsit chipul de când plecaserăm din Ceros. Și abia acum începeam să văd dincolo de ea.

West se afla pe o muchie. În numai câteva ore, totul avea să se schimbe. Pentru el. Pentru echipaj. În ziua în care sosise pe Jeval, trecând prin furtună, nu știa unde aveau să ducă toate. Nu știa că, atunci când a acceptat să mă primească la bord, vânturile își schimbau direcțiile.

Atât de multe lucruri erau imposibil de prevăzut în lumea asta. Și totuși cu toții înțelegeam perfect cum funcționează. Acum West trebuia să ia niște decizii la care poate nu se așteptase niciodată. Și asta era de ajuns ca să clatine până și cele mai impenetrabile chipuri din Strâmtori.

Paj a luat timona, întorcându-ne împotriva vântului, și corabia a virat până când velele au început să se zbată deasupra noastră. Când Marigold a început să încetinească, a lăsat mânerele să se învârtă sub degetele lui într-o parte și apoi în cealaltă, astfel încât cârma să se întoarcă în stânga și-n dreapta. În câteva clipe, corabia a încetinit aproape până la oprire.

— Pe unde intrăm? i-a strigat Paj lui West.

West a privit recifele din față și apoi s-a uitat peste umăr, la mine. Am urcat treptele spre puntea superioară și m-am dus la balustradă, scoțând harta dinăuntrul jachetei. Am desfășurat-o înaintea mea și West a apucat o margine a ei, ținând-o pe loc.

A cercetat pergamentul și apoi a arătat spre intrândul din reciful din stânga noastră. Coamele se înălțau neregulat deasupra apei până când dispăreau, creând o deschidere.

— După ce intrăm, n-o să mai fie cale de întoarcere. Trebuie să mergem tocmai până la atol, a spus el ca pentru sine.

Am urmărit drumul nostru pe hartă, înțelegând ce spunea. Până la Ciocârlie nu exista niciun loc suficient de lat încât să putem întoarce

corabia. Dacă ne împotmoleam, nu mai aveam ce face, n-ar mai fi existat nicio ieșire din Lat.

— Urcă, dragorule!

Auster se uita la mine de pe puntea principală, cu Willa alături.

— Ești gata? a răsunat de lângă mine vocea adâncă a lui West și am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea.

Deodată am simțit nevoia copleșitoare să aibă încredere că voi reuși. Că mă voi ține de cuvânt. Față de toți. Credeam că nu are încredere în mine, dar pentru ceea ce făcea acum avusese nevoie de toată credința de care era în stare. Punea soarta echipajului și a corabiei Marigold în mâinile mele.

— Gata, am șoptit eu.

West a strâns harta și a coborât scările punții superioare în urma mea, iar eu m-am dus la arborele mare, am apucat treptele, am inspirat adânc și am început urcușul. Inima a început să-mi bată haotic pe măsură ce m-am înălțat în vânt.

West a preluat timona de la Paj, privind cum mă sprijin de frânghii și mă întors spre Lațul Uraganului. Ultima dată când am văzut Lațul, clocotea în furtuna care a scufundat Ciocârlia. Acum sclipea sub cerul albastru și senin, ca și când n-ar fi ascuns sub suprafață cadavrele a nenumărate echipaje de navă. Apele albastru-verzui erau pline de versanți colțuroși de recif și cărări înguste șerpuiau sub perdeaua lor ca niște vene nesfârșite. Era un labirint – un labirint pe care numai eu știam să-l traversez.

Am suflecat mâneca cămășii până la cot și am întins brațul în față. Cicatricea era o ilustrație aproape perfectă a arterelor recifului și m-am minunat de priceperea cu care Saint le reprezentase din memorie. Cutreierase apele astea de atâtea ori, încât nu i-a mai trebuit nicio hartă ca să marcheze drumul pe pielea mea.

Am ridicat o mână cu degete tremurătoare. Adierea caldă a trecut printre ele și am măsurat din ochi intrarea în Lat de dedesubt.

— Spre tribord!

Fără ezitare, West a învârtit timona și Hamish, Auster și Willa au potrivit velele, scurtând golurile ca Marigold să pornească încet. Ne-am îndreptat spre gura recifului și Paj s-a aplecat peste margine la proră, privind cum nava traversa apa de mică adâncime.

M-am aplecat și am comparat dimensiunile navei cu reciful.

— Dreapta!

West a îndrumat nava drept în Lat și s-a lăsat tăcerea, iar pe pielea mea a trecut un fior precum tremurul din aer dinaintea unui fulger. Nimeni nu mai știa cât de multe corăbii scufundase Lațul. Mai multe catarge străpungeau suprafața apei în zare. Dar cerul încă era senin și apa molcomă.

M-am uitat la cicatrice, urmărindu-i liniile până la prima răscruce din fața noastră.

— Spre babord, West. Cinci grade.

West a întors ușor timona și am virat spre est, exact cât trebuia ca să pătrundem în artera următoare, și calea dintre recife s-a îngustat.

— Atenție, a strigat Paj de la proră, văzând că adâncimea apei se micșora.

Am înaintat încet, trecând printre ieșindurile de piatră aflate de o parte și de alta, unde păsările stăteau cu picioarele afundate în apă, culegându-și micul dejun din coral. Sub suprafață roiau bancuri de pești ca niște nori de fum, risipindu-se pe măsură ce corabia înainta încet, până când calea s-a lărgit din nou înainte de următoarea răscruce.

— Spre tribord. Cincisprezece grade, am spus eu, străduindu-mă să par hotărâtă.

West a lăsat mânerele să se învârtă puțin și arborele a vibrat sub mâinile mele când chila a alunecat pe fundul nisipos. Willa mi-a întâlnit privirea de pe arborele mic, unde era cocoțată, și am încercat să-mi liniștesc bătăile inimii, strângând din degete ca să le astâmpăr tremurul. O singură stâncă ascunsă ar fi putut să surpe carena. Dar, dedesubt, West părea calm, cu mâinile așezate ușor pe timonă.

Am privit peste umăr spre marea întinsă. Deja ajunsesem departe în Lați. Dacă ar fi izbucnit o furtună, am fi fost terminați. Frica îmi cânta încet în sânge și tentaculele ei invizibile mă înconjurau și mă striveau la fiecare răscruce întâlnită printre recife.

— Ne apropiem, am spus eu, privind cotitura abruptă din față.

Aveam o viteză bună, dar totul depindea de direcția vântului și de momentul în care aveam să acționăm. Dacă am fi virat prea devreme, am fi hârșâit tribordul. Dacă am fi virat prea târziu, ne-am fi izbit cu prora drept în colțul ascuțit al recifului.

— Ușor…

Am întins mâna spre West, ridicând ochii la vela de deasupra tocmai când vântul și-a schimbat brusc direcția și o rafală s-a înălțat pe apă de nicăieri. Ne-a împins înainte, umflând velele, și Marigold a virat.

Prea repede.

— Slăbiți velele! am strigat eu.

Hamish, Auster și Willa au lăsat parâmele și corabia a încetinit. Dar era prea târziu. Eram prea aproape.

— West, acum!

Am luat arborele în brațe și m-am ținut de el, timp în care West a lăsat timona să se învârtă.

— Coborâți ancora! i-a strigat lui Paj, care deja debloca manivela.

Ca să nu ne izbim de recif, trebuia să lăsăm ancora să se târască în urma noastră. Ceilalți au lăsat velele în aceeași clipă și Paj a lovit piedica ancorei cu piciorul, lăsând-o să cadă în apă.

Marigold s-a smucit, pupa s-a învârtit și nava s-a întors spre tribord. Un zgomot ca de tunet a izbucnit sub noi când carena s-a hârșâit de banc și Paj a fugit la bord, izbindu-se de balustradă și aplecându-se peste margine.

Am închis ochii, toți mușchii mi s-au strâns pe oase și inima mi-a sărit în gât.

— E bine! a strigat Paj, râzând agitat.

Am ridicat privirea la cer gâfâind și lacrimi fierbinți mi-au răsărit în ochi.

Hamish a sărit pe punte ca să-l ajute pe Paj să urce iar ancora și West s-a rezemat cu fruntea de timonă, răsuflând îndelung.

Dar încă ne mișcam. Am cercetat cicatricea, urmărind recifele de dedesubt, moment în care velele s-au întins din nou. Inima mi s-a umflat în piept și mi s-a pus un nod în gât când am ajuns și la capătul următoarei strâmtori.

Culoarul dintre versanți s-a terminat în mijlocul unui recif în formă de semicerc – atolul. Și acolo, sub apele albastre ca nestematele și lucitoare ca sticla, tremura o umbră vagă.

Ciocârlia.

Capitolul 37

Mi-am adunat părul în creștet, înnodându-l, în timp ce Auster aduna coșurile sprijinite de balustrada din fața mea.

Ciocârlia zăcea cam la doisprezece metri dedesubt și bănuiam că va dura aproape o zi întreagă de scufundări să luăm toate lucrurile pentru care veniserăm. Soarele era aproape de zenit și ar fi fost imposibil să ieșim din Lați pe întuneric, așa că trebuia să ne grăbim dacă nu voiam să petrecem noaptea pe atol.

Paj a verificat cârligul uriaș de fier din capătul frânghiei și l-a aruncat peste bord. Frânghia s-a desfășurat căzând, scufundându-se până la fund și încordându-se în apă.

Greutatea familiară a curelei legate la brâu m-a liniștit. Singura problemă pentru care nu eram pregătiți era faptul că poate altcineva găsise Ciocârlia în ultimii patru ani.

Mi-am verificat uneltele, plimbând degetele de două ori peste șpițuri, dălți și ciocan. Aș fi avut nevoie de ele doar dacă ceva de pe epavă fusese imobilizat sau îngropat și speram să nu fie cazul. Îmi trebuia fiecare minut de lumină ca să adun marfa în coșuri și s-o urc la bord.

Apa era limpede ca cristalul, arborele mare ajungea aproape de suprafață și am clipit ca să risipesc imaginea mamei cocoțate în vârful lui, cu privirea la lună. Gândul la ea m-a apăsat în adâncul stomacului și am simțit-o ca pe un suflu pe piele. Am tremurat, privind iar apa de dedesubt. Nemișcarea îmi dădea cumva senzația că mama era încă acolo, jos.

West a ieșit din cabina lui și Auster a trecut și ultimul coș peste margine. West a aruncat o curea pe punte, lângă mine, și și-a scos cămașa pe gât. Am privit rețeaua de cusături de pe pielea lui. Se adăugau colecției de cicatrici care deja îi acopereau trupul.

— Ce faci?

M-am uitat derutată la cureaua de lângă picioarele mele goale.

West a descălțat ghetele și și-a strâns părul, legându-l la spate.

— Merge mai repede în doi.

Am ridicat privirea la Willa și la ceilalți, dar nu păreau deloc surprinși să-l vadă pe West potrivindu-și o curea de dragor în jurul brâului.

— Nu mi-ai spus că știi să draghezi, am spus, holbându-mă la el.

— Sunt multe lucruri pe care nu ți le-am spus.

A rânjit și zâmbetul pieziș i-a ridicat un colț al gurii, unde a apărut o gropiță.

Am plecat ochii și roșeața care mi-a apărut brusc pe față mi-a încălzit pielea. Nu cred că-l mai văzusem vreodată zâmbind. Nici măcar o dată. Și nu-mi plăcea cum mă făcea înfățișarea asta a lui să mă simt. Sau îmi

plăcea. Nu voiam să descifrez deosebirea dintre cele două.

A încheiat catarama curelei cu un aer absent, de parcă ar mai fi făcut-o de sute de ori. Nu mai auzisem de un timonier care să dragheze. Dar asta nu era o corabie obișnuită și ăsta nu era un echipaj obișnuit. Secretele lor parcă erau fără sfârșit.

M-am apucat de balustradă și m-am ridicat, echilibrându-mă pe marginea navei în adierea caldă a vântului. West s-a urcat lângă mine și am coborât privirea la apa de dedesubt, unde dispăreau frânghiile.

— Aș vrea să propun echipajului să reconsidere statutul meu de piază rea, i-am strigat Willei, cu gura până la urechi.

Willa a râs, rezemându-se de arbore.

— O să votăm, dragorule.

Am ridicat ochii la West, întrebându-l fără cuvinte dacă era pregătit. Pentru Ciocârlie. Și pentru tot ce avea să urmeze.

Același zâmbet de dinainte, de pe punte, îi juca pe buze și, împreună, am pășit de pe balustradă, căzând prin aer și plonjând în mare. M-am scufundat și am lovit din picioare împotriva greutății uneltelor până când am ieșit la suprafață alături de West.

A scuturat din cap, dând la o parte părul de pe față, și a privit în sus la Willa și la ceilalți, care ne urmăreau de pe Marigold.

Am inspirat încet, umplând cu aer spațiul dintre coaste și l-am expirat la loc, întinzându-mi plămânii până când au început să mă usture. Sângele s-a încălzit în brațele și picioarele mele și am respirat iar și iar, până când am ajuns să adun tot aerul de care aveam nevoie.

West a așteptat să-i fac semn și a dat capul pe spate, luând aer, iar eu i-am urmat exemplul, umplându-mi întâi burta, apoi pieptul și sorbind la urmă încă puțin aer în gât.

A dispărut sub apă și l-am urmat, scufundându-mă după el. Când am văzut-o, am întins mâinile în față, ca să acopere imaginea Ciocârliei. Zăcea sub noi, cu ruptura din cocă îngropată pe jumătate în nisipul moale și palid și cu prora ațintită la cer. Dar, în rest, corabia arăta exact așa cum o țineam minte.

Ciocârlia.

Locul unde s-a sfârșit povestea mamei. Locul unde începea povestea mea.

West s-a uitat la ea și a ridicat ochii spre mine.

Am ezitat un moment, apoi am coborât, înotând spre pupa navei, și presiunea s-a adunat în jurul meu, făcându-mi urechile să pocnească pe măsură ce coboram tot mai adânc. Reciful care înconjura epava era plin de viață, bancuri de pești viu-colorați se răsuceau unii în jurul altora și se împrăștiau în toate direcțiile. Am înotat printr-un nor de pești-fluture și lumina s-a oglindit în solzii lor irizați, făcându-i să sclipească precum stelele în amurg. M-am oprit și am întins mâna spre ei, atingându-i cu vârfurile degetelor în timp ce roiau pe lângă mine.

Am zâmbit, întorcând capul spre West. Era o siluetă plutitoare și

aurie pe fondul albastrului infinit și, urmărindu-mă câteva momente, a întins și el mâna și a făcut la fel. Peștii au vuit în jurul lui ca niște flăcări mici și argintii, după care au țâșnit și ne-au lăsat.

Am înotat mai departe până la navă și s-a ivit stema lui Saint, de pe care vopseaua întruchipând vela triunghiulară albă dispăruse aproape cu totul. Dar valul cu spume încă era acolo, pictat pe lemn cu același albastru bogat și viu ca al hainei lui Saint. Am atins-o cu palma când am înotat pe lângă ea și, când am ajuns pe punte, mi s-a răcit pielea.

Timona acoperită cu alge îmi stătea înainte neatinsă, ca o fantomă. Aproape că-l vedeam pe tatăl meu în spatele ei, cu mâinile lui mari pe mânere. Arborele frânt se înălța deasupra și lumina soarelui tremura în zare pe suprafața apei, unde departe plutea peste noi umbra corabiei Marigold.

M-am împins și am plutit spre treptele care coborau sub punte, unde grinda de lemn care atârnase peste intrarea în pasaj căzuse. Am înotat în întuneric, trecând pe lângă ușile înșiruite de-a lungul coridorului lung, îndreptându-ne tocmai spre ușa din capăt.

Apa s-a tulburat când am ajuns la ea. Am încercat să deschid ușa, dar era înțepenită, blocată în cadru cu lemnul umflat. West s-a proptit cu spatele de peretele coridorului și a lovit cu piciorul în ușă până când a cedat și s-a deschis înaintea noastră.

Razele luminii s-au revărsat în cală și săgeți de smarald luminos au descoperit grămezi de lăzi prăbușite și butoaie răsturnate. Am trecut înot peste ele, îndreptându-mă spre ungherul din dos. Cuferele încă erau aici, pironite de perete, și le-am simțit ca o mie de glasuri răsunând în cor. Pietrele prețioase cântau cu o armonie care se înfășura în jurul meu precum atingerea vântului.

Am dat nisipul la o parte până când am zărit sideful stemei tatălui meu gravate în lemnul gudronat. Am scos șpițul cel mai mic de la spate, din curea, și am bâjbâit în lumina chioară după gaura cheii. După numai câteva încercări, lacătul a țăcănit și am băgat degetele sub capac, ridicând ochii la West, după care l-am deschis.

Deodată, mi-am dorit să pot vorbi. Aș fi vrut să pot spune ceva. Orice. Aici, jos, în adânc, cu Marigold plutind deasupra noastră, era liniște. Niciun Saint, niciun Zola și niciun Jeval. Nicio minciună și nicio jumătate de adevăr. Aici, jos, eram doar doi muritori într-o lume întoarsă cu fundul în sus.

Era singura lume căreia simțisem vreodată că-i aparțin.

West mi-a întâlnit privirea și am clipit încet, sperând că-i voi ține minte chipul pentru totdeauna. Exact așa cum era, cu părul lui pictat de soare plutind în lumina verde, în tăcerea deplină a mării. I-am zâmbit și m-am întors la cufăr, ridicând capacul cu un scârțâit.

Dar West a coborât mâna și l-a ținut pe loc.

Degetele lui bătătorite au alunecat pe lemn și apoi s-au întrepătruns încet cu ale mele, luându-mi mâna de pe cufăr. Am încremenit, inima a

început să-mi bată neregulat și i-am simțit atingerea urcându-mi pe braț și împrăștiindu-se pe pielea mea precum căldura soarelui.

M-a privit cu o sută de povești lucind în străfundul ochilor.

Apoi a venit mai aproape. Aerul mi-a luat foc în piept când a ridicat mâinile și mi-a atins obrajii. Vârfurile degetelor i-au alunecat în părul meu, m-a tras la el și, până să mă gândesc la gestul lui, și-a atins buzele de ale mele.

Și am dispărut. Am fost ștearsă de pe fața pământului.

Toate zilele petrecute pe Jeval. Toate nopțile petrecute în cala Ciocârliei. Toate s-au stins și în urma lor a rămas doar murmurul adâncurilor. Am rămas doar eu și West.

Bulele s-au înălțat împrejur când am deschis gura ca să gust căldura buzelor lui și toată marea a tăcut. S-a îngroșat. L-am sărutat din nou, agățându-mi degetele de cureaua lui și încercând să-l trag mai aproape. Încercând să-l simt în apa rece. Când am deschis ochii, se uita la mine. Toate fărâmele aurii din apa verzuie au sclipit și unghiurile aspre ale feței lui s-au îmblânzit.

M-a cuprins cu brațele și m-am lipit de el, odihnindu-mă sub bărbia lui, iar el m-a ținut strâns. Atât de strâns. Ca și când m-ar fi împiedicat să mă destram. Și chiar asta făcea. Pentru că sărutul acela a deșteptat înăuntrul meu un cer de noapte întunecat, plin de stele și luni și comete zburătoare. Întunericului i-a luat locul focul mistuitor al unui soare care-mi gonea pe sub piele.

Pentru că adevărul îngropat cel mai adânc, ascuns sub toate învățăturile primite de la tatăl meu, era că îmi dorisem să-l ating de o mie de ori.

Capitolul 38

Am ieșit din Lațchiar înainte de apus, împinși de vânturi blânde sub ceruri senine.

Auster a smuls alga prinsă de colțul ultimului coș și a aruncat-o peste bord, după care l-a deschis. Înăuntru erau stivuite cu grijă ultimele cufere mici.

Mi-am împletit părul ud peste umăr, simțind cum West se uită la mine o clipă și apoi dispare pe coridor. Imediat ce a plecat, m-am întors spre apă și mi-am atins gura cu vârfurile degetelor, simțind cum mi se aprind iar furnicături pe piele.

De când urcasem înapoi pe navă, nu am îndrăznit nici să privesc în direcția lui, pentru că voiam să păstrez amintirea în minte exact așa cum era. Voiam să păstrez amintirea asta așa cum îmi aminteam luciul paharului de rachiu al tatei în flacăra lumânării și conturul siluetei mamei în întuneric.

Voiam să țin minte sărutul lui din adâncuri. Pentru totdeauna.

Aveam de gând să respect înțelegerea pe care o făcuserăm înainte să mă alătur echipajului. Nu voiam să aduc momentul acela aici, sus, în lumea asta, unde ar fi fost strivit sub greutatea Strâmtorilor. Dar nici nu aveam să-l uit. Niciodată.

Auster mi-a pus cuferele în brațe și l-am urmat pe scări, în jos, unde West aștepta în pragul ușii spre cală. S-a dat la o parte, lipindu-se cu spatele de perete ca să pot trece, și a privit peste capul meu, atent să nu mă atingă când am intrat în încăpere.

Cala navei era animată de lumini și de murmurul pietrelor prețioase, ale căror cântece individuale se împleteau și formau o singură melodie adâncă și răsunătoare. Hamish stătea așezat în mijloc, lângă Willa, cu pergamente întinse în jurul lui, și făcea însemnări în carnet. Am găsit un spațiu liber mic în fața lor și am așezat cuferele, deschizându-l pe primul. Lumina felinarului a căzut pe zeci de perle iridescente, care încă luceau de la umezeală.

Willa a început să le numere și eu am deschis capacul următor. Înăuntru erau amestecate bucăți neregulate de aur și paladiu brut.

— Ăsta e…? a întrebat Willa cu gura căscată, ridicând o singură piatră dintr-o cutie mică de lângă ea.

O ținea cu două degete.

— Opal negru, am terminat eu, aplecându-mă și privindu-l atent.

Nu mai văzusem așa ceva din copilărie.

West s-a ghemuit lângă mine ca să-l ia de la ea și brațul i s-a atins de al meu, dându-mi senzația că alunec într-o parte. Când am ridicat ochii, Willa se uita la noi încruntată.

— Cât crezi că valorează? a întrebat el.

Nu am înțeles dacă mă întreba pe mine sau pe Hamish, așa că nu am răspuns, scoțând bucățile de paladiu una câte una și așezându-le înaintea mea.

— Cred că mai bine de două sute, a spus Hamish, notând încă ceva în carnet.

West s-a întins prin fața mea ca să apuce o pungă pe care Willa o umpluse cu serpentin șlefuit și mirosul lui s-a revărsat peste mine, încât nu mai știam sigur dacă furnicăturile care-mi mișunau pe piele erau provocate de pietrele prețioase sau de el. Am strâns buzele, privindu-i chipul când s-a aplecat pe lângă mine, dar nu a ridicat ochii.

— Așadar cum arată? a întrebat Willa, uitându-se peste umărul lui Hamish la pagina plină pe care scria.

— Arată bine, a răspuns el zâmbind. Foarte bine.

West a răsuflat ușurat.

— Care-i planul?

Hamish a închis carnetul.

— Cred că am putea vinde un sfert din marfă la Dern, dacă suntem atenți. Am câștiga mai mult decât suficient ca să ne plătim datoria față de Saint și să încheiem socotelile cu negustorii din toate porturile. Restul putem să-l depozităm în rezerva secretă și să-l vindem puțin câte puțin cu timpul. Va trebui să vindem puțin în fiecare port, ca să nu atragem atenția. Să mergem în grupuri de câte două persoane, ca să nu părăsim corabia.

A băgat mâna în haină și a scos pungile de piele roșie pe care îi văzusem folosindu-le la Dern. De data asta erau șase în loc de cinci.

— Punem marfă de cel mult șase sute în fiecare pungă. Fără prea multe pietre prețioase, fără prea multe metale și aveți grijă să puneți în fiecare câteva bucăți de valoare mai mică. Trebuie s-o facem cu cap dacă nu vrem să stârnim curiozitatea negustorilor și a celorlalte echipaje.

Ne-am pus pe treabă, umplând fiecare pungă cu spirit strategic. Trebuia să ne împrăștiem și să ne coordonăm timpii astfel încât să nu mergem la același negustor de prea multe ori. Dern era portul cu cele mai mici riscuri pentru manevra asta. Nu era atât de mare cât să adăpostească multe nave pe chei, dar suficient de mare cât să găzduiască destule tarabe la casa de comerț.

Era un plan bun. Dar, ca orice plan bun, nu era lipsit de riscuri. Dacă cineva ne-ar fi raportat la Consiliul Comerțului, ne-am fi pierdut licența de comercianți. Și dacă Saint sau Zola ar fi aflat cu ce ne ocupam, am fi ajuns iar pe butuci. O parte din mine se întreba dacă-l vom găsi pe Saint la Dern, așteptându-ne. A văzut când am plecat din Ceros și deci știa că ajutasem Marigold să facă rost de vele. A ghicit probabil că porniserăm spre Ciocârlie. Dar nu știam ce voia să facă.

— Și cum funcționează? a întrebat Hamish, întorcând în mâini opalul negru. Poți să… vorbești cu ele?

Atunci mi-am dat seama că vorbea cu mine. Mi se păruse mie că mă bănuiau a fi un mag al nestematelor, dar întrebarea m-a stânjenit.

— Nu știu cum să explic, e un lucru pe care pot să-l fac, pur și simplu.

— Le simți?

West parcă a încremenit, de parcă și el ar fi așteptat răspunsul meu.

— Cam așa ceva. Mai curând aș spune că le cunosc. Culorile lor, modul în care cade lumina pe ele, atingerea lor când le țin în mână.

Hamish s-a zgâit la mine, evident nemulțumit de răspunsul meu.

Am oftat, gândindu-mă.

— E ca la Auster. Cu păsările. Sunt atrase de el. Le înțelege.

Atunci a încuviințat din cap, părând să accepte explicația mea. Dar nici eu nu eram convinsă că o înțeleg. Dacă n-ar fi murit mama, aș fi făcut cu ea mulți ani de ucenicie ca mag al nestematelor. Pentru că ea nu mai era, unele lucruri nu aveam să le învăț niciodată.

— Cred că ne va fi de folos, a spus Hamish, adunând pungile pline într-unul dintre cufere și ridicându-se. Dar să nu spui la nimeni.

A așteptat să încuviințez și apoi a urcat scările în urma lui West.

Willa a luat un coș mic cu granate brute și l-a așezat în poală.

— Ce-i între tine și West?

S-a uitat la mine pe sub gene.

— Ce? m-am încruntat.

A numărat în tăcere pietrele fațetate și le-a trecut în evidență, după care a ridicat din nou ochii spre mine.

— Uite ce-i, n-am obiceiul să pun întrebări. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine.

Am lăsat mâinile în poală.

— Bine.

— E fratele meu.

Atunci m-am uitat la ea și n-am știut ce să spun. Nu era proastă. Și nu avea rost să mint.

— Dacă dă de probleme, vreau să știu. Nu pentru că aș putea să-l controlez. Nimeni nu-i spune lui West ce să facă. Dar trebuie să fiu pregătită să-l protejez.

— Să-l protejezi de ce?

Am găsit răspunsul în privirea ei. Se referea la mine.

— Nu ești doar un dragor jevalez oarecare, Fable. Ești importantă pentru un om care ne-a îngreunat viața foarte mult. Un om care ne-ar putea face mult mai mult rău decât ne-a făcut deja.

Mi-a întins granatele și le-am așezat în cufărul deschis de lângă mine.

— Mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă în noaptea în care ai apărut pe chei și West a fost de acord să te ia cu noi.

— Nu ți-a spus cine sunt?

— West nu-mi spune decât ce trebuie să știu.

Nu-și ascundea iritarea.

— Nu mi-am făcut griji, până când mi-a cerut să te urmăresc în Ceros.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Willa.

Am spus-o cu durere, dar era adevărat. West îmi spusese clar că eram tovarăși de navă. Nimic mai mult.

— Nu?

— Am venit pe Marigold ca să muncesc în echipaj.

— Nu, nu-i așa.

A oftat și s-a ridicat în picioare.

— Ai venit pe Marigold ca să-ți găsești o familie.

Mi-am mușcat buza de jos, clipind înainte ca lacrimile să mi se adune în colțurile ochilor. Pentru că avea dreptate. Mama mea era moartă. Tatăl meu nu mă voia. Și dispăruse și Clove, care fusese pentru mine aproape ca un membru al familiei.

— Plec de pe Marigold, a spus Willa deodată.

Degetele mele s-au strâns în jurul pungii din mâini.

— Cum? am șoptit eu.

— O să aștept până se așază lucrurile, până când West o să găsească un nostrom nou.

A vorbit cu o hotărâre senină. Ca și când ar fi repetat cuvintele astea în gând de sute de ori.

— Dar, după ce o să-l plătească pe Saint și o să-și înceapă propria afacere de comerț, o să mă întorc la Ceros.

— Lui West i-ai spus?

A înghițit cu greutate.

— Încă nu.

— Ce o să faci?

A ridicat din umeri.

— Poate intru ucenică la vreun fierar? Încă nu știu.

M-am rezemat de lada din spatele meu, amintindu-mi când Willa mi-a spus că nu ea a ales să trăiască așa. Cu Ciocârlia nu cumpăram numai libertatea lui West. O cumpăram și pe a ei.

— Îmi place de tine, Fable. A fost ideea mea să te luăm în echipaj și mă bucur că ești aici.

A coborât vocea.

— Nu spun că nu vreau să-l iubești. Spun doar că, dacă moare din cauza ta, nu știu dacă o să mă pot abține să-ți tai gâtul.

Capitolul 39

În întunericul de smoală, Dern nu era decât o mână de lumini licăritoare pe un țărm invizibil.

Stăteam la proră, urmărind cum ne apropiam pe măsură ce West îndruma Marigold spre port, unde un muncitor aștepta cu o torță ca să însemneze sosirea noastră.

Paj a aruncat parâmele de acostare și am coborât sub punte, în cală. Captura de pe Ciocârlie era organizată și pusă deoparte și toate nestematele, metalele prețioase și perlele erau trecute în carnetul lui Hamish. Erau suficiente ca West să plătească datoria față de Saint, să ajute Marigold să înceapă propria afacere și poate chiar să ajungă într-o bună zi pe Marea Nenumită.

Posibilitatea asta mi-a trezit un sentiment rar. Mi-a dat speranță. Dar a fost urmată repede de gândul la realitatea brutală și iute a vieții de comerciant. Era un joc de strategie continuu. Încercarea nesfârșită de a-i depăși pe ceilalți și dorința mereu neostoită de a obține mai mult.

Mai mulți bani. Mai multe nave. Mai multe echipaje.

Ambiția asta curgea și în sângele meu. Nu eram cu nimic diferită.

În curând, soarele avea să răsară de după culmi și eu voi fi mutat singura mea piesă de pe tabla de joc. Dar faptul că am răscumpărat Marigold cu banii lui Saint în schimbul unui loc în echipaj era o mișcare pe care ar fi admirat-o și el. În orice caz, asta era ceea ce îmi spuneam.

Hamish a ieșit din cabina timonierului și mi-a așezat în mână una dintre pungi, iar eu am strâns degetele în jurul pielii moi. Era prima oară când făceam tranzacții alături de ei ca membru al echipajului și brusc am început să mă neliniștesc.

Ceilalți au ieșit pe punte cu hainele încheiate până sus și Willa și-a întors gulerul în jos, lăsând să i se vadă cicatricea de pe față.

West și-a pus pălăria.

— Paj, Fable și cu mine în primul tur. Auster, Willa și Hamish în al doilea. Să mergem.

Auster a desfășurat scara și Paj a coborât. Pe corabia vecină, o femeie ne urmărea de pe arbore. Poate că vestea celor întâmplate cu Marigold la Ceros ajunsese deja și la Dern. În cazul ăsta, am fi atras mai multă atenție decât ne permiteam.

— Stai departe de negustorul ăla de pietre prețioase.

West a vorbit în șoaptă de lângă mine și mi-a întins încă un cuțit. Am încuviințat din cap și l-am strecurat în gheată.

A încălecat balustrada și am coborât și eu după el, urmăriți de pe puntea superioară de ceilalți. Am tras gluga hainei peste cap și am vârât mâinile în buzunare, înaintând în spatele lui West, care ne conducea pe chei. Echipajele navelor din port abia se deșteptau și m-am uitat la

steme, căutând Luna, dar nu era aici. Dacă de la Ceros și-a continuat traseul obișnuit, probabil că Zola era acum la Sowan și avea să călătorească mai departe în nord înainte de a se întoarce în porțiunea asta a Strâmtorilor. Asta ne dădea timpul de care aveam nevoie, dar nu mai mult de atât.

Ușile casei de comerț erau deja deschise când am ieșit din port și ne-am pierdut în marea de oameni dinăuntru. Căldura trupurilor a curmat răceala vântului și mi-am lăsat gluga pe spate, lăsând eșarfa peste jumătatea de jos a feței.

— Toate bune?

West s-a întors, uitându-se întâi la mine și apoi la Paj.

— Da.

— Da, a spus și Paj.

— Bine, avem o oră.

Am pornit în direcții diferite, înaintând cu coatele pe culoare, iar eu m-am dus în colțul de sud-est al halei, cotind printre tarabe. În capătul rândului erau adunați negustori care vindeau frunze de lumânărică și alte ierburi, dar alături am zărit o vitrină cu argintării. M-am strecurat printre doi oameni până spre tejghea, de unde un bărbat cu părul lung și roșcat și cu o căciulă neagră pe cap m-a privit de sus.

— Ce poftești, fătucă?

A lovit ușor cu mâna în capacul vitrinei și inelul lui de negustor a zăngănit pe sticlă. Fața pietrei de onix era atât de zgâriată, încât abia mai lucea.

Am băgat mâna în punga din buzunar și am găsit două bucăți de metal colțuros, una de aur și una de paladiu.

— Am găsit niște bucăți în Ceros. Nu prea știu cât valorează, am mințit eu, întinzându-i-le.

Bărbatul s-a apropiat, potrivind la ochi o lupă monoclu ruginită.

— Se poate?

Am încuviințat din cap și a luat bucata de aur, privind-o atent. Apoi a luat paladiul, studiindu-l mai mult timp.

— Aș spune treizeci și cinci pentru aur și cincizeci pentru cealaltă.

Mi le-a pus înapoi în palmă.

— Sună bine?

— Sigur.

Nu era un preț grozav pentru bucăți atât de bune, dar eram abia la început și n-aveam timp să mă târguiesc cu el. Trebuia să accept orice mi s-ar fi oferit.

A numărat banii, punându-i într-o pungă mică, și mi i-a întins.

— Și unde anume în Ceros ziceai că…

— Mersi.

Mi-am făcut loc cu umărul și am pornit pe culoar înainte să-și poată încheia vorba.

Apoi am găsit o negustorească de cuarț și m-am uitat câteva momente

la pietrele ei, după care am scos trei din punga mea. Femeia a făcut ochii mari când a văzut cât de mare era bucata de calcedonie cu jasp din mâna mea și m-am zbârlit, întrebându-mă dacă nu cumva îi subestimasem pe negustori. Poate că ar fi trebuit să punem bucăți mai mici în pungi.

S-a împleticit în cuvinte, ridicând piatra la lumină.

— N-am mai văzut una ca asta de multă vreme.

I-au trebuit numai câteva secunde ca să facă o ofertă bună și am pus la socoteală și celelalte două pietre prețioase, ca să scap de ele mai repede, plecând cu încă nouăzeci de monede câștigate după un singur schimb.

M-am înălțat pe vârfuri, căutând pălăria verde a lui West. Era aplecat peste masă lângă peretele opus al halei, iar Paj se afla pe rândul următor din fața mea, certându-se cu o bătrână cu privire ageră pentru o bucată de cuarț roșu.

Punga a devenit tot mai ușoară și buzunarele mi-au devenit mai grele pe măsură ce am vândut câte două sau trei pietre, lăsând la urmă piatra cea mai bătătoare la ochi – opalul negru.

M-am uitat la negustorii de la tarabe, căutând pe cineva care vindea pietre rare și căruia să nu-i stârnească prea mult curiozitatea o fată cu o piatră atât de valoroasă. Zărind un bărbat care ținea în mână o bucată mare de beril verde, m-am apropiat să văd cum negociază. A oferit un preț corect pentru beril, fără să se târguiască prea mult, și, după ce femeia i l-a vândut și a plecat, negustorul l-a pus într-un cufăr încuiat din spatele său.

— Da? a mormăit el, fără să se sinchisească să ridice privirea.

— Am de vândut un opal negru.

Am ridicat o bucată de jadeit de pe masă și am întors-o pe o parte și pe alta, apăsând cu degetul mare pe vârful ei ascuțit.

— Opal negru zici?

A lăsat o mână pe vitrină, privindu-mă.

— De ani buni n-am mai văzut opale negre în Strâmtori.

— L-am primit moștenire, am răspuns eu, zâmbind în sinea mea.

Pentru că era adevărat.

— Hmm.

S-a întors, a luat o lampă de bijutier dintr-un cufăr din spatele lui și a așezat-o pe masă între noi.

— Atunci să-l vedem.

Erau uneltele folosite de negustorii de pietre prețioase, pentru că nu le simțeau așa cum le simțeam eu. Nu pricepeau limbajul lor, al culorilor și vibrațiilor, și nu știau să le descifreze secretele. Cândva, Breasla Giuvaiergiilor fusese plină de magi ai nestematelor. În prezent, majoritatea negustorilor erau oameni obișnuiți cu unelte simandicoase.

Am inspirat adânc, privind în jur, apoi l-am scos din pungă și l-am așezat pe sticla oglinzii. Era cel mai mare opal negru pe care-l văzusem

vreodată și în numai câteva secunde oamenii din jur aveau să-l observe.

Negustorul a ridicat privirea pe sub sprâncenele stufoase, iar eu am încercat să-mi relaxez chipul, întrebându-mă dacă-l judecasem greșit. Dar s-a așezat pe scăunel și a aprins fitilul lumânării fără niciun cuvânt.

Flacăra mică s-a reflectat în oglindă și lumina s-a împrăștiat în opalul negru, cuprinzând toată piatra neagră ca cerneala și culorile suspendate înăuntrul ei. Fărâme roșii, violet și verzi dansau ca niște spirite în întuneric și contururile păreau să tremure.

— Măi să fie… a șoptit el, întorcând piatra încet, cu chipul luminat în bătaia lămpii. Moștenire zici?

— Da, am spus încet, aplecându-mă peste masă.

Nu mă credea, dar nu m-a contrazis. A acoperit opalul cu mâna când un bărbat a trecut prin spatele meu și a suflat în lumânare.

— Două sute cincizeci, a spus încet.

— S-a făcut.

A mijit ochii la mine, contrariat, fără îndoială, de faptul că acceptam oferta atât de repede. A luat o pungă plină de la curea și încă una din cufărul încuiat din spatele lui, și le-a așezat pe amândouă în fața mea.

— Aici sunt două sute.

A mai luat o pungă mică de la curea.

— Și aici sunt cincizeci.

Am luate toate cele trei pungi și le-am băgat în buzunarele mele adânci. După greutate, păreau în regulă. Ar fi durat prea mult să număr banii și nu-mi permiteam. În celălalt capăt al halei, Paj și West deja mă așteptau lângă ușa care dădea spre port.

— Nu știu ce ai de gând, dar ar fi bine să ai grijă, a șoptit el, întinzându-mi mâna.

Am dat mâna cu el, am pășit în spate și am dispărut pe culoar, eliberând aerul sechestrat în piept. West m-a văzut când m-am apropiat de ușă și împreună am ieșit în ceața dimineții.

— Toate bune? a întrebat West peste umăr, așteptând să trec înaintea lui.

Paj a încuviințat din cap.

— Am oprit cuarțul fumuriu când am început să atrag priviri, dar am vândut restul. Ție cum ți-a mers?

S-a uitat la mine.

— Am dat tot, am răsuflat eu.

Funcționase. Chiar funcționase.

Am zâmbit pe sub eșarfă, trăgând gluga hainei pe cap când Marigold a apărut din nou în față. Mâine avea să-și câștige libertatea.

Capitolul 40

Flăcările lumânărilor licăreau în adierea vântului și ceara albă picura ca stropii de ploaie pe puntea dintre noi. Auster a așezat o gâscă friptă întreagă în mijlocul mesei noastre improvizate și Willa a bătut din palme, fluierând în noapte.

Pielița aurie și crocantă încă sfârâia când Willa s-a întins spre ea cu o bucată de pâine ruptă, înmuind-o în zeama care se aduna pe fundul tăvii. Prune coapte și fierte în miere de scorțișoară la foc mic abureau în vasul din fața mea, lângă o bucată de brânză mirositoare și un șir de plăcinte cu carne de porc afumată și crusta fărâmicioasă. Paj trecuse și pe la prăvălia orașului și cumpărase un set de farfurii de porțelan pictate de mână și tacâmuri din argint adevărat. Toate erau întinse sub cerul nopții, care sclipea de stele deasupra noastră.

Mirosul a făcut să-mi lase gura apă și am simțit un gol dureros în stomac când Auster a tăiat gâsca și a așezat două bucăți de friptură în farfuria mea. Paj a turnat rachiul, umplându-mi paharul până când s-a revărsat pe punte, și am luat două prune din oală.

West stătea lângă mine și a rupt pâinea, așezând o bucată în mâna mea. Degetele lui mi-au atins palma și aceeași explozie de căldură s-a aprins în mine, dar el a ținut ochii plecați, întinzându-se peste masă după sticla de rachiu.

— Vreau să țin un toast, a ridicat Willa paharul și lumânările l-au făcut să lucească în mâna ei ca un smarald uriaș și sclipitor. Pentru piaza noastră rea!

Am râs și toți au ridicat paharele, ciocnind cu al ei, după care au dat rachiul pe gât simultan, dintr-o singură înghițitură. Willa a plesnit cu palma de punte și ochii au început să-i lăcrimeze, iar eu am rupt o bucățică de brânză și am aruncat-o spre ea. Willa s-a aplecat pe spate și a prins-o în gură, iar echipajul a chiuit.

Au plecat capetele în farfurii, râzând între îmbucături, fără să folosească o dată cuțitele și lingurile gravate de lângă ele. Vântul a șuierat peste velele strânse și am coborât ochii la farfuria mea, rupând din crusta untoasă a plăcintei și luând o bucată mică în gură.

Voiam să opresc timpul și să rămân aici, să-l ascult pe Hamish cântând și s-o văd pe Willa zâmbind. Auster și-a întrepătruns degetele palide cu ale lui Paj și apoi i-a ridicat mâna la buze, sărutând-o. Unul lângă altul, erau cărbune și cenușă. Onix și os.

Willa a împins încă un pahar plin spre mine și a ridicat privirea spre vela care zbura deasupra prorei. Pânza albă pe care era însemnată stema corabiei Marigold flutura și se unduia în vântul molcom.

— De ce Marigold? am întrebat eu, numărând vârfurile stelei. De ce a fost numită Marigold?

Ochii Willei au fugit spre West, care s-a încordat lângă mine. Ceilalți au mestecat mai departe, de parcă n-ar fi auzit întrebarea.

— Ce crezi că va spune? Când o să-i plătești datoria? a schimbat subiectul Hamish, uitându-se la West pe deasupra osului unsuros din mâini.

— Nu știu.

West a privit flacăra lumânării, vorbind pe un ton răgușit de la istovirea care-i trăgea chipul. Apa sărată din Laț i se uscase în părul încâlcit.

Am reușit. Am ajuns la Ciocârlie și am umplut cuferele cu bani, dar el era îngrijorat.

Probabil că avea dreptate să fie. Saint nu se aștepta la așa ceva și nu se putea ști ce avea să facă. Bărbatul care mereu era cu trei pași înaintea celorlalți avea să piardă o navă-umbră și un echipaj întreg într-o singură clipă neprevăzută. Și nu ura nimic mai mult decât să piardă controlul. Singurul fapt pe care ne puteam baza era acela că Saint se ținea de cuvânt. Mai curând ar fi renunțat la Marigold decât să încalce o înțelegere, dar n-avea să uite. Și va fi un preț de plătit.

West și-a golit paharul și s-a ridicat în picioare, iar eu l-am privit cum coboară scările spre puntea principală.

Glasurile echipajului răsunau în portul tăcut și felinarele celorlalte corăbii s-au stins una câte una, lăsându-ne în lumina slabă a lumânărilor noastre mici, până când și ele s-au stins în ceara topită și străvezie. Hamish ciugulea și ultimele bucățele de carne de pe gâscă și Willa stătea întinsă pe spate, cu brațele întinse în jurul ei de parcă ar fi plutit pe apă. A privit cerul și, după o clipă, a închis ochii.

Hamish a aruncat și ultimul os pe tavă și s-a ridicat în picioare.

— Veghez eu prima tură.

Paj și Auster s-au cățărat printre frânghiile velelor și s-au cuibărit împreună, iar eu am coborât scările în urma lui Hamish. Înaintea noastră, orașul Dern era tăcut și fumul de la cele trei coșuri ale hanului se înălța spre cer, răsfrângând lumina lunii.

M-am oprit înaintea arcadei pasajului, unde am descoperit lumina care se revărsa prin ușa deschisă a cabinei lui West. Umbra lui era pictată pe punte, cu colțurile feței atingând scândurile de lângă picioarele mele. Am ezitat, cu o mână pe zăvorul intrării în pasaj, după care m-am dus pe puntea laterală cu pași silențioși și am privit înăuntru.

Stătea la birou, cu o sticlă de rachiu și un pahar gol așezate în față pe pergament.

Am bătut ușor și a ridicat privirea, îndreptându-se de spate când am deschis ușa.

— Ești îngrijorat, am spus, pășind în lumină.

S-a uitat mult timp la mine, după care a înconjurat biroul și m-a privit în față.

— Sunt.

— Saint a făcut o înțelegere, West. O s-o respecte.

— Nu asta mă îngrijorează.

— Atunci ce?

Câteva momente parcă s-a gândit cum s-o spună, după care a răspuns.

— Lucrurile se schimbă în Strâmtori. În cele din urmă, s-ar putea să fie mai bine să-l avem de partea noastră.

— Dar nu o să fii liber niciodată.

— Știu, a spus încet, băgând mâinile în buzunare.

Brusc, părea atât de tânăr. Preț de o clipă, mi l-am închipuit alergând pe cheile orașului Ceros precum copiii pe care-i văzuserăm în Waterside.

— Dar, în același timp… cred că mereu voi rămâne cu senzația că-i sunt dator. Chiar dacă aș plăti datoria.

M-am străduit să nu par surprinsă de mărturisirea lui, dar îi înțelegeam sentimentele. N-ar fi trebuit să datorăm nimănui nimic, dar asta era doar o minciună pe care ne-o spuneam ca să ne simțim în siguranță. Adevărul e că niciodată nu am fost în siguranță. Și nici nu vom fi vreodată.

— Marigold a fost sora mea, a spus el deodată, luând piatra albă din colțul biroului.

— Ce?

Cuvântul a fost doar o șoaptă.

— Eu și Willa am avut o soră pe nume Marigold. A murit la patru ani, când eram plecat pe mare.

Vorbea pe un ton timid. Temător.

— Cum? Din ce cauză?

— Din cauza bolii care omoară jumătate din oamenii din Waterside.

S-a rezemat de biroul din spate, încleștând mâinile pe marginea lui.

— Când Saint mi-a dat corabia, m-a lăsat să-i pun eu numele.

— Îmi pare rău, am șoptit eu.

La asta se referea când a spus că Willa avea șanse mai mari pe o corabie decât în Waterside. De aceea riscase viața amândurora ascunzând-o în cală, în speranța că timonierul o va primi.

Tăcerea ne apăsa în camera mică și aveam senzația că mă scufund în podea. Nu-mi vorbea doar despre sora lui. Mai era ceva sub cuvintele lui.

— Am început să iau bani din registrele lui Saint chiar din ziua în care am pornit pe mare sub stema lui, dar nu l-am mințit niciodată.

— Ce?

Am încercat să-l citesc, derutată.

— La ultima oprire la Sowan, am incendiat hala unui comerciant la ordinul lui Saint. Era un om bun, dar ajuta o altă afacere să se îmbogățească, așa că Saint trebuia să-l oprească. A pierdut totul.

Am făcut un pas în spate, privindu-l.

— Ce-i asta? Ce faci?

— Îți răspund la întrebări, a spus el.

Mi s-a oprit respirația când a ridicat ochii la mine, atât de verzi, încât parcă ar fi fost ciopliți în serpentin.

A lăsat piatra și s-a ridicat de pe birou.

— Ce mai vrei să știi?

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Dacă mi-ai spune, imediat ai începe să te temi de mine.

— Deja mă tem de tine.

A făcut un pas spre mine.

— Primul timonier pentru care am lucrat mă bătea în cala corabiei. Prindeam și mâncam șobolani, pentru că nu le dădea de mâncare vagabonzilor din Waterside care munceau pentru el. Inelul pe care l-ai dat la schimb pentru pumnal a fost al mamei. Mi l-a dăruit în ziua în care am pornit întâia oară pe mare. Când eu și Willa flămânzeam în Waterside, am furat pâinea unui muribund și i-am spus că mi-o dăduse un brutar, de teamă că n-o s-o mănânce. Nici până azi nu am scăpat de remușcări pentru fapta aia, dar aș face-o iar. Și iar. Despre tatăl meu nu știu decât că s-ar putea să-l cheme Henrik. Am omorât șaisprezece oameni, ca să mă protejeze pe mine sau familia mea sau echipajul.

— West, oprește-te.

— Și cred că te iubesc încă din ziua în am ancorat prima oară la Jeval.

A zâmbit deodată, cu ochii în pământ, și pielea i s-a înroșit puțin, sub gulerul cămășii.

— Poftim?

Respirația mi-a stat în piept.

Dar zâmbetul lui a devenit trist.

— De atunci m-am gândit la tine în fiecare zi. Poate chiar în fiecare oră. Am numărat zilele până la următoarea oprire pe insulă și am înfruntat furtuni când n-ar fi trebuit, pentru că nu voiam să te trezești și să nu mă găsești acolo. Nu voiam să mă aștepți. Niciodată. Sau să crezi că nu mai vin.

A tăcut o clipă.

— Am făcut învoiala asta cu Saint pentru că voiam corabia, dar am respectat-o datorită ție. Când ai coborât de pe Marigold la Ceros și m-am gândit că poate n-o să te mai văd niciodată, am crezut… am simțit că nu mai pot să respir.

Mi-am mușcat buza de jos atât de tare, încât mi s-au umezit ochii și imaginea lui a tremurat.

— Singura mea frică adevărată e că poate o să ți se întâmple ceva.

Nu-mi oferea fix atâtea fărâme de adevăr cât să fie credibil. Era adevărul întreg și gol, o primă floare a primăverii, așteptând să se ofilească în soare.

— Te-am sărutat pentru că de doi ani visez să te sărut. Am crezut că

dacă aș fi…

Nu a terminat fraza.

— Nu putem respecta regulile, Fable. Fără secrete.

M-a privit îndelung.

— Dar la Ceros ai spus…

Cuvintele s-au stins.

— Am supraestimat puterea mea de a călători alături de tine fără să te ating.

M-am holbat la el și lacrimi fierbinți mi-au curs pe obraji, iar West a ridicat o mână, cu palma deschisă spre mine. Am ridicat și eu mâna și degetele lui s-au strâns printre ale mele.

Deschidea o ușă pe care n-avea s-o mai poată închidă. Și aștepta să vadă dacă voi păși prin ea.

Cuvintele lui – lucrurile pe care mi le-a spus –, prin ele îmi arăta că avea încredere în mine. În același timp, prin asta îmi oferea chibritul. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să-i dau foc. Dar, ca s-o scoatem la capăt, trebuia să devin refugiul lui și el să devină refugiul meu.

— Nu-ți voi lua nimic, West, am șoptit eu.

A oftat îndelung și mi-a strâns mâna.

— Știu.

M-am înălțat pe vârfuri, lipindu-mi buzele de ale lui, și dogoarea clocotitoare care se revărsase în mine sub apă m-a găsit și aici, gonind peste tot sub pielea mea. Mirosul de rachiu și apă sărată și soare mi-au umplut plămânii și le-am sorbit ca pe prima gură disperată de aer de după scufundare.

A lăsat mâinile pe șoldurile mele și m-a condus în spate până când am lovit marginea patului cu picioarele. I-am descheiat haina și am dat-o jos de pe umerii lui, iar el m-a întins sub el. M-a apăsat cu greutatea trupului său și am arcuit spatele când m-a apucat de picioare, ridicându-le de o parte și de alta a lui.

Am închis ochii și lacrimile mi s-au rostogolit pe tâmple și mi-au dispărut în păr. Atingerea pielii lui pe pielea mea. Îmbrățișarea lui. Nu mă mai atinsese nimeni de atâta amar de vreme, și în acel moment West a devenit atât de frumos în ochii mei, încât am simțit că-mi crapă pieptul.

Am lăsat capul pe spate și l-am tras mai aproape, ca să-l simt lipit de mine. A gemut, cu buzele la urechea mea, și m-am tras de cămașă până când am scos-o pe gât. West s-a ridicat în capul oaselor, privind fiecare centimetru pătrat din trupul meu, iar respirația i-a încetinit.

Mi-am agățat degetele de cureaua lui, așteptând să ridice ochii spre mine. Pentru că era un val care se va retrage dacă nu o spuneam. Era un soare care avea să apună dacă nu reușeam să ne încredem unul în celălalt cu adevărat.

Cuvintele s-au strâns în gâtul meu și din colțurile ochilor mi-au curs lacrimi noi.

— Să nu mă minți și nici eu nu o să te mint. Niciodată.

Și, când m-a sărutat din nou, a fost încet. Stăruitor. Tăcerea mării ne-a găsit, inima mea și-a încetinit bătăile și mi-am întipărit în minte fiecare moment. Mirosul lui și atingerea degetelor sale, coborându-mi pe șira spinării. Gustul de sare când i-am sărutat umerii și buzele lui alunecând pe gâtul meu.

Precum lumina care se revarsă peste apele dimineții, lumea s-a înnoit. Fiecare moment se întindea înaintea noastră, ca o mare necunoscută.

Ăsta era un nou început.

Capitolul 41

Cântecul păsărilor de pe mare m-a trezit din cel mai adânc somn de care am avut parte vreodată.

Am deschis un ochi și am zărit fereastra din cabina lui West, cu numai unul dintre obloane închise. Afară, dimineața cenușie era învăluită în ceață, și aburii reci se strecurau în cameră. M-am întors pe cealaltă parte și am descoperit că West dormea lângă mine, cu o expresie pe chip mai blândă decât văzusem vreodată la el. Încă mirosea a apă sărată și i-am dat la o parte de pe față o șuviță de păr, după care l-am sărutat pe obraz.

Am ieșit de sub pătură și m-am dus la fereastră în aerul rece. M-am oprit cu ochii la priveliștea apei argintii, stranie și liniștită înainte să fie atinsă de căldura soarelui. West nu a deschis ochii în timp ce mă îmbrăcam, respirând în continuare încet și adânc.

Chipul lui era luminat doar pe jumătate în lumina slabă și în momentul acela părea atât de împăcat. Atât de curat.

Am traversat camera în tălpile goale și am deschis ușa încet, ieșind pe puntea laterală. Pe punte nu era nimeni în afară de Auster, care stătea așezat la proră înconjurat de un cârd de păsări, de parcă ar fi fost unul de-al lor. M-am oprit brusc, privind în urmă la ușa închisă de la cabina lui West, și pe chipul lui Auster s-a întins un zâmbet știutor. Plimba tăișul cuțitului pe lungimea unei bucăți de lemn pe care o ținea în mână, dar nu a ridicat ochii. Pretindea că nu știe, așa cum toți pretindeau că n-ar ști că West și Willa sunt frați. Așa cum evitau să atragă atenția la Auster și Paj. Și în clipa aceea, mai mult decât atunci când îi îndrumasem prin Laț, am simțit limpede că și eu făceam parte din echipaj.

M-am înroșit iar la față când m-am rezemat de arbore și mi-am tras ghetele în picioare.

Auster a sărit jos și a venit la mine.

— Unde te duci?

Am dezlegat scara și aceasta s-a întins, plesnindu-se de peretele navei.

— Trebuie să mai fac ceva înainte să plecăm.

Am petrecut un picior peste margine și am coborât, sărind pe chei când am ajuns la capăt.

Ceața era atât de groasă, încât nici nu vedeam corăbiile în bazine, doar arborii lor se iveau din pâcla alburie pe ici, pe colo, și iarăși dispăreau în ea. Am ridicat eșarfa la gură, zâmbind încă pe sub ea când am trecut prin arcada portului. Aveam să derulez în gând noaptea trecută iar și iar, înecându-mă în amintirea felului în care arăta West în strălucirea lumânărilor. Felului în care se simțea atingerea pielii lui de a

mea.

În sat era tăcere, printre clădirile înghesuite șerpuiau străduțe pustii și singurul zgomot era al pașilor mei. Soarele avea să apară pe cer abia peste o oră, pârjolind ceața de pe suprafața pământului, dar lumina lui începuse deja să se prelingă în întuneric.

Trei coșuri din care se înălțau rotocoale de fum s-au înălțat în față și am urcat dealul abrupt care ducea spre han. Trecând pe lângă fereastră, reflexia m-a făcut să mă opresc și să mă holbez la propriul meu chip, atingându-mi obrajii rozalii.

Semănam și mai mult cu mama decât în biroul lui Saint. Conturul aspru al oaselor feței și părul de nuanța cea mai întunecată de roșu. Aproape că strălucea în ceață, revărsându-se din gulerul încheiat al jachetei și căzându-mi pe piept.

O lumină albastră a licărit din spatele ferestrei și am încremenit, concentrându-mi privirea dincolo de imaginea oglindită. Am lăsat o mână pe sticlă, simțind deja o căldură fierbinte în spatele ochilor.

De cealaltă parte a ferestrei, Saint stătea la o masă cu un ceainic în față. A ridicat ochii spre mine cu o privire uluită, ca și când ar fi văzut-o și el.

Isolde.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru, unde focul ardea în cămin, răspândind în încăpere o dogoare uscată care mi s-a strecurat pe sub haină și m-a încălzit. Saint stătea cu gulerul hainei ridicat în jurul obrajilor, cu fața pe jumătate ascunsă, și am tras de sub masă scaunul de alături, luând loc.

— Nu am văzut corabia ta în port, am spus eu, observând brusc că sentimentul care clocotea în mine nu era furie.

Mă bucuram că-l văd, deși nu înțelegeam de ce.

O femeie a venit cu pași târșâiți și a așezat o ceașcă înaintea mea, cu trei cuburi de zahăr pe marginea farfurioarei.

— Îmi dai voie?

M-am uitat la ceainic și Saint a ezitat un moment, după care a încuviințat din cap.

— Ce faci aici, Saint?

S-a uitat la mine până când mi-am umplut ceașca, cu ochii albaștri-cristal strălucind în lumina ferestrei.

— Am venit să văd dacă vei face așa cum am crezut.

L-am fixat cu o privire mânioasă, scrâșnind din dinți.

— Nu poți să-ți asumi merite pentru asta. Nu și de data asta.

— Nu la asta mă refer.

— Atunci la ce te referi?

Am dus ceașca la buze și aburii aromați s-au înălțat în fața mea, umplându-mi nasul cu un parfum de mentă și lavandă.

— Te joci cu moartea, Fable, a spus Saint pe un ton aspru, aplecându-se peste masă cu ochii la mine. Așa cum a făcut și ea.

Ceaiul mi-a opărit buzele când am sorbit din el și l-am așezat la loc, împreunând mâinile tremurânde în poală. În clipa aceea m-am bucurat că nu-i spunea numele. Știam că e moartă. Am simțit asta în oase când am pornit vâslind de lângă Ciocârlie. Dar pe buzele tatălui meu, devenea un alt fel de adevăr.

Îmi venea să plâng. Singurul chin mai cumplit decât durerea care-și scobise un loc în inima mea era să știu că o vedea și el.

— Nu ai nimic de dovedit, Fay. Întoarce-te la Ceros și…

— Crezi că fac asta pentru că vreau să dovedesc ceva? Fac asta pentru că nu am nimic altceva.

Erau cuvinte amare, pentru că nu erau întru totul adevărate. Marigold și West erau și ceea ce îmi doream. Dar asemenea speranțe erau prea sfinte ca să i le împărtășesc cu voce tare unui om ca Saint.

— Nu înțelegi nimic.

— Atunci explică-mi tu. Spune-mi! am strigat și vocea mea a răsunat în încăperea goală. Înțeleg că nu știi cum să mă iubești. Știu că nu-ți stă în fire. Dar credeam că ai iubit-o pe ea. Te-ar fi urât pentru că m-ai părăsit pe stânca aia. Te-ar fi blestemat.

Un suspin mi-a scăpat din piept, dar m-am stăpânit să nu izbesc cu pumnii în masă.

Saint a încremenit, cu ochii în ceașca de ceai.

— I-am jurat mamei tale că te voi proteja. Nu există loc mai periculos pentru tine în lumea asta decât alături de mine.

Am încrucișat degetele mâinilor în poală și m-am întors spre fereastră, incapabilă să-mi stăvilesc lacrimile. Îmi dorisem dintotdeauna să-mi spună că mă iubește. Îmi dorisem de atâtea ori să aud cuvintele astea. Dar în momentul acela, deodată, mi-a fost teamă că le va spune. Îmi era groază să descopăr cât de mult m-ar fi durut.

— Te-ai înșelat. În atât de multe privințe. Dar cel mai mult te-ai înșelat în privința mea, am spus.

— Asta ce înseamnă?

— Ai spus că n-am fost croită pentru lumea asta.

I-am scuipat în față propriile lui cuvinte, cele pe care le repetasem în gând iar și iar, încă din ziua în care mă părăsise.

Saint a zâmbit doar atât cât să-i apară riduri în jurul ochilor.

— Și am vorbit serios.

— Cum poți să spui una ca asta? m-am uitat la el furioasă. Sunt aici. Am scăpat de pe Jeval. Mi-am găsit un echipaj. Eu am făcut toate astea.

— Nu-l cunoști.

M-am zburlit, pricepând că se referea la West.

— Nu e așa cum îl crezi tu.

Mi s-a încleștat maxilarul și am înghițit agitată. Pentru că Saint n-ar fi trebuit să-mi vorbească așa. În vocea lui se simțea un adevăr greu pe care nu voiam să-l aud.

Atunci a ridicat ochii, întâlnindu-mi privirea, și în ei mi s-a părut că

văd luciul unor lacrimi.

— Ai fost croită pentru o lume mult mai bună decât asta, Fable, a spus el răgușit. Eram tânăr. Încă nu învățasem regulile când Isolde a venit și m-a rugat s-o primesc în echipajul meu.

Cuvintele lui au coborât până la șoapte.

— Am iubit-o cu o dragoste care m-a frânt.

A șters o lacrimă din colțul ochiului, plecând ochii la masă. Fără să mă gândesc, m-am întins peste lemnul noduros și i-am acoperit mâna cu mâna mea. Știam ce spunea, pentru că văzusem cu ochii mei. Toți văzuseră. Isolde a fost vântul și marea și cerul lumii lui Saint. A fost constelația după care naviga, suma tuturor direcțiilor de pe busola lui. Și era pierdut fără ea.

Am stat așa, în tăcere, privind cum satul prindea viață de cealaltă partea a ferestrei, și, până să terminăm de băut ceaiul, totul redevenise parcă la fel ca înainte. Mirosul de fum de lumânărică din haina tatălui meu. Clinchetul de pahare, focul din spatele nostru. Și, când a răsărit soarele, între noi a răsărit și un rămas bun nerostit.

La întoarcerea la Ceros, West avea să-și plătească datoria și Marigold avea să fie a noastră.

Mi-am așezat bărbia pe o mână, răsucindu-mi părul pe degete, și i-am privit chipul, memorând fiecare rid. Fiecare fir argintiu din mustața lui. Ochii lui, care se potriveau perfect cu haina albastră. Am furișat imaginea asta în inimă, oricât de mult m-ar fi durut.

Pardoseala de piatră a scrâșnit sub scaun când m-am ridicat și m-am aplecat, sărutându-l pe creștetul capului. I-am cuprins umerii cu brațele preț de o clipă și două lacrimi au alunecat pe obrajii lui aspri, dispărând în barbă.

Când am deschis ușa, nu am privit în urmă.

Pentru că știam că nu-l voi mai vedea pe tatăl meu niciodată.

Capitolul 42

Când am cotit, în capătul străduței s-a ivit acoperișul prăvăliei. Era învăluit în rămășițele din ceața dimineții și firma de deasupra ușii reflecta lumina.

Am urcat treptele și am lovit cu pumnul în fereastră în timp ce, în spatele meu, străduța se umplea de cărucioare în drum spre casa de comerț. Văzând că nu răspunde nimeni, am privit prin sticla soioasă, până când patronul a apărut în umbră. A venit șontâc la ușă, mijind ochii în lumină, și, când a deschis-o, am dat buzna înăuntru.

— Ce…? a mormăit el.

M-am dus țintă la dulapul din spate, lăsându-mă în genunchi și privind înăuntru. Tăvi căptușite cu catifea erau înșirate una lângă alta, pline cu lanțuri de argint și bijuterii sclipitoare. Dar nu era aici.

— Ultima dată când am fost aici, ți-am vândut un inel de aur în schimbul unui pumnal incrustat cu pietre prețioase și al unui colier.

M-am ridicat și m-am dus la dulapul următor.

— Ai idee câte inele de aur am, fetițo?

— Ăsta era deosebit. Avea linii gravate pe margine, pe toată lungimea.

Abia când am ridicat ochii mi-am dat seama că negustorul era aproape gol. Cămașa lungă îi cădea peste picioarele goale ca o fustă. A pufnit indignat și s-a dus în colț, scoțând dintr-un alt dulap o cutie neagră de lemn. A așezat-o pe tejghea și s-a aplecat peste ea, holbându-se mânios la mine.

Am ridicat capacul și lumina care venea de la fereastră a căzut pe o sută de inele strălucitoare. De toate mărimile, unele cu pietre, altele fără. Am scotocit cu degetele printre ele până când l-am văzut.

— Ăsta-i.

L-am ridicat înaintea ochilor, întorcându-l în lumină.

— Cât face?

— Zece bani dacă te cari din prăvălia mea.

Am rânjit și am pus banii pe tejghea. Clopoțelul a răsunat deasupra mea când am deschis ușa și am coborât scările, smulgând din păr șnurul de piele cu care îl legasem strâns. Am petrecut inelul pe el și l-am legat la gât, încheind jacheta până sus.

Ceața s-a risipit în sfârșit când soarele s-a ivit peste acoperișuri și am privit satul Dern, scăldat în soare și tremurător. Atâtea amintiri se furișau pe străduțe, atâtea stihii. Am luat-o înapoi pe unde venisem și, trecând pe lângă cârciumă, am văzut că la masa lui Saint nu mai era nimeni, doar cele două cești de ceai.

S-a auzit clopotul de la casa de comerț și am tăiat-o pe o străduță secundară spre port, ca să nu mă întâlnesc cu comercianții și negustorii

de ieri. Ca să o luăm înaintea zvonurilor care probabil deja începuseră să circule, trebuia să pornim pe mare. Probabil că echipajul deja pregătea corabia, așteptând să plece de la chei.

— Mare păcat.

Vocea s-a auzit din străduța următoare și m-am oprit, holbându-mă la umbra care aluneca pe pavele înaintea mea. Umbra s-a lungit și a crescut, până când de după un zid de cărămidă văruit a apărut Zola, cu haina neagră fluturând în jurul lui în bătaia vântului.

— E mare păcat că-ți pierzi vremea cu un echipaj ca al lor, Fable.

Am dus mâna la spate, spre cuțitul de la curea. Nu-i spusesem numele meu niciodată.

— De unde știi cine sunt?

A râs, înclinând capul într-o parte și privind pe sub marginea pălăriei.

— Semeni leit cu ea.

Inima mi-a stat în loc și am simțit că mă scufund.

— Și, exact ca mama ta, ai făcut niște alegeri foarte proaste.

Trei bărbați au apărut pe străduța din spatele lui.

Am privit peste umăr, pe strada pustie care ducea înapoi la prăvălie. Nu era nimeni în jur care să vadă ce a pus Zola la cale și era puțin probabil să am o cale de scăpare.

Am pășit în spate și cuțitul mi s-a clătinat în mâna tremurândă. Nu puteam să trec pe lângă toți patru, dar, dacă aș fi mers înapoi, aș fi avut mai mult de alergat până la chei.

Nu era timp de gândire. M-am întors, răsucindu-mă pe călcâie, și am luat-o la fugă cu cuțitul alături. Ghetele mele tropăiau pe piatra umedă și zgomotul s-a multiplicat când bărbații s-au repezit după mine.

Am privit în urmă, văzând că Zola rămăsese pe loc, cu haina fluturându-i în vânt, și m-am izbit de ceva solid când m-am întors, rămânând fără aer. Cuțitul mi-a zburat din mână, am căzut în față și niște brațe m-au apucat strâns de umeri.

— Dă-mi drumul! am țipat eu, îmbrâncindu-mă în bărbatul care mă înșfăcase, dar era prea puternic. Lasă-mă!

Am tras piciorul în spate și apoi am ridicat scurt genunchiul, lovindu-l între picioare, moment în care bărbatul a căzut în față cu un geamăt răgușit. Ne-am prăbușit pe spate și m-am lovit cu capul de pavelele ude, făcând cerul de deasupra să explodeze în lumini.

Am dus mâna la gheată, scoțând cuțitul lui West, și, când un al doilea bărbat s-a năpustit la mine, am atacat cu el, zgâriindu-i antebrațul. S-a uitat la sângele care-i curgea pe sub mânecă și apoi s-a aplecat asupra mea, apucându-mă de haină, iar al treilea bărbat mi-a smuls cuțitul din strânsoare.

Când am ridicat ochii iar, pumnul lui era ridicat în aer și atunci a coborât, trăsnindu-mă peste față. Gura mi s-a umplut de sânge și am încercat să țip, dar, până să reușesc, m-a lovit încă o dată. Lumina a

tremurat deasupra, învăluită în întuneric, și, după încă o lovitură, s-a stins cu totul.

Capitolul 43

Dragostea ne-a frânt pe toți.

Mama era sus, pe arbore, doar o dungă neagră pe soarele strălucitor de deasupra. Soarele sclipea în jurul ei și coada roșie i se legăna la spate pe măsură ce urca. Stăteam dedesubt, pe punte, potrivindu-mi picioarele în umbra aceea dansatoare.

Mama era soarele și marea și luna la un loc. Era steaua nordului care ne aducea la mal.

Așa spunea tata. Vocea lui s-a risipit în uruitul vântului peste vele și în plesniturile pânzei.

Dar nu mai eram pe Ciocârlie.

Când am deschis ochii, aveam încă pe limbă gustul de fier al sângelui. Dar lumina era prea puternică. Fiecare bucățică din fața mea zvâcnea și colțul ochiului îmi era atât de umflat, încât abia vedeam prin el. Am privit în sus, spre rândurile de pânză care se întindeau deasupra, cu inima smucindu-mi în piept. Nu vedeam peste balustradă, dar îl auzeam – sunetul de apă lipăind pe pereții unei nave.

Puntea de sub mine era caldă în bătaia soarelui și, când am ridicat ochii ca să-l găsesc pe cer, stomacul mi s-a strâns de parcă mi-ar fi picat o piatră în burtă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi usturătoare când am văzut stema lui Zola gravată pe arcada ornată din lemn.

Brațele îmi erau strânse la spate, legate în jurul arborelui mic, și durerea din spate mă fulgera până-n umeri și apoi în încheieturi, în zvâcnete rapide. Am încercat să respir și m-am uitat în jur după ceva cu care să tai legăturile.

Umbre alunecau peste mine, echipajul își vedea de muncă, fără să-mi întâlnească privirea, și m-am uitat după Zola. Dar nu era la timonă. Niște bărbați aranjau frânghiile pe arbori și o femeie cu părul ras stătea pe o grămadă de plase pe puntea superioară.

În spatele meu, pe vergă, am zărit un chip cunoscut.

Durerea din trupul meu era o nimica toată pe lângă junghiul ascuțit pe care l-am simțit când l-am recunoscut. Conturul umerilor lui și urechile care-i ieșeau de sub pălărie. Mâinile care-i atârnau greoi în lături – mâini care m-au prins când am sărit în marea învolburată de pe Ciocârlie, atunci când se scufunda.

Am clătinat din cap, clipind ca să-mi limpezesc ochii. Dar când am privit iar în sus, bărbatul s-a întors și a sărit de lângă marginea de jos a velei, moment în care i-am surprins fața în profil. Curbura nasului și mustața lui blondă și încrețită.

O răceală ca de gheață mi s-a strecurat din plămâni până în gât și numele a înghețat pe buzele mele.

Clove.

Mulțumiri

Scrierea cărții ăsteia a fost de-a dreptul o aventură și n-aș fi putut s-o fac de una singură.

Încep mereu prin a mulțumi micului meu echipaj – Joel, Ethan, Josiah, Finley și River –, pentru că ei mă ajută să depășesc visul febril și agitat al schițării poveștilor. Vă mulțumesc pentru drumurile matinale după cafea, pentru mesele aduse în biroul meu și pentru paharele de vin care apar lângă laptopul meu noaptea, târziu. Dar în primul rând vă mulțumesc pentru imaginația care-mi însuflețește poveștile.

Îi mulțumesc tatălui meu, căruia îi dedic această carte. Povestea mi-a venit în gând la numai câteva zile după ce ai părăsit lumea noastră. Uneori am simțit că priveai peste umărul meu când băteam cuvintele pe paginile ei. În tot cuprinsul cărții există bilete închise în sticle cu mesaje adresate ție. Nu am nicio îndoială că le vei găsi.

Le mulțumesc și celorlalți din clanul și familia mea, mamei, lui Laura, lui Rusty – regele Rustyritei –, lui Brandon, Thiannon, Adam și Chelsea. Adevărul e că pur și simplu nu-mi place de nimeni altcineva atât de mult cât îmi place de voi.

Toată recunoștința impresarei mele, Barbara Poelle, și editorului meu, Eileen Rothschild. Simt că ați avut o încredere nestrămutată în povestea lui Fable și mă bucur că am reușit s-o scoatem pe rafturi împreună. Mulțumesc echipei mele incredibile de la Wednesday Books: lui Sara Goodman, Tiffany Shelton, DJ DeSmyter, Alexis Neuville, Brant Janeway și lui Mary Moates – vă mulțumesc pentru tot ce faceți. Fără voi nu aș fi putut să țin corabia asta pe linia de plutire. Și lui Kerri Resnick, creatoarea copertei pentru Fable. Încă o lovitură! Sunt atât de norocoasă că te am pe tine, cu talentul tău!

Iarăși mulțumiri partenerei mele de critică/nevestei mele de muncă/povestitoarei de care sunt reciproc dependentă, Kristin Dwyer. Niciodată n-am vrut să te strâng de gât mai mult decât atunci când m-ai pus să șterg primele șase capitole ale cărții și să le rescriu. Îți mulțumesc că nu mi-ai permis niciodată să mă aplec asupra vreunei povești fără să-i dedic toate puterile mele, și nimic mai puțin.

Le mulțumesc prietenilor mei scriitori, n-aș fi putut să navighez pe apele industriei de carte fără voi! Îi mulțumesc din tot sufletul lui Stephanie Garber, care de fiecare dată găsește cuvintele potrivite cu care să-mi statornicească încrederea deplină în munca mea. Îi mulțumesc și surorii mele de suflet, Shea Ernshaw, căreia nici nu-i nevoie să-i dau detalii, pentru că îmi citește gândurile la propriu. Ești o binecuvântare. Le mulțumesc lui Isabel Ibanez, Rachel Griffin, Stephanie Brubaker, Shelby Mahurin, Adalyn Grace, Shannon Dittemore și tuturor celorlalți din gașca mea locală de scriitori.

Cea mai importantă contribuție la cartea asta se poate să fi fost a lui Lille Moore, care m-a ajutat necontenit cu proiectul ăsta ca expertă în marinărie. Nu-mi vine să cred ce noroc am avut când am întrebat de oameni care navighează și mi-ai răspuns tu! Îți sunt infinit recunoscătoare pentru timpul, energia și devotamentul pe care le-ai dedicat lui Fable. Îți mulțumesc.

Le mulțumesc cititoarelor mele beta, Natalie Faria, Isabel Ibanez și Vanessa Del Rio. Nu știu ce m-aș face fără voi.

Și le mulțumesc din inimă tuturor susținătorilor din afara lumii scriitorilor – celor din colectivul A, celor din Ladies și tuturor celorlalți care mi-au fost alături pe timpul acestei călătorii.

Despre autor

Adrienne Young este o gurmandă cu o dragoste profundă pentru istorie și călătorii și o dependență nerușinată de cafea. Atunci când nu scrie, o puteți găsi pe covorașul ei pentru yoga, sorbind vin la dineuri lungi sau rătăcită în muzeele ei de artă preferate. Locuiește împreună cu soțul ei, regizor de filme documentare, și cu cei patru vlăstari sălbatici ai lor în Munții Blue Ridge din North Carolina. Este autoarea seriilor bestseller New York Times Cerul din adâncuri și Fable.